821 Eng (73)
S43

Raftul Denisei

Hubert Selby Jr.

Recviem pentru un vis

roman

„O capodoperă."
The Nation

HUMANITAS fiction

Dacă nu zidește Domnul o casă,
degeaba lucrează cei ce o zidesc...

Psalmul 127: 1

Încrede-te în Domnul din toată inima ta,
și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L
în toate căile tale, și El îți va netezi cărările.

Proverbele 3: 5, 6

Harry o închise pe mama lui în șifonier. Harold. Te rog. Nu din nou, nu televizorul. OK, OK, deschise ușa Harry, atunci nu te mai juca cu nervii mei. Se îndreptă spre televizor, aflat în cealaltă parte a camerei. Și nu mă mai bate la cap. Trase ștecherul din priză și deconectă antena. Sara se întoarse în șifonier și închise ușa. Harry privi fix șifonierul pentru câteva secunde. OK, rămâi acolo. Începu să împingă măsuța cu televizorul, când aceasta se poticni brusc, iar televizorul era gata-gata să cadă. Ce dracu-a fost asta? Văzu pe jos un lanț de bicicletă care lega un inel de oțel din spatele televizorului de calorifer. Se uită fix la șifonier. Ce-ncerci să faci, ai? Ce-i cu lanțu-ăsta? Vrei să mă faci să-i stric televizoru' propriei mele mame? Sau să rup caloriferu'? – Ea tăcea mâlc în fundul șifonierului. – Sau poate să arunc în aer toată casa? Încerci să mă transformi în infractor? Pe propriul tău fiu? Carne din carnea ta, sânge din sângele tău? CE VREI SĂ-MI FACI? Harry stătea în fața șifonierului. PROPRIUL TĂU FIU!!! O cheiță subțire se strecură pe sub ușa șifonierului. Harry o trase cu unghia și o ridică. De ce de fiecare dată tre' să te joci cu nervii mei, pentru numele lu' Dumnezeu, de ce vrei să-mi pui în cârcă toată vina? Chiar nu-ți pasă de ce simt io? De ce tre' să-mi faci viața un iad? De ce... Harold, nu aș face niciodată așa ceva. Lanțul nu era pentru tine. Pentru hoți. Ș-atunci de ce nu mi-ai spus? Era să cadă televizoru'. Ar fi putut să-mi crape inima. Sara scutura din cap în întuneric. Ar trebui să-ți fie bine, Harold.

Şi-atunci de ce nu vrei să ieşi? Harry zgâlţâi uşa şi trase de mâner, dar era încuiat pe dinăuntru. Harry se luă cu mâinile de cap disperat şi scârbit. Vezi ce vreau să zic? Vezi cum mă superi tu de fiecare dată? Se întoarse spre televizor şi dezlegă lanţul, după care se duse din nou la şifonier: De ce tre' să faci din ţânţar armăsar? Ai? Doar ca să-mi pui mie-n cârcă toată vina, nu? Nu???– Sara continua să se legene. – Ştii că ai să-ţi recuperezi televizorul în câteva ore, dar tot vrei să mă simt vinovat. Se uita întruna la şifonier – Sara se legăna tăcută –, după care ridică braţele: Ia mai dă-o dracului, şi împinse cu grijă televizorul afară din apartament.

Sara îl auzi cum târa televizorul pe podea, auzi cum uşa se deschise şi se închise la loc, şi rămase acolo, cu ochii-nchişi, legănându-se. Nu se întâmpla nimic. Ea nu a văzut nimic, aşa că nu se întâmpla nimic. I-a spus ea soţului ei, Seymour, care în toţi aceşti ani era mort, că nu se întâmpla nimic. Şi chiar dacă s-ar întâmpla, nu ar fi nici o problemă, aşa că nu-ţi face griji, Seymour. E ca o pauză publicitară. În curând va începe din nou emisiunea şi-o să vezi, o să fie bine, Seymour. O să se rezolve tot. O să vezi. Totul se termină cu bine.

Partenerul lui Harry, un tip negru pe nume Tyrone C. Love – Ai auzit bine, frate, aşa mă strigă şi nu iubesc pă nimeni dăcât pă Tyrone C.[1] –, îl aştepta în hol, muşcând dintr-un Snickers. Au scos televizorul din bloc fără nici o problemă, iar Harry le-a salutat pe toate *yenta*[2] care ieşiseră să se bronzeze în faţa clădirii. Dar abia acum venea partea nasoală. Să-mpingă drăcia aia până la amanetul aflat la trei străzi mai încolo fără să li-l fure careva sau să-l răstoarne vreun puşti tembel sau să nimerească într-o groapă sau să intre în vreun morman de gunoi şi să cadă sau să nu se rupă dracu' masa, iar pentru asta era nevoie de răbdare şi perseverenţă. Tyrone ţinea televizorul în timp ce Harry împingea şi dirija

1 Joc de cuvinte: în engleză, *love* înseamnă a iubi.
2 Femeie bârfitoare (idiş).

drumul, Tyrone făcea și pe ghidul și-l prevenea pe Harry când apărea în cale vreo bucată mare de carton sau pungi de gunoi care s-ar fi putut dovedi riscante pentru îndeplinirea sigură și rapidă a misiunii stabilite. Când au ajuns la bordură, au încetinit ritmul, au apucat fiecare de câte un capăt al mesei, au traversat strada și pe urmă hopa, sus pe trotuarul celălalt. Tyrone se aplecă și examină televizorul. Rahat, ăsta micu-ncepe s-arate cam naşpa, frate. Ce-i, bă, ce te-ai făcut așa pretențios dintr-odată? Stai așa, păpușel, mie mi se rupe și dacă-i crește păr, atâta timp cât ne scoatem mălaiul.

Domnul Rabinowitz îi văzu cum împingeau televizorul spre magazinul lui de amanet și clătină din cap. Uite, au luat și masa de data asta. Și ce, ce vrei să fac? Eu nu poci să-l aburc în spate. Să te ajute prietenul tău. Ți-ar putea da el o mână de ajutor. Da' ce, frate, io nu-s ajutor de aburcător. Harry chicoti și scutură din cap: Ce evreu mai e și ăsta. În orice caz, așa e mai ușor să-l duc-acasă. Așa te vreau, frate, mereu te gândești la binele maică-tii. Oi, halal fiu. Un *goniff*[1]. Are nevoie de tine ca de râie. Hai, Abe, că ne grăbim. Dă-ne mălaiu' și gata. Fuga, fuga. Se grăbește ca-ntotdeauna, abia se târâie în spatele tejghelei, inspectând cu atenție creioanele înainte să aleagă unul cu care să scrie. Aveți așa lucruri mari de făcut, că dacă nu a făcut totul ieri, cade cerul pe voi. Bolborosi ceva, scutură din cap și numără încet banii... de două ori... de trei ori – Hai, Abe, hai să terminăm odată cu asta. L-ai văzut, frate, cum face? Se linge pe degete și numără la mălaiu-ăla până ți se acrește, de zici că s-ar schimba cifrele. Nici măcar în el n-are-ncredere. La dracu'.

Domnul Rabinowitz îi dădu banii lui Harry, iar Harry semnă în registru. Îmi faci un favor și mi-l pui aici?

Rahaaat. Știi ceva, frate, de fiecare dată când te văd, muncesc de-mi sar capacele. Împinseră televizorul în colț și plecară.

---

1 Hoț (idiș).

Domnul Rabinowitz privea, scuturând din cap și bolborosind, după care oftă: Ceva nu e-n regulî... nu-i coșer, dom'le, nu-i coșer deloc.

Rahaaat. De ce vrei să mergi, frate-acolo? De ce vreau să merg acolo? Fi'nc-acolo-ți dau și timbre de colecție când îți iei droguri. Știi ceva, Harry? Ești cam bătut în cap, așa. N-ar trebui să-ți meargă gur-așa când e vorba d-o chestie așa serioasă ca drogurile. Mai ales când e vorba de marfa mea. D-a ta mi se rupe. Doar d-a mea. Și, mă rog, ce-i așa mișto la ce vând ăia acolo? Hai, frate, ce-nseamn-asta? Ș-aicea avem la fel de multe relații ca și-acolo. Am putea chiar să-ncercăm la cineva nou. Nou? Da, păpușă. Am putea să stăm așa pă stradă și să vedem care are mai multe degete băgate-n nas și care dă din cap ș-așa o să știm care are marfă bună, adică doar așa, la prima vedere, pretene. Și-n orice caz, taxiu' costă tot atâta. Taxiu'? Da' cine-a murit și ți-a lăsat ditamai moștenirea? Banii-ăștia se duc pe marfă, frate. Io nu iau nici un taxi. Mai întâi trebe să te ocupi de necesități, abia după aia de lux.

Rahaaat. Adică vrei ca să iau metrou', cu toți d-alde bolnavii-ăia, cu toți fraerii la un loc? La dracu'. Ai luat-o p-arătură. Ăia te fură pân' ajungem acolo. Hai, frate, nu-mi băga texte d-astea de negrotei puturos. Tyrone râse pe sub mustață: Frate, dacă tot tre' să facem un drum, stai să-l sun pe omu' meu Brody, să văd ce-are și el. Dă-mi cinci cenți. Da' de când dracu' ai nevoie de cinci cenți ca să dai un telefon? Hai, păpușă, io nu mă joc cu nici o companie de telefonie. Harry se sprijini de cabina telefonică, în timp ce Tyrone se gheboșă peste telefon și începu să vorbească pe un ton conspirativ. După vreun minut închise telefonul și ieși din cabină cu un rânjet cât toată fața. Închide gura, frate, că-mi scapără ochii. Muistule, cur palid. Tu n-ai supraviețui pe plantațiile de bumbac. Tyrone o luă la picior, iar Harry după el. Și deci care-i treaba? Omu' meu are-o chestie, dinamită curată, păpușă, ș-o să ne dea și nouă de-o lingură. Urcară scările

de la metrou separat. Harry aruncă o privire în jur, în timp ce Tyrone își văzu de drum spre cafeneaua din apropiere. Era un cartier de negri cap-coadă. Chiar și polițiștii în civil erau negri. De fiecare dată când stătea în cafenea și bea cafea slabă și mânca o gogoașă cu ciocolată, Harry simțea că iese în evidență. Asta era singura parte naspa a afacerilor cu Brody. De obicei avea marfă beton, dar Harry nu putea merge mai departe de cafenea, altfel s-ar fi dus totul pe apa sâmbetei sau, mai rău, ar fi putut să încaseze un glonț în cap. De fapt, singurul lucru deștept pe care-l poți face este să rămâi în centru, dar Harry n-ar suporta niciodată să stea așa departe de lovele și de marfă. Era deja destul de nasol să stea acolo, simțea cum i se strânge stomacul și cum neliniștea îi furnică tot corpul și i se pune un nod în gât, dar era de un milion de ori mai bine decât dacă nu s-ar fi aflat acolo.

Mai ceru o ceașcă de cafea și o gogoașă și se întoarse cu scaunul înalt de bar tocmai când un polițist, mai negru decât gogoașa lui și mai mare decât un camion Mack, se așeză lângă el. Isuse Kristoase, ce noroc am și io. Încerc și io să mă relaxez ca omu', să mă bucur de o ceașcă de cafea și babuinu' dracu' vine și s-așază lângă mine. Rahat! Își sorbea cafeaua și se uita la arma din toc și se întrebă ce s-ar întâmpla dacă i-ar smulge-o așa, brusc, și-ar începe să tragă, pac, pac, și să le zboare creierele tuturor muiștilor ălora, după care să arunce banii pe tejghea și să-i spună duduii să păstreze restul, după care să plece sau pur și simplu să sufle în țeava armei și apoi să i-o dea polițistului și să-l întrebe dacă e a lui: Am găsit-o pe jos și m-am gândit că poate ați pierdut-o, dar o fază supertare ar fi să-i șutească pur și simplu drăcia aia și să i-o trimită prin poștă comisarului, cu un bilețel cum că doi tipi s-au rănit cu ea și că ar trebui să aibă mai multă grijă de jucăriile lui... da, asta chiar ar fi superfază, și se uită spre huiduma care stătea lângă el și pălăvrăgea cu duduia de la tejghea și se strica de râs, iar Harry râdea în sinea lui și se întreba ce ar zice polițaiul dacă ar ști că viața lui se afla în mâinile lui Harry, dar apoi Harry observă mărimea mâinii

care ținea ceașca de cafea și-și dădu seama că era mai mare decât o minge de baschet, așa că își îndesă restul gogoșii în gură și bău o gură de cafea, să alunece mai bine, după care ieși tiptil din cafenea, simțindul-l în continuare în spate pe polițistul ăla cât un munte, în timp ce Tyrone cobora scările de la metrou, fredonând ceva.

Vizuina lui Tyrone era o simplă cameră cu o chiuvetă. Se așezară la o măsuță, cu toate instrumentele necesare într-un pahar, sângele coloră apa în roz, încheieturile mâinilor începură să atârne greu, abia dacă mai reușeau să țină țigara între degete. Din când în când, se mai scobeau în nas. Vocea le devenise din ce în ce mai joasă și mai slabă. Rahaaat, asta-i o dava de baștani, păpușă. *Di na mită*. Da, frate, e ceva deosebit. Harry se fripse la deget cu țigara și o scăpă din mână. Rahat, după care se aplecă încet spre ea, o privi câteva clipe, cu mâinile bălăngănindu-i-se deasupra ei, și în cele din urmă o ridică, se uită la ea, apoi își scoase, încet-încet, o altă țigară din pachet, pe care și-o aprinse de la cealaltă, lăsă chiștocul în scrumieră, după care-și linse arsura de la deget. Pentru o clipă, și încă una, își privi fix vârful pantofilor... arătau bine și erau așa, moi, cum... îi atrase atenția un gândac uriaș care mergea cu un aer războinic și, până să se gândească să-l calce, dispăru sub plintă. Foarte bine, nenorocitu', ar fi putut să-mi găurească pantofu'. Își smuci brațul și trase un fum din țigară. Harry mai trase un fum din țigară și inhală fumul încet și adânc, degustând fiecare particulă de fum și savurând felul în care parcă îi gâdila amigdalele și gâtul, Kristoase, ce gust bun avea. Heroina avea ceva care făcea ca țigara să aibă un gust al dracului de bun. Știi ce-ar trebui să facem, frate? Hă? Ar trebui să diluăm o juma' și să scăpăm de jumatea ailaltă, 'nțelegi? Da, păpușă, chesti-asta-i așa de bună, că și cu jumate tot te-ai face praf. Da, am păstra doar s-avem și noi așa, de poftă, și restu' să-l vindem. Am putea să ne scoatem înc-o dată banii. Simplu. Așa e, păpușă. După care mai cumpărăm vreo două bucăți și ne punem și noi pe picioare, frate. Să știi c-ar fi o treabă deșteaptă. To' ce tre'

să facem e s-o lăsăm mai moale cu căcaturile, știi, din când în când așa, de poftă, da' să nu mai băgăm la greu – Corect, papușă –, fix cât să ne dregem și noi și, cât ai zice pește, ne-am scoate și niște lovele. Păi să dea dracu' dacă nu-i așa. O să s-adune verzișorii, până când o să-notăm în tot mălaiu-ăla, moșule. Ai dreptate, frate, și noi nici n-o să-i spargem aiurea cum fac alți fraieri. N-o să ne facem creierii muci și n-o să le dăm cu picioru'. O să stăm în banca noastră și o s-avem grijă de afacere și cât ai zice pește o să ne luăm juma' de kil ș-o să stăm cu burta-n sus, să numărăm bani. Fără să mai batem străzile. Bă, coaie, tu chiar ai dreptate. O s-o luăm direct de la italeni ș-o să ne-o diluăm singuri ș-o să găsim niște mucoși să ne-o vândă pe stradă, iar noi o să stăm cu cracii-n sus să numărăm bani la volanu' unui El Dorado roz-culoarea-curului, pana mea. Da, și io o să-mi iau uniformă de șofer ș-o să-ți plimb curu' negru peste tot prin oraș. Ș-ai face bine să-mi deschizi și ușa, pretene, că altfel ți-ai ars curu'. Ă-hă, mă strigă *Tyrone* C. Love și io nu iubesc pă *nimeni* dăcât pă Tyrone C. Bine, io n-o să iubesc pe nici un Tyrone C. O să-mi iau o casă ca lumea lângă Central Park ș-o să-mi petrec tot timpu', bucurându-mă de toate bunăciunile care-o să treacă p-acolo. Rahaaat... ce-o să faci tu cu toate astea, frate. O să-ți tocești scula. Io o să stau frumos deoparte și-o s-o mai pun poate, din când în când, o să ciugulesc câte ceva. La dracu'. Zău dacă nu e păcat. Băieții-ăștia o să stea bine mersi într-o casă meseriașă cu femei ca lumea, iar el o să-și bage nasu-n treab-aia scârboasă. Și ce vrei să fac acuma, mie-mi place să dau muie. Puțin ficat cu ceafă, niște pește afumat, un... Doamne, da' tu chiar ești al dracu'. Asta-i problema cu de-alde voi, frate, nu știți ce să faceți c-o femeie. Cum rahat, frate, știm ce să facem. Voi, africanii, pana mea, n-aveți nici un fel de maniere în voi... tu de ce crezi că evreii au parte de toate muierile? N-are nici o legătură cu banii. Ci pentru că noi dăm muie. Rahaaat, frate, tu ești un fraier fără pulă. După ce-o să merg la croitor ca să-mi ia măsură pentru vreo câteva costume, o să mă-ntorc

acasă ș-o să-mi fac o crescătorie de gagici, d-o să pici în cur. Adică o să fie d-alea bune rău. O să fie d-o culoare diferită pentru fiecare zi a săptămânii. Tu cam cât crezi c-o să ne ia pân-o s-avem o juma' de kil de marfă pură? Rahaaat, frate. Asta-i un fleac. O să ieșim să vindem o bucată p-aici prin apropiere și gata, ne-am scos. Pân' la Crăciun o să stăm să numărăm bani și să vorbim numa' tâmpenii. Crăciun fericit, frate. Harry se fripese la deget cu țigara: Rahat, și o scăpă din mână, futu-i gura mă-sii.

Doi pușți din cartier merseră cu Sara la amanet. Domnul Rabinowitz își târa picioarele pe lângă tejghea: Bună seara, doamnă Goldfarb. Bună seara, domnule Rabinowitz, deși nu sunt prea sigură cât e de bună. Și dumneavoastră? Uh, își închise ochii pe jumătate, se încovoie și-și plecă fruntea, deci ce v-aș putea spune? Toată ziua stau singur la magazin și soția meu merge la cumpărături împreună cu fiica noastră Rachel pentru micuțul Izzy și încă nu acasă. La prânz mănânc limbă rece, fără secară... Cu niște muștar și hrean, dar fără secară, oi... scutură el din umeri, se aplecă din nou și privi atent, dar la cină poate că mănânc supă rece dacă ea nu acasă încă, vreți să vă luați televizorul? Ce vârstă are Izzy acum? Oh, e așa de drăguț, c-aș putea să-i mănânc pulpițele-alea dolofane. Da, dacă nu vă supărați. Am venit cu niște băieți tare drăguți, care să mi-l ducă până acasă – Ce băieți drăguți, s-ajute o biată mamă –, slavă Domnului că l-au luat cu tot cu măsuță, ca să îl ducă mai ușor. Acum nu am decât trei dolari, dar săptămâna viitoare – Luați-l, luați-l, spuse târându-și picioarele și plecându-și capul, și să sperăm că de data asta nu va mai veni să vi-l ia înainte să-mi plătiți pentru acum, nu ca atunci când v-a furat televizorul de trei ori într-o lună și cât a trecut până mi l-ați plătit? Izzy o să-mplinească un anișor săptămâna viitoare, joi. Ooo, oftă Sara lung și adânc, ca ieri Rachel se juca cu păpușile și acum... Sara îi dădu domnului Rabinowitz cei trei dolari

pe care-i îndoise și-i pusese atent sub gulerul bluzei, iar el se târî în spatele tejghelei și îi vârî în sertarul casei de marcat, după care notă ceva într-un carnețel pe coperta căruia scria TELEVIZORUL SAREI GOLDFARB. Erau pagini întregi cu notițe și date, care acopereau ultimii ani, cu bani dați lui Harry pentru televizor și plăți făcute apoi de mama sa ca să-l răscumpere. Cei doi puști începură să împingă în stradă măsuța pe care se afla televizorul. Doamnă Goldfarb, pot să vă-ntreb ceva, dar să nu mi-o luați în nume de rău? Sara ridică din umeri. De câți ani ne cunoaștem? El dădu din cap, sus, jos, sus, jos, Cine stă să-i numere? De ce nu mergeți la poliție, poate vorbesc ei cu Harry sau poate-l trimit undeva pentru câteva luni, ca să se gândească mai bine și, când iese, o să fie băiat de treabă și o să are grijă de dumneavoastră și nu mai ia televizor tot timp? Oooo, un alt oftat lung și adânc, domnule Rabinowitz, n-aș putea, și își duse înfășcărată mâinile la piept, Harold este singurul meu copil și unica mea rudă. El este tot ce am. Toți ceilalți au murit. Am rămas numai eu și Harry... fiul meu, sufletelul meu. Și cine știe cât timp mi-a mai rămas – Ah, o tânără –, făcu un semn cu mâna, alungându-i vorbele, care să-l ajute pe fiul meu. El este capătul șirului. Ultimul Goldfarb. Cum aș putea să-l transform în infractor? L-ar închide la un loc cu niște oameni îngrozitori, unde ar putea învăța o mulțime de lucruri îngrozitoare. Nu, e tânăr și el. E băiat bun Harold al meu. Doar că e cam împielițat. Într-o zi o să cunoască o tânără evreică drăguță și o să se-așeze la casa lui, iar eu o să fiu bunică. La revedere, domnule Rabinowitz, îi făcu din mână și porni spre ușă, s-o salutați din partea mea pe doamna Rabinowitz. Fiți atenți la ușă, băieți. Abe Rabinowitz dădu din cap și se uită după ea, cu cei doi băieți care-i împingeau televizorul, apoi se uită la ei cum ies în stradă, trec pe lângă ferestrele lui mate, după care dispar din vizorul său. Scutură din cap: Oi, ce viață. Sper să ajungă deja acasă. Nu vreau supă rece. Un om la vârsta mea are nevoie de mâncare caldă pentru

stomac și de apă caldă pentru picioare. Oi, picioarele mele. Ahhhhh... ce viață. *Tsouris, tsouris*[1]...

După plecarea celor doi băieți, Sara Goldfarb își leagă din nou televizorul cu lanțul de calorifer. Dădu drumul la televizor, potrivi antena, apoi se așeză în fotoliul ei și se uită la o serie de reclame Procter and Gamble și la câteva scene dintr-o telenovelă. Își dezveli dantura când îi văzu pe oamenii din reclamă că se spălau pe dinți și-și treceau limba peste dantură, ca să se asigure că nu era vreo poveste de adormit copiii și se bucură că băiețelul acela mititel și drăgălaș n-avea nici o carie, dar era așa de slab, trebuie să mai pună ceva carne pe oasele-alea. N-ar trebui să aibă nici o carie, slavă Domnului, dar ar trebui să aibă mai multă carne pe oase. Ca și Harold al meu. Așa de slab. Eu îi spun mereu: mănâncă, mănâncă, ți se văd oasele. Pentru Dumnezeu, alea-s degetele. Ce vrei, să-mi atârne pungi de grăsime la degete? Eu nu vreau decât să fii sănătos, n-ar trebui să fii așa de slăbănog. Ar trebui să bei malț. Malț, schmalț, eh? Mă-ntreb dacă Harold are vreo carie. Dinții lui nu prea arată bine. Fumează atât de mult. Își dezveli din nou dinții. Ce dinți albi și frumoși. Poate că într-o bună zi o să crească și o să fumeze mult și o să aibă dinții galbeni ca Harold al meu. Ei n-ar trebui să aibă niciodată carii, și continuă să privească țintă la televizor, în timp ce cutii de detergent explodau, transformându-se în haine oribitor de albe, și sticle cu lichid pentru curățat explodau, transformându-se în personaje exotice efeminate care ștergeau toate urmele de umanitate de pe pereți și podele, iar soțul obosit vine acasă după o zi de muncă grea și e atât de copleșit de hainele orbitor de albe și de podelele strălucitoare, încât uită de toate grijile din lume și-și ia nevasta pe sus – o, dar ce slabă e. Trebuie să ai grijă cu ea, să nu se spargă. Dar ce frumușică e. O fată drăguță. Care ține casa curată. Și Harold al meu ar trebui să-și găsească

1 Interjecție folosită în situații stresante, obositoare (idiș).

o fată ca asta. O evreică drăguță ca ea. Soțul își luă soția pe sus și o învârti și amândoi sfârșiră întinși pe podeaua strălucitoare și orbitor de albă din bucătărie, iar Sara se aplecă în fotoliul ei, gândindu-se că poate avea să se-ntâmple ceva interesant, dar ei nu au făcut nimic altceva decât să-și privească reflexia în linoleum; și apoi cinele în fața televizorului, care erau aranjate atât de artistic pe masă, și soția ei zâmbi Sarei, cu viclenie, avem noi un zâmbet secret, atunci când soțul exclamă entuziast că este o bucătăreasă desăvârșită, iar Sara zâmbi și-i făcu cu ochiul și nu spuse că este o cină pentru televizor, iar cei doi se priviră în ochi și-și mâncară cina, iar Sara se bucura atât de tare pentru ei, după care își numără banii și-și dădu seama că va trebui să renunțe la prânz pentru câteva zile, dar merita să-și aibă la loc televizorul. Nu era prima oară când renunța la o masă pentru televizor; apoi scena se schimbă și o mașină se opri în fața spitalului și o mamă îngrijorată mergea grăbită pe coridoarele tăcute și aseptice spre un doctor plin de înțelegere care vorbea despre starea sănătății fiului ei și despre ce vor trebui să facă pentru a-i salva viața băiatului și Sara se aplecă din fotoliul ei, privind și ascultând concentrată, empatizând cu mama și simțindu-se din ce în ce mai agitată, pe măsură ce doctorul explica, cu o minuțiozitate dureroasă, posibilitățile eșecului. Oh, Dumnezeule, e îngrozitor... absolut îngrozitor. Doctorul îi expuse mamei toate alternativele și o privi cum se luptă cu hotărârea de a-i permite sau nu doctorului să-i opereze fiul, iar Sara se aplecase cât putea de mult, frământându-și mâinile: Lasă-l... da, da. E un medic bun. Ar trebui să vezi ce-a făcut ieri pentru o fetiță. Ce mai chirurg. Excelent. Femeia dădu în cele din urmă din cap, consimțind, în timp ce-și ștergea lacrimile care-i curgeau șiroaie pe față: Bine, bine. Trebuie să plângi ca lumea, păpușico. O să-ți salveze fiul. Ai să vezi. Îți spun eu. Ce mai chirurg. Sara privea țintă la chipul femeii, care se făcea din ce în ce mai mare, iar teama și tensiunea erau atât de mari, încât Sara tresări ușor. Când scena să mută în sala de operații, Sara se

uită repede la ceas și răsuflă ușurată pentru că nu mai rămâneau decât câteva minute până când mama va fi surâzătoare și fericită pentru că-și va privi fiul, iar doctorul îi va spune că totul va fi bine și, imediat după asta, la un minut, vom vedea din nou exteriorul spitalului, dar de această dată băiețelul va merge alături de mama lui – nu, nu, va sta într-un scaun cu rotile – spre mașină și toată lumea va fi fericită când el va intra în mașină și vor porni, în vreme ce doctorul îi va privi de la fereastra biroului său. Sara se rezemă din nou de spătar și zâmbi relaxată, știind că totul va fi bine. Harry al ei e cam împielițat uneori, dar e băiat bun. Totul va fi bine. Într-o bună zi va cunoaște o fată drăguță și se va așeza la casa lui, iar ea va deveni bunică.

Soarele apusese, se făcuse noapte, dar Harry și Tyrone aveau de furcă cu toate luminile care le străpungeau și le biciuiau și le spintecau pupilele. Așa că preferau să stea la umbră. Ziua e naspa, cu tot soarele care strălucește, lumina soarelui care se reflectă în ferestre și mașini și clădiri și pe trotuar și lumina orbitoare care-ți apasă pupilele ca două degete mari și abia aștepți noaptea când poți răsufla ușurat că ai scăpat de atacurile zilei și începi să revii la viață când apare luna, dar niciodată nu ai parte de ușurarea la care speri, pe care o aștepți. Începi să simți cum apatia zilei se risipește atunci când toți indivizii plictisitori și demodați cu program între 9 și 5 se așază la masă cu nevasta și copiii, nevasta care arată la fel, o femeie terminată, cu păr pe față și pantalonii cu turul atârnând, care trântește pe masă aceeași zeamă și maimuțele-alea de casă care strigă și se bat care să ia bucata de carne mai mare și cine a avut mai mult unt și ce avem la desert și după cină el ia o cutie de bere și se așază în fața televizorului și bombăne și se băsește și se scobește-n dinți gândindu-se că ar trebui să iasă în oraș și să aibă parte de-o bucățică bună, dar e prea obosit și, până la urmă femeia vine și se trântește pe canapea și spune același lucru în fiecare seară. Nu se schimbă niciodată. La ce te uiți, iubi???Și în timp ce scena asta se repetă pe toată planeta, pe străzi e puțină viață, dar tot mai rămân aprinse luminile-alea nenorocite. Da, luminile sunt naspa, dar oricum, mai bine decât soarele. Orice e mai bun. Mai ales în toiul verii. Acum tocmai ai

BIBLIOTECA PUBLICĂ
"AL. ODOBESCU"
Str. Oborul Nou 13 21
Sector 2

spus o chestie deșteaptă, frate. Aș vrea să-mi mișc curuleţul într-un colțișor întunecat, unde să vibreze pe niște ritmuri ca lumea și poate să i-o trag țeapăn unei domnișoare date dracului, și pe bune țeapăn, frate. Isuse Kristoase, frate, tu chiar că stai cu mintea numa' la pizde. Tu nu te gândești niciodată deasupra buricului, ce dracu'? Rahaaat. Despre ce pula mea vorbești acolo? Doar pentru că ție ți-au tăiat-o, asta nu-nseamnă că tre' să faci pă deșteptu' cu mine. A mea e mai mult decât o țeavă prin care te pișii. La dracu', bate palma. Harry bătu palma cu Tyrone și viceversa. Ia zi, frate, stăm aicea toată noaptea să numărăm mașinile care trec, sau încercăm și noi s-o punem de ceva acțiune? Alo, frate, ce vrei să zici? Tu știi că io nu po' să număr. O, Kristoase, frate, de te nu te calmezi, ai? Tu ce crezi, că ăia diluează heroina cu gaz ilariant? În orice caz, hai să mergem într-un loc mai cu viață. Ce zici? Hei, păpușă, sunt cam deprimat. De ce nu mergem noi la morgă? A, da, îngeri la datorie în noapte-asta. La morgă e mereu un pic de acțiune. Hai să mergem, păpușă.

Harry Goldfarb și Tyrone C. Love se suiră în autobuzul care traversează orașul. Harry se așeză în față, chiar în spatele șoferului, dar Tyrone îl apucă de braț și-l trase de pe scaun, după care-l scuturară, cu ochii ieșiți din orbite: Tu ai luat-o razna de tot, frate? Îl scutura pe Harry pe măsură ce el însuși tremura, aruncând priviri peste tot, în același timp. Tu vrei să ne-omori p-amândoi? Vrei să ne linșeze p-amândoi undeva la cotitură? Tu chiar ai luat-o razna? Hai, frate, calmează-te. Ce-i cu tine? Ce-i cu mine – autobuzul puse o frână bruscă la un semafor și amândoi se bușiră de balustrada de la cabina șoferului, iar Tyrone se trase imediat înapoi, apucându-l și pe Harry, încercând să se ascundă după el și să tragă cu ochiul la oamenii care urcau în autobuz –, ce-i cu mine? Ești nebun? Aici suntem în sudu' Bronxului, frate, vreau să zic în *sud*, SUD, pricepi? Rahat. Hai să ne-așezăm, frate. Se strecurară până pe la mijloc, trecând printre banchete, cu capul plecat și ciorovăindu-se:

Scuze, scuze. Fără supărare, frate... În timp ce mergeau clătinându-se, ceilalți călători continuau să-și citească ziarele, să vorbească, să se uite pe geam, să citească reclamele, să se chiorască la semnele de circulație, să-și sufle nasul, să-și curețe ochelarii și să privească în gol. Când ajunseră în spatele autobuzului se așezară și oftară adânc, zgomotos. Hei, conașu' Harry, cum se face că și dumneavoastră stă aicea cu noi, negrii? Ei bine, îți voi spune, frate Tyrone, că în adâncu' sufletului io simt că estem cu toți frați și că dincolo de pielea asta albă bate o inimă la fel de neagră ca a ta, hahaha, hai noroc, și bătură palma. Rahaaat, păpușă, tu nu ești alb, ești doar palid... Și tre' să ții minte asta, păpușă, frumusețea-i ceva superficial, da' urâțenia-i adâncă, și mai bătură o dată palma. Harry își făcu palmele telescop și se uită prin el la reclamele de pe una din laturile autobuzului. Ce pula mea faci, frate? E singuru' mod în care te poți uita la o reclamă, frate. Chiar tre' să te concentrezi la afișe fără să-ți distragă altceva atenția. Harry își îngroșă vocea: Nu te simți doar pe jumătate protejat, dă-ți cu Arried sub braț. Rahaaat, frate, mama știe cel mai bine. Crezi că fac mișto de tine, hă? Hai, încearcă. E singuru' mod, frate. Dacă-ți zic. Toate reclamele alea mișto acolo, sus și nu le observi niciodată. Harry trecu în revistă reclamele de parcă privea hăt, în zare. Hei, ia uite la aia. Pun pariu c-ai ratat-o. Este sau nu este? Numa' ginecologu' ei știe sigur. Da' de ce s-o fi holbând sub fusta ei? Da, dacă n-ai ce trebuie, n-ai făcut nimica. Se întinseră mai bine pe scaune și continuară să vorbească și să viseze cu ochii deschiși, în drumul lor spre morgă.

Coborâră din autobuz și se opriră câteva clipe la colț, în timp ce autobuzul se îndepărta încet-încet, iar vaporii de motorină pluteau în jurul lor, fără ca ei să bage de seamă. Își aprinseră câte o țigară și se delectară cu gustul delicios al primului fum, aruncând o privire în jur înainte să traverseze strada. Merseră pe strada prost luminată, ocoliră prin spate, apoi săriră gardul jos și coborâră repede pe poteca ce ducea spre tunel, apoi repede prin tunel și apoi imediat

la dreapta, într-un cotlon îngust și sunară la soneria care cânta primele note din Simfonia a V-a a lui Beethoven, DA DA DA DAAAAA. Era un serial vechi, *Spy Smasher*, și la începutul fiecărui episod se auzea deschiderea Simfoniei lui Beethoven, iar pe ecran apărea un V uriaș și apoi, sub el, semnul morse pentru V, punct punct punct linie. Lui Angel îi plăcea la nebunie serialul ăla. Credea că e foarte mișto să te ajute Beethoven să câștigi războiul. Ăsta era semnalul lui secret pentru orice chestie. Angel se uită mai întâi pe vizor, după care deschise ușor ușa: Grăbiți-vă, să nu intre cumva aer proaspăt. Se furișară înăuntru, iar Angel încuie ușa. Aerul cald și umed al verii rămase în urmă și dintr-odată deveni rece, rece de tot. Trecură de mașinărie, urcară pe scările de oțel până sus la un birou. Era plin de fum, care ieși în valuri când deschiseră ușa și în lumina albastră părea de-a dreptul exotic. Tony, Fred și Lucy stăteau pe jos, ascultând muzică la radioul pe birou. Ce mai zici, frate? Păpușă, ia zi, care-i treaba? Ce mai faci, dragule? Ce-i, frate, ce se-ntâmplă? Totu' merge destul de bine, Harry. Care-i treaba, păpușă? Ca lumea, păpușă. Harry și Tyrone se așezară pe podea, rezemați de perete și încet, încet, începură să se miște în ritmul muzicii. Ceva acțiune-astă seară, Angel? Frate, tu știi c-aici mereu e ceva acțiune. Ăsta-i un colțișor plin de viață când e Angel prin zonă, nu? Ai luat ceva? Nu încă. Da' o să fie ceva în curând. Vine Gogit încoace. Tare, frate. El are numa' chestii bune. Soneria din *Spy Smasher* îl făcu pe Angel să se ridice în picioare și să iasă din birou. Se întoarse-ntr-un minut cu Marion și Betty. Hei, cum merge, frate? Bine, care-i treaba? Ce mai zici? Ce mai faci, păpușă? Merge, merge. Se așezară lângă ceilalți pe jos, Marrion lângă Harry. Tyrone se uită spre Fred: Arăți bine, frate. Doar mă cunoști, vigoare și sănătate. Ce-ai făcut, ai schimbat substanța de-mbălsămare? Rahaaat, frate, ăștia-n coșciug au niște scule care-arată mai bine c-a a ta. Oooo, ast-a fost foarte-adâncă, frate. Ei, rahat. Dacă intră ăst-acolo, îi sperie pe toți înțepeniții-ăia. Asta chiar c-a fost nașpa. Nu-i lăsa să te calce-n

picioare, zi-le și tu ceva. Știi ceva, păpușă, sunteți toți nește degenerați. Chicotelile se transformară în râsete din ce în ce mai zgomotoase. Hei, frate, cin' ți-a dat drumu' pe stradă fără lesă? Oooo, asta-i – PUNCT PUNCT PUNCT LINIEEEEE! Angel făcu stânga-mprejur și ieși din încăpere, iar liniștea se lăsă la fel de natural cum se instalase dat fiind că toți simțeau că era Gogit și așteptau să-l vadă cum intră pe ușă fluierând. Și așa a făcut. Care-i treaba, frateee? Sal'tare, păpușă. Bate palma, prietene – pleosc. Ai ceva, păpușă? Cum rahat dacă am ceva? Tu ce pula mea crezi că fac aici, am venit s-admir peisaju'? E cam mort, nu-i așa? Am ceva a-ntâia, frate. Di na mită, vreau să zic, direct de la italieni. Începură cu toții să-și scoată banii, iar Gogit puse heroina pe masă și-ncasă. Hai la treabă. Ieșiră toți din birou și începură să bântuie prin camera frigorifică întunecată, căutându-și seringile prin crăpături, crevase, pe sub plăcile de gresie, în spatele aparatelor, printre cărămizile din zid. Nu contează câte seringi și-ar fi ascuns în tot orașul, cu toții aveau întotdeauna una la morga din Bronx. Se întoarseră în birou, își umplură paharele de carton cu apă și fiecare-și puse pe podea câte o bucățică. Radioul încă mergea, dar toți erau așa de concentrați, că nimeni nu mai auzea muzica și nici nu mai era atent la nimic altceva decât la propria lingură, pe măsură ce-și puneau în ea doza de heroină, după care adăugară apă și o încălziră până când davaua se dizolvă, apoi traseră lichidul în seringă, printr-un tampon de vată, după care, garoul. Cu toții știau că nu erau singuri în cameră, dar nimeni nu era atent la ce se întâmpla în jur. Când vena preferată a fiecăruia a fost gata, își înfipseră acul în ea și se uitară cum prima picătură de sânge se prelinge în lichid și iese la suprafață, stăteau cu ochii ațintiți la ea, în timp ce simțurile nu le spuneau decât că vor avea parte de ceva ca lumea și stomacurile li se agitau nerăbdătoare, apoi apăsară pe piston și-și băgară davaua-n vână și așteptară primul val, apoi lăsară rezervorul să se umple din nou cu sânge, pe care-l traseră în seringă, după care apăsară din nou pe piston și se lăsară

purtați de val, pe măsură ce sângele li se urca în obraji și simțeau cum transpirația li se prelinge pe piele, apoi își umplură seringile cu apă și-și lăsară instrumentele în pahare, fiecare rezemându-se apoi de perete și aprinzându-și o țigară cu mișcări lente, cu ochii întredeschiși și totul pe dinăuntrul lor era liniștit și neted; aerul calm, viețile lor, eliberate de orice grijă; vocile lor mai blânde, mai încete. Harry începu să se scobească în nas. Frate, chesti-asta chiar că-i altceva. Gogit, frate, ești tare. Da' normal că estem. Pân-acum ați văzut chestiile-obișnuite, acuma vedeți adevărăciunea. Râsetele și chicotelile erau lente și șoptite și, ooo, cât de mișto. Ia, frate, alege un câștigător. Harry-și ținea-n continuare degetul mic de la mâna dreaptă înfipt adânc în nas, avea fruntea încruntată de la concentrarea cu care fora, întreaga lui ființă fiind implicată în plăcerea senzorială a căutării, în satisfacția aproape orgasmică de a găsi o substanță solidă pe care să o apuce și să o desprindă cu unghia de partea uscată, pentru ca apoi să o extragă din întunericul cavernei, în lumina albastră, mângâietoare, pentru a simți deliciul de a o face biluțe între vârfurile degetelor. Sunetul vocii lui era liniștitor pentru propriile urechi, pentru că reflecta pacea interioară și mulțumirea. Stai calm, frate. Fiecare cu treaba lui, nu-i așa, frate? Marion îl sărută pe Harry pe obraz: Cred că ești frumos, Hare. Îmi place să văd un bărbat care se simte bine. Râsul era puțin mai intens, dar în continuare lent și, oooo, șoptit. Rahaaat, de ce nu lăsați voi omu' în pace, să-și vadă de treaba lui. Tre' să fie nasol de tot, frate, să fii obsedat de muci. Da, de fiecare dată când vrea să mai dea jos câteva kile, se scobește-n nas. O să-i spun și lu sor'-mea. E de două ori cât mine. De fiecare dată când mă vede, parcă are-un băț în cur. Păi, ce să zic, păpușă, dă-i niște heroină și tot curu-ăla al ei ca o minge de grăsime o să se topească, ș-asta instant. Frate, tu ești sigur că nu te fuți cu deștu'? Harry, vrei să-mprumuți un deget? Ce dracu', de ce nu-l lăsați să-și facă damblaua? Rahaaat, e la fel de mișto ca o pizdă, nu-i așa, Harry? Mai adânc, frate, mai adânc!!! Harry rânji când toți începură

să râdă, făcu o pauză cât să tragă un fum, după care își frecă vârful nasului cu dosul palmei. Ar trebui să vă bag pe toți la pușcărie că v-ați amestecat în libertatea religioasă a altora. Betty făcu spre el semnul crucii, în numele tatălui, al fiului și al sfântului muc. Harry începu și el să râdă, iar Angel dădu radioul puțin mai tare și, treptat, începură cu toții să dea din cap și din mâini în ritmul muzicii. Ia zi, Angel, ceva clienți interesanți pe-aici? Nu, sunt țepeni cu toții, hahaha. Angel râdea și-și bâțâia capul în sus și-n jos și, când rosti cuvintele, râse cu precipitații: Numa' niște mortăciuni. Rahaaat, pun pariu c-arată mai bine ca tine. Nu spune-asta. Io cred că Angel e drăguț. Da, haha, ca Contele Dracula. Vă urez bun venit. Bea-ți sângele-nainte să se coaguleze. Lucy se hlizi câteva clipe, scuturând din cap: Mă-ntreb ce-ar face ăl-aicea, hehehe, chiar c-ar pofti. Nu vorbi prostii, frate. Nu tre' decât să-l muște pe Gogit și-a luat supradoză. Tare faza, un vampir prăjit. Harry o apucă pe Marion și o trase aproape de el: Să fii cuminte, iubito, altfel îmi înfig dinții-n gâtleju' tău, și-ncepu s-o muște ușor de gât. Ea chicotea, fremăta agitată, dar în scurt timp obosiră amândoi și se rezemară de perete, zâmbind. Fără mișto, Angel, ai vreodată parte de ceva deosebit p-aicea, cum ar fi niște bunăciuni mai tinere? Rahaaat, ăsta-i un vârcolac, frate. Cu toții râdeau pe sub mustață și se scărpinau. Nici o problemă, frate, înțeleg. Unora le place cald, altora rece. Hei, Gogit, ce-ai pus în davaua lu' Fred? Marion chicoti și se înecă cu fumul de la țigară: Hei, Fred, du-te și stai în cealaltă parte-a camerei. M-aș simți mult mai în siguranță. Râdeau cu toții și se hlizeau și se frecau la nas, între shoturile pe care li le împărțea Fred și fumurile trase din țigări. Fumul deveni atât de dens, încât lumina albastră făcea camera să arate de parcă o bucată de cer azuriu se prăbușise cumva acolo. Rahaaat, nu-mi pasă ce-avea davau-asta-n ea, vreau să știu numa' ce face cu ea. Tre' mai întâi s-o găsească. Frate, a fost una aicea ieri, o dulceață. Beton, vreau să zic. Cădeai pe spate. O roșcată. O roșcată naturală, ditamai iapa. Avea o pereche de țâțe

uite-așa ș-un cur, jos pălăria. Fred vorbea cu atât entuziasm cu cât îi permitea drogul: Fără mișto, frate? Câți ani avea? Ei, păi ce să zic? Vreo nouășpe, douăzeci. Rahaaat, cât de tare-i asta? Bulangiu-ăsta-și face probleme câți ani are. Are scrupule, frate, nu vrea să fie prins cu minore. Așa e, Fred? Cu toții rânjeau cu gura până la urechi și râdeau pe înfundate, dând din cap și legănându-se. Unde e? Poate că lu' Fred i-ar plăcea niște cărniță, ceva? Betty scutura din cap și chicotea. Știi ceva, voi sunteți bolnavi, frate. Hei, să n-o arunci. Așa e corect din punct de vedere ecologic. Tre' să reciclezi totu', frate. Fețele rânjeau în continuare, iar capetele se legănau, iar râsul deveni mai puternic. Rahaaat, bă, bulangii cu față palidă ce sunteți, sunteți duși, prietene, pe bune, duși rău. Vorbiți ca niște canibali. Hai, frate, ce-i cu vrajb-asta? Am pus și io o-ntrebare', n-am dat cu paru'. Râsetele deveniră mai puternice și mai energice. De ce-a murit? Da' cine-a zis c-a murit? A venit în vizită, hahaha. Capetele s-au oprit din zvâcnit pe muzică și au început să se legene. Mișto faza, nu? Te-am păcălit, ai? Știi ceva, prietene? Tu ești bun pentru munc-asta pentru că creeru' tău e mort, păpușă, mort pe bune. O mână se întinse și dădu radioul mai tare, acoperind râsetele și chicotelile. Hei, ăsta-i omu' meu care se jelește-aicea. Cu toții începură să dea din cap la versuri. Da, zi-le tu, păpușă, chiar c-avem nevoie de cineva de care să ne sprijinim. Oh, sprijină-te de mine, iubito, *sprijină-te de mine*! Tu auzi ce zice fraeru-ăsta, că ea are mereu brațele deschise? Ce dubios mai e și ăsta, da' ce, și-a-nchis picioarele? Hei, Angel, de ce nu te calmezi, frate? Toți stăteau cu ochii pe jumate închiși din cauza fumului și a drogului, iar fețele lor continuau să rânjească și să se schimonosească pe măsură ce se lăsau purtați de versuri. Hei, păpușă, nu mai ai vreun loc și pentru mine-n parcarea ta? Fred rânji și bolborosi ceva, iar Lucy continua să fie atentă la firul de fum care se ridica din țigara ei, căutând diferența dintre culoarea fumului care ieșea din capătul aprins și din celălat. Tratează-mă cu înțelegere și cu puțină cocaină și o

să afli, fraere. Râsete înfundate. Oooo, ce băiat rău ești, pretene. Dintr-odată rămaseră toți tăcuți, ascultând versurile cu *visează*, fiecare dintre ei gândindu-se că nu aveau nevoie de nimeni altcineva ca să viseze, că marf-asta a-ntâia și-a făcut treaba cum trebuie...

Apoi au trecut la versurile următoare și au început să chicotească, să râdă pe-nfundate și să rânjească: Da, frate, așa mai vii de-acasă, am nevoie de cineva de care să mă frec. Da, așa să-mi faci, iubito, uh-huuuu. Lucy aruncă o privire spre Fred: Nu te uita la mine, iubito, stai să-mi vezi maimuțica. Ceilalți zâmbiră ușor. Oooo, ce rău e, pretene. Fred se hlizi cât de tare putu, dar tot nu reuși să-și audă vocea. Încercă s-o privească pe Lucy, dar nu izbuti să-și ridice capul, păstrându-și energia ca să-și scoată o țigară din pachet. Cântecul continuă, iar ei îl ascultau și sorbeau fiecare cuvânt, pe care îl tot fredonau în minte. Harry își bagă o țigară în gură și se întinse spre Tyrone ca să și-o aprindă de la țigara lui, dar Tyrone întoarse capul și-i aruncă o cutie de chibrituri. Harry se uită la ea o clipă, după care o ridică încet și începu operațiunea: să scoată un băț dinăuntru, să-l scapere, să-l ridice, atât de mult cât putea, apoi să se aplece, pe cât posibil, pentru a-și aprinde țigara. Oh, da, ia-o pe toată, iubito, numa' nu mă fute la cap. Vai, ce *com pa nie* placută. Frate, mai pune-o o dată. De ce, cui vrei să-i mai sfâșii inima acuma? Rahaat, nu-mi pasă, atâta vreme cât nu-mi curge mie sânge. Frate, singuru' sânge pe care vreau să-l văd e ăla din seringa mea, fix înainte să-mi bag în venă. Pretene, da' n-ai decât un singur lucru-n capu-ăla. Ahă, cre' și io. Și urmele i se văd pe tot antebrațu'. Chicotelile înfundate erau gata-gata să se transforme în râs, în timp ce dădeau cu toții din cap pe ritmul alert al muzicii, trăgând din când în când din țigară, uitându-se la cenușiul mohorât al podelei de beton dar fără să-l observe, fiind preocupați de cum se simțeau și, frate, cât de bine se simțeau. Când începu următoarea melodie, ultimele note ale celei dinainte persistau în mintea lor. Băi, v-ați dat seama ce-i asta? Drace, n-am mai

ascultat-o p-asta de când am început să-mi bag în venă. Rahaaat, imposibil să fie-un disc așa de vechi, pretene. Marion se sprijini comod de umărul lui Harry, cu fața și ochii numai un zâmbet. Mai ții minte când mergeam să-l ascultăm pe tipu-ăsta-n centru? Da... cu vocea așa de nostalgică, încât aproape puteai să vezi cum plutesc amintirile prin fumul albastru, amintiri nu numai despre muzică și bucurie și tinerețe, dar poate și despre vise. Ascultau muzică, fiecare în felul lui, simțindu-se relaxați, devenind parte din muzică, parte din fiecare și aproape parte din lume. Și așa o nouă noapte agitată la morga din Bronx aluneca ușor spre o nouă zi.

Telefonul sună pentru a doua oară, iar Sara Goldfarb se aplecă spre el, în timp ce potrivea antena televizorului, sfâșiată între nevoia de a ști cine sună și de a scăpa o dată de puricii care apăreau din când în când pe ecran și oftă, încordându-se și închizând ochii pe jumătate, aplecându-se din ce în ce mai mult spre telefon, în vreme ce cu vârfurile degetelor de la cealaltă mână continua să miște antena puțin câte puțin. Vin, vin. Nu închide, și se întinse spre telefon, aproape să cadă în timpul celui de-al șaselea țâr, după care se prăbuși în fotoliu. Alo? Doamna Goldfarb? Sara Goldfarb? Eu sunt. La telefon. Vocea era așa de senină și de veselă, de entuziastă și de reală, încât se întoarse spre televizor ca să vadă dacă nu cumva venea de acolo. Doamnă Goldfarb, sunt Lyle Russel de la McDick Corporation. Privi telefonul. Știa că de acolo venea vocea, dar suna exact ca un prezentator de televiziune. În timp ce vorbea la telefon cu Lyle Russel de la McDick Corporation, stătea cu un ochi ațintit la televizor. Doamnă Goldfarb, v-ar plăcea să fiți concurentă la una dintre cele mai *pătrunzătoare* și mai *înduioșătoare* emisiuni de televiziune? Oooo, eu? La televizor? ? ? ? Continua să fie atentă ba la telefon, ba la televizor și tot așa, încercând să se uite la amândouă în același timp. Hahaha, mă gândeam eu, doamnă Goldfarb. Îmi dau seama după

căldura din vocea dumneavoastră că sunteți exact genul de persoană pe care-l căutăm pentru emisiunile noastre. Sara Goldfarb roși și începu să clipească des: Nu m-am gândit niciodată că aș putea s-ajung la televizor. Eu sunt o simplă... O, haha, știu cum vă simțiți, doamnă Goldfarb. Credeți-mă, sunt la fel de emoționat ca și dumneavoastră că fac parte din această fantastică industrie. Mă consider unul dintre cei mai fericiți oameni din lume pentru că în fiecare zi am oportunitatea de a ajuta oameni ca dumneavoastră, doamnă Goldfarb, să ia parte la o emisiune cu care nu ne mândrim doar noi, ci și întreaga industrie – nu, de care întreaga națiune e mândră. Mama lui Harry încleștă între degete materialul rochiei, simțind cum îi palpită inima, și clipea din ce în ce mai des din cauza emoției. O, dar eu n-am visat niciodată... Vocea lui Lyle Russel deveni sinceră. Foarte sinceră: Doamnă Goldfarb, știți la ce emisiuni mă refer? Aveți vreo idee? Nu... eu... eu mă uit la o reclamă la Ajax și nu sunt sigură... La televizor??? Doamnă Goldfarb, stați jos? Dacă nu, vă rog, așezați-vă imediat, pentru că atunci când vă voi spune la ce programe mă refer, veți ameți de bucurie. Stau jos. Doamnă Goldfarb, eu vorbesc, nici mai mult, nici mai puțin, decât despre... vocea lui se opri dintr-odată și Sara Golfarb se strânse și mai puternic de piepții rochie și se uită cu ochii mari la telefon și la televizor, nefiind sigură de la care aparat venea această voce. Când se auzi din nou, vocea lui devenise profundă, joasă și plină de sentiment: Doamnă Goldfarb, noi reprezentăm concursurile de cultură de generală. Oooooo... El așteptă dramatic ca Sara Goldfarb să-și revină, respirația ei putând fi auzită pe fundalul vocilor de la televizor. Vocea lui Lyle Russel avea un ton dramatic autoritar: Da, doamnă Goldfarb, plus... plus noile, am spus, nou-noutele emisiuni care vor urma în sezonul următor; emisiunile la care ar vrea să participe milioane de americani; *acele* emisiuni pe care le așteaptă cu nerăbdare milioane – Eu... eu... la – Dar vai, eu nu – Ba da, doamnă Goldfarb, dumneavoastră. Știu cum vă simțiți, vă întrebați de ce tocmai

dumneavoastră când sunt atâtea milioane de oameni care ar da orice ca să participe la aceste emisiuni – Oh, dacă ați ști... Ei bine, doamnă Goldfarb, nu vă pot spune cum se face că sunteți atât de norocoasă, cred că Dumnezeu are pentru dumneavoastră un loc foarte special în sufletul său. Sara Goldfarb se rezemă de spătarul fotoliului, cu o mână strângând cu disperare telefonul, cu cealaltă, rochia. Ochii îi ieșiseră din orbite. Gura îi atârna deschisă. Pentru prima oară, din câte ținea minte, uita de televizor. Veți primi informațiile necesare prin poștă, doamnă Goldfarb. La revedere și... Dumnezeu să vă binecuvânteze. Clic.

Viziuni cu îngeri din rai se perindară prin fața mamei lui Harry, în vreme ce psalmistul îi cânta așa de liniștitor, dar telefonul și sticla de detergent care explodă, transformându-se într-o tornadă albă, le spulberară. Respiră adânc. Apoi expiră. Telefonul. Da. Telefonul trebuie pus la loc în furcă. Trebuie închis. Aa-haaa. Pac, pac. Nu nimeri. Privi pentru câteva clipe telefonul, după care luă receptorul și-l puse atent în furcă. La televizor. Oh, Doamne, la televizor. Cu ce mă-mbrac? ? ? Cu ce trebuie să mă-mbrac? Ar trebui să-mi pun o rochie frumoasă. Dar dacă nu mă mai încape corsetul? E așa de cald. Sara se privi, după care ridică ochii. Poate că o să transpir puțin, dar am neapărat nevoie de corset. Poate-ar trebui să țin cură? N-am să mai mănânc. Până s-apar la televizor, o să slăbesc vreo cinșpe kile. Și apoi, cu corset, o s-arăt ca Spring Boyington[1]... puțin... Într-un fel... Părul! O s-o rog pe Ada să mă vopsească. Sau poate că mi-l fac ei. Deosebit. O... ar fi trebuit să-ntreb... pe cine să-ntreb? Cum îl chema? Îmi aduc eu aminte, îmi aduc aminte. O să-mi vină. A spus că-mi trimit totul prin poștă. În rochia roșie arăt bine – Nu! Roșul nu dă foarte bine la televizor. Pur și simplu nu dă bine, arată ciudat și neclar. Și pantofi și o geantă-plic și cercei și colier și o batistă de

1 Joc de cuvinte: actrița americană la care se face referire se numește Spring Byington, iar *boing* face aluzie la sânii voluminoși.

dantelă. Oooo, Sara dădea din cap, ducându-și mâna la tâmple și rotindu-și ochii, ridică apoi brațele, cu palmele în afară, le strânse ușor în pumn și le lovi una de alta, apoi, dintr-odată, se opri, așezându-se pentru o clipă pe fotoliu, țeapănă. Să mă uit în dulap. Asta o să fac. Șifonierul. Dădu din cap și se ridică, apoi se duse în dormitor și începu să scotocească prin dulapuri, scoțând haine de pe umerașe și punându-și-le pe lângă ea, aruncându-le apoi pe pat; se târî în patru labe, cercetând cele mai ascunse și întunecoase unghere ale șifonierului și, în timp ce fredona o melodie monotonă, fără ritm și fără versuri, găsi pantofi de care aproape uitase, pe care îi șterse de praf și îi probă pe rând, pereche după pereche, cu unii dintre ei împletícindu-se, pentru că picioarele ei umflate și osoase ieșeau pe de lături și forțau baretele, apoi se postă în fața oglinzii, uitându-se la pantofi și la picioarele ei ridate și pătate... O, îi plăceau la nebunie pantofii ei aurii, toți îi plăceau. Până la urmă, n-a mai rezistat. Și-a pus rochia roșie. Știu că roșul nu dă așa de bine la televizor, dar mie rochia roșie îmi place... la nebunie. Se postă din nou la oglindă, se uită la ea peste un umăr... apoi peste celălalt umăr, își aranjă rochia pe ici, pe colo, încercă să-i închidă fermoarul, dar după câțiva centimetri și multe minute de efort, supt burta, îndesat și aranjat, renunță, așa că rămase cu ea descheiată în fața oglinzii, plăcându-i ceea ce vedea, pentru că se uita prin ochii multor momente din trecut când a purtat superba rochie roșie și pantofii aurii pe care îi avea la bar mitzvah-ul lui Harry... pe vremea aia trăia Seymour... nici bolnav nu era... iar iepurașul ei era așa de drăguț în... Ah, s-a dus. Nu mai e. Seymour a murit, iar ea... Ah, am să-i arăt Adei cum îmi stă. Apucă strâns rochia desfăcută și așteptă o pauză de emisie, după care se duse la prietena ei Ada de vizavi. Unde-i sindrofia? Sindrofia, nebunia. Asta e ca toate petrecerile la un loc. Când o să-ți spun, te-arunci de la geam, nu alta. De la parter, sper. Se așezară în sufragerie, într-un loc strategic, pentru ca fiecare să poată arunca un ochi și să poate ciuli o ureche la televizor,

în timp ce discutau despre ocazia spectaculoasă pentru care Sara Goldfarb își pusese superba rochie roșie și pantofii aurii pe care îi purtase în ziua în care Harry al ei, iepurașul ei, și-a sărbătorit bar mitzvah-ul, un eveniment atât de important și de nesperat care-o adusese pe Sara într-o asemenea stare de șoc, încât, deși încă se mai ținea pe picioare, a refuzat o bucată de halva. Sara i-a povestit Adei despre telefonul primit și despre cum va apărea la televizor. Ea, Sara Goldfarb, va apărea la televizor. Ada o privi fix pentru o clipă (cu o ureche prinsese sfârșitul scenei din telenovelă). Serios? Nu glumești? De ce-aș glumi? De ce m-aș îmbrăca așa, să mă duc la supermarket? Ada continua să privească în gol (muzica îi spunea că scena era pe sfârșite. Știa din instinct că urma o reclamă, încă dinainte de ridicarea volumului și de explozia de pe ecran). Vrei un ceai? Se ridică și porni spre bucătărie. Sara o urmă. Apa fierse repede și fiecare avea o ceașcă de ceai când s-au întors în sufragerie, chiar la sfârșitul reclamelor, și se așezară în aceleași poziții strategice, cu ochiul și urechea ațintite la televizor, în vreme ce discutau și își dădeau cu părerea despre enorma importanță a evenimentului ce urma să aibă loc în viața Sarei Goldfarb, un eveniment de proporții și importanță atât de covârșitoare, că îi insufla o nouă poftă de viață și îi împlinea un vis care-i lumina zilele și-i aducea alinare în nopțile pustii.

Harry și Tyrone C. se plimbau prin parc, cheltuindu-și cea mai mare parte a energiei încercând să-i evite pe puștii care alergau de colo, colo sau se dădeau cu rolele sau skateboardul, neștiind niciodată din ce capăt sau de pe ce parte va veni atacul. Rahaaat, nu-nțeleg de ce trebuie să le dea vacanță de vară. Ar trebui să-i țină *tot* timpu' la școală pe bulangii-ăștia. Glumești? Ar dărâma școala. În felu-ăsta-i scutesc pe contribuabili de bani. Hai că asta-i bună, bulangiu-ăsta n-a lucrat o dată-n viața lui și-și face griji pentru contribuabili. Hai, frate, tre' să-ți faci griji pentru treburi d-astea. Ce-i cu tine, n-ai pic de responsabilitate? Oooo, i-auzi rahat, s-a dus efectu' și el și-a pierdut calmul. Hai, păpușă, să mergem să luăm ceva de mâncare, ai probleme grave. Merseră pe jos până la o tonetă cu hot dog și-și luară doi cu ceapă, muștar și boia, și o sticlă de apă minerală. După ce au terminat, merseră cât mai departe de terenul de joacă și se întinseră pe iarbă. Știi, frate, io nu vorbeam aiurea când ziceam să cumpărăm o bucată. Hai, frate, că io-s de acord. Păi atunci hai să n-o mai ardem aiurea și să ne punem pe treabă. Rahaat, care treabă? N-avem mălai. Pe bune? Credeam că ne curg banii pe țeavă. Că doar de-acolo ne pot veni. Păi hai să n-o mai frecăm și să ne gândim cum facem rost de parai. De cât avem nevoie? Nu știu exact. Vreo două sute. Mai bine ne-am duce cu vreo patru, așa ești sigur că iei destulă, indiferent ce se-ntâmplă. Tu ești sigur că Brody poa' să ne facă rost d-o bucată? Frate, despre ce pula mea

vorbim aici? 'Nțeles că-s sigur. Chiar și după ce-o să-și ia el porția, tot o să ne rămână ca s-o diluăm în două și să ne scoatem mălaiu' dublu și să ne mai rămână și nouă o porție ca lumea. Io mă bag. Sigur are ceva marfă a-ntâia. Da' io nu vreau să bag d-asta la greu. Nu vreau să-mi prăjesc creierii și să dau cu picioru' la tot. Ai dreptate. Ai răbdare ș-o s-avem o gașcă-ntreagă de mucoși care-o să ne dea și cămașa de pe ei. Da, așa tre' să gândim. I-am văzut io pe unii care s-au prăjit la creier și au dat-o-n bară nasol, de-au ajuns la bulău. Rahaat, noi suntem mai deștepți de-atâta, păpușă. Da, bătură ei palma. Deci de unde facem rost de mălai? Nu știu, păpușă, da' io nu vreau să merg să jefuiesc pe nimeni. N-am intrat în nici o belea pân-acuma ș-așa vreau să rămână treaba. Hai, frate, stai calm. Ce-s io, gangster? Teveu' lu' a bătrână-i una, da' jafu-i altă mâncare de pește. Am putea să vindem hot dog. Da, sigur, cine-mpinge toneta? Nu te uita la mine, păpușă, io-s vânzătoru'. Hahaha, ce faz-ar fi asta... doamne, parcă te văd cum desfaci chifla și io bag hot dogu'-n ea, după care dăm cu banu' să vedem cine pune mușțaru'. Bine că măcar nu ne-ar fi foame. Frate, io nu despre asta-mi fac probleme. Haide, Ty, gândește-te. Tre' să fie o cale să facem repejor niște bani. Fumară, priviră atent în jur și se scărpinară, după care Tyrone își aruncă mucul de țigară și se frecă în vârful capului, de parcă s-ar fi mângâiat ca să activeze materia cenușie... Și să scape de toate mâncărimile. Știi, sunt tipii-ăia care merg la ziare pe la patru-cinci dimineața și le încarcă în camioane. Cât or câștiga? Nu știu, frate, da' știu că poartă niște țoale mișto și au niște pantaloni scurți ca lumea rău. Da? Harry se uită la Tyrone pentru un moment. Hmmmm. Ce zici? Tyrone continua să se frece în creștet, mai mult mângâindu-se. Păi, frate, nu prea e-așa mișto slujb-asta, adică nici mie nu-mi place prea mult. Da... la cinci dimineața. Isuse. Credeam că până și barmanii dorm la or-aia... da'... Harry continua să-l privească fix, iar Tyrone C. Love să se frece în creștet. Tu ce zici? Nu știu, păpușă... Da' mă gândesc c-am putea să mergem să vedem care-i

treaba. Harry ridică din umeri: Rahat, de ce nu? Tyrone încetă să-și mai frece creștetul și bătu palma cu Harry, apoi se ridicară și o luară prin iarba din parc spre alee, apoi pe alee, traversând parcul către stradă, în timp ce două vrăbii se năpustiră la câteva firimituri de biscuiți. Harry se gândea să se ducă acasă, dat fiind c-aveau să muncească, asta ca să fie sigur că se va trezi la timp. Dac-am să-i spun lu' a bătrână că m-am angajat, o să facă tot posibilu' să mă trezească. Cre' că va trebui să ne trezim pe la patru,,nu? Ca să fim siguri c-ajungem la timp... patru dimineața, mi se pare imposibil. Atunci gândește-te numa' la bucat-aia de dava pură, păpușă, asta o să te pună pe picioare. După care vii la bârlogu' meu, să mă trezești și pe mine. Să mor de nu. Dacă tre' să mă trezesc io, atunci tre' să te trezești și tu. Râseră și bătură palma, iar Harry era pe picior de plecare, să se pregătească să-nceapă o viață nouă, care-i va face dealeri serioși, când își zări un prieten care mergea grăbit pe stradă. Hei, ce mai faci, păpușă? Arăți de parcă te-ar urmări cineva. De ce toată grab-asta? Îl știi pe Micuțu' Joey, ăla cu urechea sfâșiată? Da, sigur. De peste drum. El și cu Tiny și înc-un tip au luat ceva de la Windy și până să-și golească seringa, a crăpat, frate. Supradoză, așa, pur și simplu. Ăia mi-au zis că n-a apucat decât să bage un strop și a picat. Așa că Tiny a băgat și el un pic, ca să se calmeze, știi, și s-a făcut muci, frate. Fără mișto? Tu ești treaz? Da, clar. Tu de ce crezi că mă grăbesc s-ajung la Windy? Vreau s-ajung acolo înainte să afle ce marfă are, frate. Bulangiu-ăla bagă d-atâta vreme, că nici pișatu' de catâr n-ar mai avea efect la el. Harry și Tyrone o luară și ei la fugă spre Windy. Puteau oricând să meargă la muncă, dar nu mereu ai ocazia să faci rost de așa o marfă a-ntâia, o di na mită ca asta.

Seara următoare le mai rămăsese ceva, așa era de bună. Frate, cineva a cam zbârcit-o. Chesti-asta trebuia diluată de cel puțin zece ori. Rahaaat, n-ar fi bine să se mai găsească multă d-asta pe piață, că o să cam crape oamenii pe capete. Hai, frate, ce-nseamnă doi morți în plus în orașu-ăsta?

Rahaaat, păi înnebunești dacă încerci să-ți dai seama ce se-ntâmplă.

Se simțeau moleșiți și-și dădură seama că n-avea nici un sens să se gândească să meargă la muncă a doua zi, care era la doar câteva ore depărtare. N-avea nici un rost să strice o stare ca asta cu munca. Se hotărâră să treacă pe la Tony să vadă care mai era treaba.

Străzile erau pline de forfota și sunetele unei nopți de vară. Verandele și scările de incendiu erau pline de oameni, cu sute de jocuri de domino și cărți, jucătorii înconjurați de privitori, și toți își treceau cutii de bere și sticle de vin de la unul la altul. Puștii vâjâiau în fugă pe lângă ei, iar jucătorii țipau la ei automat, fără să-și ridice ochii de la joc sau să-și rateze rândul la băut. Era o noapte drăguță. O seară plăcută. Părea că pe undeva erau stele, așa că era ușor să eviți pungile de gunoi și rahații de câine de pe străzi. O noapte chiar frumoasă.

Tony locuia într-o veche hală industrială, transformată în loft. De fapt, prin transformată se înțelege că la un capăt se afla un pat, iar la celălalt, un aragaz și un frigider. Și între, mult spațiu. De obicei locul acela era înțesat de oameni care nu făceau decât să-și rupă capul, să și-l rupă și mai tare sau să se-ntrebe de ce nu și l-au rupt încă. Când Harry și Tyrone ajunseră acolo, câțiva indivizi stăteau pe jos. Tony stătea pe singurul fotoliu din încăpere, un fotoliu mare, acoperit de chestii, tapisat de mântuială, sfâșiat și jerpelit, cu două brațe uriașe, de credeai că o să se închidă în jurul lui Tony, înghițindu-l și digerându-l, după care va ajunge undeva, într-un colț întunecat și prăfuit dintr-un magazin de mobilă la mâna a doua, de unde se va holba la pisica de pe podea, care la rândul ei se va holba la el, iar pe piept va purta un afiș că nu e de vânzare. Se uita la televizorul aflat pe o consolă mare, compania perfectă pentru fotoliu, care mergea de minune cu restul loftului. Tony avea o narghilea chinezească atârnată cu o sfoară în jurul gâtului. Vasul era plin cu haș și, din când în când, mai trăgea câte-un fum, fără să-și ia

ochii de la televizor. Câțiva oameni stăteau în jurul altei narghilele pe care o umpluseră cu vin, iar în vas puseseră iarbă și deasupra, o bucată de haș. Marion abia trăsese un fum când intrară Harry și Tyrone. Se alăturară celorlalți. Ce faci, frate? Păpușă, cum merge? Care-i treaba? Nimic nou, frate. Îi pasară furtunul lui Harry, care trase din el vreun minut, după care i-l dădu lui Tyrone. Când Harry expiră în sfârșit, se lăsă pe spate și o privi pe Marion. Ce mai faci? Ei, nimic nou. Harry făcu semn spre narghilea: E bun hașu'-ăsta. Aha. Chiar m-a pus în cap. M-a limpezit. Harry închise ochii încet, iar fața i se relaxă și zâmbi. M-am prins. Arăți foarte bine. Marion zâmbi dintr-odată cu gura până la urechi și începu să chicotească: Ăst-ar trebui să fie un compliment, sau mă iei la mișto? Harry întinse brațele și ridică din umeri, cu aceeași expresie somnoroasă. Uneori când mă fac varză nu mai sunt așa frumos. Marion râse din nou, de data asta puțin mai tare: Poate că nu, dar ești mult mai sociabil. Știi ceva, când ești relaxat, ca de exemplu acuma, ai un zâmbet foarte frumos. Harry râse și se lăsă pe spate, mai aproape de ea: Nu prea am de ales, păpușă, sunt așa de relaxat, că am impresia c-o să mă topesc. Marion râse și-i apucă mâna, după care luă furtunul și mai trase un fum, apoi i-l pasă lui Harry. El râse: Asta-i tot ce-am nevoie... Știi, ca să scap de încordare, nu? Marion scuturâ din cap și se strădui să nu râdă, fiindcă ținea fumul în plămâni. Tyrone împinse furtunul mai aproape de fața lui Harry: Hai, frate, poți să vorbești prostii mai încolo. Trage-odată și vezi-ți după aia de treabă. Harry trase un fum, concentrându-se cât de mult putea, apoi îi pasă furtunul lui Fred. Tyrone îl privi pe Fred cum trage din furtun, dintr-o singură suflare lungă, de aproape cinci minute, care amenința să aprindă hașișul, atât de tare se încinsese sub presiunea aerului. Drace, bulangiu-ăsta o să tragă-n el tot hașișu din narghilea. Uită-te să vezi dacă n-are cumva vreo gaură-n ceafă, tot aeru-ăla tre' s-ajungă undeva. Fred scoase într-un final furtunul din gură și i-l pasă lui Tyrone, cu un zâmbet larg și tâmp, și mormăi,

continuând să-și țină respirația: Să nu te calicești, păpușă. Tyrone începu să râdă, apucându-se de nas cu ambele mâini, iar ceilalți începură să chicotească, iar el lăsă privirea în pământ, scutură din cap și apoi ridică ochii spre Fred care-avea aceeași grimasă de mâncător de rahat, iar Tyrone începu să râdă mai tare și mai tare, începură și ceilalți să râdă și să scuture din cap, inevitabil atrași de Fred care stătea acolo, cu rânjetul ăla tâmp, care se lățea și devenea și mai tâmp, iar acum se crease deja contextul și, oricât s-ar fi fi străduit, nu se puteau opri din râs, iar Fred continua să-și țină respirația, deși simțea că se sufocă, iar fața i se înroșea din ce în ce mai tare și ochii îi ieșeau din orbite, iar Tyrone tot arăta spre el, scuturând din cap, râzând și împroșcând cu salivă: Raha... Rahaa... Și în cele din urmă Fred scoase aerul afară și mai trase repede un fum și-și tot bălăbănea capul: Doamne, iar ceilalți râdeau necontrolat, Tony mai trase un fum din narghilea și privi încruntat la televizor, pentru că începuse o reclamă, după care au mai urmat câteva, apoi o pauză, apoi alte câteva reclame, Tony mai trase un fum și se fâțâi pe fotoliu, începu să bombăne ceva pe sub mustață despre rahatu' dracu', el voia să vadă emisiunea, nu un câine de tot căcatu' care mănâncă carne de cal, apoi începu să țipe la televizor: Hai, bă, javră-mputită ce ești, bagă-ți nasu sub fusta ei! Ce e, nu-ți place peștele? Ai? Nu-ți place peștele, poponar jegos de câine. Ceilalți se opriră din râs, terminaseră hașișul de ceva vreme, iar acum se lăsaseră cu toții pe spate, ascultând muzică și vorbind, apoi începură să arunce câte un ochi la Tony și să-l asculte, după care începură din nou chicotelile. Păpușă, n-ar trebui să vorbești așa de poponari când e Harry de față, îl jignești. Fred afișă din nou mutr-aia tâmpă, de țăran: Tu de unde știi că-i poponar? Poate-i doar o lesbiană mai bărbătoasă, și-ncepu dintr-odată să se tăvălească pe jos de râs: Drace, mă cac pe mine de râs, hahahhahahaha, buldog-lesbinog, hahahahahaha, la dracu', hahaha; și Tony bombănea înainte chestii de neînțeles, iar ceilalți se hlizeau uitându-se la Fred cum râde și scutură din cap

și, când se mai potoli din râs, începu să bolborosească despre buldog-lesbinog și toți începură din nou să râdă pe-nfundate, Tony se ridică, cu narghileaua atârnată de gât, se duse la dulap și scoase ceva dintr-un sertar, după care se trânti la loc în fotoliul lui, dispărând din câmpul lor vizual în spatele brațelor care-l înfășurau, puse altă bucată de hașiș în vas și o aprinse, trase două fumuri lungi, că tocmai începuse emisiunea, apoi se așează comod și începu să se uite la televizor tăcut și nemișcat. Până la urmă, Fred obosi de-atâta râs, deși continua să scuture din cap și să rânjească, iar ceilalți evitau să se mai uite la el pentru că de fiecare dată îi apuca râsul și pe toți îi durea burta de atâta hăhăit, așa că se uitau în altă parte, mai puțin la Fred, iar Harry și Marion se trăseseră mai la o parte și se întinseseră pe niște perne vechi, pe jumătate rezemați de perete, pe jumătate ascultând muzica și îndreptându-și cea mai mare parte a atenției unul spre celălalt. Tu stai singură acum, sau ai o colegă de cameră? Nu, sunt singură. Știi asta. Harry ridică din umeri: Hei, de unde să știu? Ultima oară când țin minte să fi venit la tine aveai o colegă de cameră, nu? Doamne, da' asta era acum câteva luni. Uau, așa mult a trecut? Tempus chiar că fugitus, nu? Uneori. Uneori pare să rămână nemișcat. De parcă te-ai afla într-o pungă din care nu poți ieși și cineva-ți spune-ntotdeauna că va fi mai bine cu timpul, iar timpul pare că nu se mai mișcă și râde de tine și durerea ta... Și până la urmă se sparge și te trezești că au trecut șase luni. Adică nici nu ți-ai scos bine hainele de vară și e deja Crăciunul, iar între ele, zece ani de durere. Harry zâmbi: Isuse, io n-am zis decât bună și tu acuma-mi spui tot profilu' tău psihologic. Dar mă bucur că ți-e bine. Marion râse și Harry aprinse un joint din care trase repede două fumuri, apoi i-l pasă ei. Tony începu să tremure ușor, mișcându-se involuntar pentru că presimțea dezastrul. Era cât se poate de absorbit de emisiune și, întrebându-se cum avea ăla grasu' să-l potolească pe tipu' ăla rău și să-i fure femeia, să i-o tragă gagiului cât de tare posibil, dar ceva dinăuntrul lui îi spunea

că televizorul ăla nenorocit complota împotriva lui, că stătea așa acolo, așteptând să se repeadă la el. Își aprinse din nou narghileaua și trase două fumuri lungi, după care stinse bucata de haşiş și continuă să privească fix la televizor: Ar fi bine să nu te pui cu mine, bulangiule. Te previn. Se opri din convulsie și se lăsă din nou pe spate, după care dispăru iarăși din raza lor vizuală. Marion chicoti: Chiar are o relație sado-maso cu chestia-aia, nu ? Da. De parcă e-o femeie care nu cedează deloc. Și ceilalți se uitau cu coada ochiului la Tony și zâmbeau, se delectau cu el, așa cum mai făcuseră de multe ori, mai mult decât cu orice altceva de la televizor. Știi ceva, frate, crede că aia-i mă-sa. Rahat, cu maică-sa n-ar fi vorbit niciodată așa. Râseră și se apucară să asculte muzică, să vorbească și să fumeze. Harry se sprijinea cumva de Marion, iar ea îl mângâia ușor pe cap jucându-se cu părul lui, în timp ce ascultau muzică. Din când în când el întindea mâna leneș și îi freca un sfârc cu vârful degetului sau îi cuprindea sânul în palmă, fără intenție, ci dintr-un fel de reverie. Își privea degetul mângâind sfârcul proeminent și și-l imagina sub bluză și se gândea să-i desfacă bluza și să-l sărute, dar la momentul ăla părea o chestie atât de anevoioasă, așa că o amână pentru o vreme și se mulțumi să asculte muzică și să se miște ritmul mângâierilor lui Marion, abandonându-se din ce în ce în fața curenților senzuali pe care îi provoca. Știi ceva, iubito, asta e mai tare ca o doză. Mă excită maxim. Și mie-mi place. Întotdeauna mi-a plăcut părul ondulat. Îmi place cum se simte la degete. Pentru că nu pătrund la fel ca prin părul drept. Opune rezistență. De parcă ar avea viață proprie și ți se pare foarte palpitant să o învingi, și Marion își trecea degetele prin părul lui Harry, uitându-se la buclele care se răsuceau și se cârlionțau pe măsură ce degetele ei înaintau, din când în când mai rotea câte o șuviță pe deget, privindu-l cum se îndoaie și se înfoaie, apoi își lăsa palma mângâiată de păr, îndoindu-și degetele și ridicându-și încet mâna, simțind cum firele de păr îi alunecau ușor printre degete, degetele ei, conștientă că dădea

mângâierii un ritm care-i acapara respirația, apoi deveni parte din respirație și se cufundă în undele care-o electrizau când Harry îi mângâia sfârcul cu vârfurile degetelor, imaginându-și ce-ar simți dacă sfârcul trandafiriu s-ar afla între buzele lui, când, dintr-odată, Tony începu să țipe din nou la nenorocitul de televizor: Ar fi bine să te abții, bă, pulă. Jeg nenorocit ce ești, mi s-a cam luat de căcaturile tale, și se foia în fotoliu, trăgând cu ochiul la ecranul televizorului, iar Tyrone își lua porția de chicoteli: Nu mă deranjează că bălăcărește televizoru', da' sper să nu-i răspundă bulangiu', pen' că dacă se-ntâmplă , io tre' să mă las de asta și să mă car, frate, și mai trase un fum zdravăn și întoarse capul ca să nu mai vadă rânjetul tâmp al lui Fred, care, ca de fiecare dată, încerca să-l facă să râdă ca să scuipe fumul; și cineva scoase niște amilnitrat pe care-l desfăcu, cu o mână își acoperi o nară și trase adânc, până când altcineva îi luă popperul din mână și și-l băgă-n nas, acoperindu-și cealaltă nară, și amândoi se prăbușiră apoi pe podea, chicotind, râzând și zbierând, Tony se aplecă: Știam eu, știam io c-o s-o facă bulangiii ăștia, Isuse Kristoase, știam c-o să mi-l șuteasscă, bulangiii, bulangii infecți. Harry și Marion se opriră dintr-odată, în același timp, din mângâiat, în momentul când mirosul popperului le gâdilă nările, și atunci se ridicară și se lăsară conduși de aromă, îi priviră pe cei care stăteau rezemați de pereți sau întinși pe jos râzând în hohote: Hai, frate, vrem și noi unu', moment în care un popper galben apăru de undeva, plutind, iar Harry îl prinse, după care se întinse alături de Marion, atât de aproape, corpurile aproape întrepătrunzându-se, și Harry deschise popperul, amândoi inhalară adânc, ținându-se strâns unul de altul, iar trupurile începură să le vibreze, capetele le vâjâiau și pentru o clipă s-au simțit de parcă erau gata-gata să moară, dar apoi începură să râdă și să se împingă și mai tare unul în celălalt, sfărâmând cu râsetele lor popperul pe care îl țineau între nasuri; iar Tony se aplecă și mai mult: Ce bulangii de căcat, las' că am io gelu' vostru de duș cu aromă de căpșuni, bă, capete de

pulă bleagă: Și ridică mâna dreaptă, nimeri vechiul lui pistol de tir calibru 22 pe care-l ațintì spre televizor: Gata, nu vă mai bateți voi joc de mine, muiști infecți, nu mă mai vrăjiți cu emisiunile voastre de toată jena, pe care să mi le băgați pe gât și, când vreau și io să văd ce se-ntâmplă, băgați numa' căcaturi d-astea: Și toată lumea ținea câte un popper în nas și se rostogolea pe jos, se scărpina și transpira și râdea, iar Tony se uita și mai înverșunat la televizor: V-ați bătut destul joc de mine cu mâncarea voastră infectă pentru câini, cu geluri de duș și deodorante și curpapir fără miros, striga din ce în ce mai tare, avea fața la fel de roșie ca a celor care luaseră poppers și care îl priveau și-l ascultau, râzând isteric, cu ochii injectați de transpirația înțepătoare. M-AUZI? HĂ!? MI S-A LUAT DE VOI, MUIȘTI INFECȚI, și apăsă pe trăgaci, iar primul glonț nimeri televizorul fix în centru, se produse o mică explozie care acoperi pentru un moment râsul isteric și țipetele lui Tony, apoi dintr-un colț izbucni scântei și flăcări, bucăți mari de sticlă groasă invadară camera, iar fumul învălui televizorul, Tony se ridică și începu să țipe isteric: TE-AM FĂCUT, ÎN PIZDA MĂ-TII, HAHAHHAHA, și mai trase un foc în televizorul muribund, O S-O-NCASEZI PÂN' LA CAPĂT, HAHAHHAHAHAHAHA, și încă un glonț în corpul care se făcea fărâme, CE ZICI, ÎȚI PLACE? HĂ? ÎȚI PLACE, BULANGIU DE DOI BANI, și continua să se holbeze la televizor, după care mai trase un glonț în rămășițele fumegânde a ceea ce fusese odată un nobil televizor, CREDEAI CĂ SCAPI, HĂ? ASTA CREDEAI? HĂ?, iar ceilalți îl priveau în continuare și se zgâlțâiau de râs, în vreme ce el porni spre cadavru și-i mai trase un glonț și, când ajunse deaspura lui, savură ulitmul glonț, radiind, rânjind, privind cu nesaț la rămășițele spulberate care ardeau mocnit, uitându-se cum săreau și se prelingeau scânteile răzlețe care se întindeau pe cablul electric, acesta luă foc și începu să trosnească și apoi ajunseră la priză, după care fumul începu să se ridice din firul ars și din priză, iar Tony începu să saliveze ușor,

uitându-se la televizorul care palpita sub privirea sa, cum tremura și îi cerea îndurare, măcar o a doua șansă: N-am să mai fac niciodată, Tony, jur pe mama, Tony, *te rog, te rog*, mai dă-mi o șansă, Tony, de data asta n-am să mai greșesc, jur, jur pe mama că am să-mi iau revanșa, Tony. Iar Tony îi rânjea televizorului care-l implora, întreaga ființă a lui Tony fiind deplin mulțumită de smiorcăielile bulangiului: ȘANSĂ ??? ȘANSĂ ??? ÎȚI DAU IO ȚIE ȘANSĂ, TE SCHIMBI, HAHAHAHAHA, NICI MĂCAR SĂ MORI CA UN BĂRBAT NU POȚI, BULANGIU DE DOI BANI. Te rog, Tony, te rog... nu trage, te r... TACI DIN GURĂ, FRAIERE, iar ochii lui Tony ieșeau din orbite de atâta mulțumire, văzându-l cum se contorsionează, apoi privi televizorul țintă în ochi și-i spuse pe un ton blând, malițios: Ia de-aici, și trase ultimul foc în corpul tremurând al televizorului care încă mai cerea îndurare, zvâcnind apoi ușor, după această *coup de grâce*, și o ultimă scânteie sări peste o porțiune arsă și se pierdu în eternitate, în timp ce ultimul fir de fum se ridică în atmosferă și se împleti cu fumul de iarbă și hașiș și țigări, cu aerul cu aromă de popper, căutând să se elibereze din multele și diferitele crăpături și crevase, pentru a se risipi în aer. Tony ridică din umeri și-și puse arma la brâu: Io ți-am spus să nu te pui cu mine, și ridică din nou din umeri, nimeni nu se pune cu Tony Coaie, da? Și se alăură celorlalți, luă popperul, inhală, apoi se prăbuși pe podea râzând odată cu ceilalți când cineva se oferi să spună o rugăciune pentru decedat, printre chicoteli, iar Harry și Marion mai aveau un alt popper între ei, în timp ce corpurile continuară să li se încolăcească, iar ei râdeau și se lipeau unul de altul, muzica plutea prin fum și râsete și prin urechi și prin capete și prin creieri și prin minți, dar cumva reușea să iasă de cealaltă parte neperturbată și neschimbată, și toți se simțeau bine, frate, chiar foarte bine, vreau să zic, de parcă ar fi învins vreun criminal sau ar fi ajuns pe Everest sau ar fi făcut scufundări subacvatice sau ar fi plutit prin aer ca o pasăre, da, de parcă ar fi planat pe curenții de aer ca o pasăre,

ca o pasăre, frate... da... de parcă s-ar fi eliberat din senin, de parcă ar fi fost dintr-odată liberi... liberi... liberi...

Sara Golfarb stătea în fotoliul ei și-și făcea unghiile în timp ce se uita la televizor. Sara exersase îndelung și temeinic, așa că putea face orice în timp ce se uita la televizor, și o făcea foarte bine, fără să-i scape vreun cuvânt sau vreun gest. Poate că nu era tocmai perfect, poate că din când în când se mai mânjea și pe deget cu puțină ojă, care se aduna într-un mic cocoloș, dar cine să bage de seamă? De la câțiva metri distanță arăta ca o manichiură profesionistă. Și chiar dacă n-ar fi arătat bine, ce mare scofală? Pentru cine să-și facă unghiile? De ce să-și facă griji? Cine să-i observe imperfecțiunea manichiurii? Sau a felului în care coase sau calcă rufele sau face curățenie? Indiferent ce ar face, are mereu un ochi și jumătate ațintit la televizor și în felul acesta ziua și viața trec într-un mod suportabil. Își întinse o mână și-și privi unghiile în timp ce, printre degetele desfăcute, arunca un ochi la ecranul televizorului. Se holba la degete afundându-se în iluzia optică ce-i crea impresia că privește printre degetele lipite. Zâmbi și își inspectă mâna. Ce roșu frumos. Splendid. Merge-așa de bine cu rochia. Câteva kilograme date jos, și rochia îi va veni ca turnată. Partea de sus îi alunecă de pe umeri în timp ce se mișca, iar ea și-o prinse din nou la spate și se rezemă la loc de spătar, ca să nu-i mai alunece din nou. Îi plăcea la nebunie rochia roșie. O să fie în stare să dea jos câteva kilograme. Și oricând ar mai putea să dea drumul la cusături. Trebuie să fie niște cărți la bibliotecă. Mâine mă duc să-mi iau cărțile și să m-apuc de cură de slăbire. Mai bagă în gură o bomboană învelită în ciocolată și o lăsă să se topească încet și savură gustul ciocolatei amestecate cu crema dinăuntru, după care strânse ușor ciocolata între limbă și cerul gurii și zâmbi și închise ochii pe jumătate, în timp ce micile furnicături ale desfătării îi luau corpul cu asalt. Încerca disperată să aștepte ca bomboana să se dizolve de la sine, dar, oricât s-ar fi împotrivit impulsului de a mușca

și mesteca, era inutil, deschise ochii dintr-odată și căpătă o expresie rigidă, serioasă, în timp ce mesteca hulpav bomboana, după care o rostogoli de vreo două ori pe limbă și o înghiți cu nesaț, ștergându-și colțurile gurii cu dosul palmei. La bibliotecă sunt o mulțime de cărți. O să întreb pe care s-o iau. Una care se citește repede. Poate că în scurt timp voi apărea la televizor așa că trebuie să încap în rochia roșie cât mai curând. Privea fix la televizor, atentă la acțiune și la replici, dar mintea îi stătea în continuare la cutia de bomboane de pe masa de lângă fotoliu. Știa exact câte mai rămăseseră... Și cu ce erau. Patru: trei cu ciocolată amăruie, una cu ciocolată cu lapte. Cea cu lapte avea la mijloc o cireașă și era umplută cu lichior de cireșe. Celelalte trei erau una cu caramel, una cu nuci braziliene și una cu nuga. Cea cu cireașă era ultima. O pusese deja la marginea cutiei, ca să nu cumva să o ia din greșeală în timp ce se uita la televizor. Celelalte erau pe primul rând. Poate că nici n-o să se uite pe care o ia. Dar ordinea era stabilită. Ca de fiecare dată. Nuga, nuca braziliană, apoi caramelul. După care trebuia să aștepte cât de mult putea până să mănânce bomboana cu cireașă și lichior. Mereu își juca același joc. De câți ani dura? Zece? Poate chiar mai mult. De când a murit soțul ei. Într-o noapte a lăsat-o singură în cutie... singură toată noaptea. Chiar și-n timpul filmului cu un milion de dolari și al emisiunii de noaptea târziu. S-a dus la culcare și ea rămăsese tot acolo, singură în cutie, printre ambalajele maronii în care toate celelalte bomboane fuseseră atât de delicat ambalate. Înainte să meargă la culcare, se uitase sfidător la bomboană. În timp ce privea cutia, se lovi peste frunte și, pe când se dezbrăca și se cuibărea în așternuturi, se simți atât de amețită, încât adormi aproape instantaneu. Avusese parte de un somn odihnitor, din câte-și amintea, fără vise urâte, după care, în toiul nopții, a sărit ca arsă, avea fruntea brobonită de sudoare rece și preț de câteva secunde interminabile a rămas nemișcată, privind în gol în întuneric, ascultând, întrebându-se de ce era trează și ce o trezise și dacă nu cumva intrase cineva

în casă și dacă nu cumva acel cineva se pregătea s-o lovească și a ciulit urechile, dar n-auzea nimic și, pentru câteva minute, a stat perfect nemișcată, abia dacă respira, după care a dat pătura la o parte și a dat buzna în sufragerie, pășind fără ezitare prin întuneric către masa pe care se afla bomboana, pe care a dibuit-o imediat, de parcă mâna i-ar fi fost condusă de puterea divină și aproape că a leșinat atunci când primul val de aromă i-a asaltat creierul și s-a așezat pe fotoliul ei din fața televizorului și s-a ascultat cum molfăie cireașa învelită în ciocolată cu lapte și scăldată în lichior, după care s-a întors glonț în pat. A doua zi dimineață s-a trezit devreme și s-a așezat în lumina lină, filtrată, încercând să-și amintească ceva, dar fără să știe ce anume. Avea vaga senzație că se întâmplase ceva și a presupus că fusese un vis. Și-a frecat călcâiele, după care și-a masat tâmplele, dar tot nu-și putea aminti visul. Și-a lovit de câteva ori capul cu încheietura mâinii, încercând să-și stimuleze memoria, dar degeaba. S-a ridicat și a început să se plimbe de colo-colo, zăpăcită, ducându-se în sufragerie în loc să meargă la baie, a deschis televizorul și dintr-odată și-a dat seama, privind cutia de bomboane goală de lângă ea. A privit-o vreme îndelungată, după care și-a amintit visul și aproape că s-a prăbușit pe scaun și a început să tremure ușor pe măsură ce-și dădea seama că ea chiar mâncase noaptea trecută cireașa învelită în ciocolată și umplută cu lichior și că nu-și amintea prea bine s-o fi mâncat. A încercat să-și amintească momentul în care a mușcat din bomboană și a simțit cum lichiorul de cireșe a început să i se prelingă ușor pe limbă, dar mintea și gura îi erau goale. Aproape că-i venea să plângă amintindu-și cât de mult se străduise ca acea cutie de ciocolată să-i ajungă două zile, lucru care nu i se mai întâmplase niciodată, de două ori mai mult ca oricând, și cum avea de gând s-o păstreze pe ultima pentru dimineață, ca să poată spună că a ținut-o trei zile, iar acum nu mai avea nici una și nici măcar nu-și amintea s-o fi mâncat. Aceea a fost o zi întunecată în viața Sarei Goldfarb. Niciodată după aceea

nu a mai lăsat să se întâmple una ca asta. Niciodată nu a mai fost atât de nechibzuită, încât să-ncerce să reziste în fața unei cutii de bomboane sau să mai păstreze vreuna pentru mai târziu, cu atât mai puțin pentru a doua zi. Ziua de mâine își poartă singură de grijă. Dumnezeu ne dă zilele pe rând, așa că la fel face și ea cu bomboanele, câte o cutie pe zi, dar măcar așa știe că le-a mâncat. I-a zâmbit crainicului arătos și a întins mâna ca să-și ia delicat ultima bomboană, cireașa învelită în ciocolată cu lapte și umplută cu lichior de cireșe, și-a așezat-o pe limbă, a suspinat și a început s-o necăjească cu limba și cu dinții, simțind în tot trupul fiorul nerăbdării și nodul ușor din stomac, după care nu s-a mai împotrivit și a început să-și afunde dinții în crusta moale de ciocolată și a continuat să apese, în timp ce aroma ciocolatei și a lichiorului de cireșe i-au inundat gura, după care învelișul s-a despicat ca Marea Roșie și cireașa luată prizonieră a început să plutească în libertate, iar Sara Goldfarb a rostogolit-o prin gura ei inundată de arome și de fluide pe care le lăsa să se prelingă ușor pe gâtlejul excitat, apoi, mușcând din cireașă, și-a dat ochii peste cap, dar nu prea mult, ca să nu rateze nimic din ceea ce se petrecea pe ecran. Și-a lins degetele după care și-a întins mâinile, una câte una, și-a inspectat oja roșu-cireașă, după care s-a uitat la televizor printre degete și s-a strâns în sine, timp în care înainta pe scenă, îmbrăcată cu rochia ei roșu-cireașă care-i venea așa de bine de când slăbise, și cu pantofii aurii care arătau atât de luxoși pe piciorul ei, iar părul ei avea o culoare roșie splendidă, incredibilă. O, aproape c-am uitat. Părul. Roșu trebuie să fie. Dar a trecut atâta timp de când nu mai e așa. Mâine am s-o rog pe Ada să mă vopsească. Și cui îi pasă dacă roșul nu dă atât de bine. Eu o să port roșu. În afară de pantofi. Când mă vor întreba cum mă cheamă, am să le spun Scufița Roșie. Asta am să le spun. Am să privesc fix camera de filmat, cu beculețul acela roșu care clipește și am să le spun că sunt Scufița Roșie.

Harry o conducea acasă pe Marion. Noaptea era caldă și umedă, dar lor nu prea păsa. Știau că era cald și umed, dar asta era o chestie exterioară lor, nu un lucru pe care îl trăiau. Corpurile le încă le zvâcneau, ușor încordate, de la poppers și de la atâta râs și, de la iarbă și haș, se simțeau liberi și stăpâni pe ei. Era o seară sau o dimineață sau ce-o fi fost foarte plăcută pentru o plimbare pe străzile acelei regiuni din Big Apple numite Bronx. Undeva deasupra acoperișurilor era un cer cu stele și lună și toate lucrurile care sunt de obicei pe cer, dar ei se mulțumeau să creadă că becurile care mărgineau strada în depărtare erau planete și stele. Dacă luminile te împiedică să vezi paradisul, atunci e nevoie de un mic truc pentru a schimba realitatea și a o face să se potrivească nevoii tale. Acum, luminile de pe stradă erau planete și stele și lună.

Chiar și la această oră a dimineții pe străzi era forfotă, mașini, taxiuri, camioane, oameni și, din când în când, câte un bețiv. La colțul din fața lor erau doi care se îndreptau spre ei pe șapte cărări. Femeia îl tot smucea de braț: Trebuie să fac pipi. Da' pentru Dumnezeu, oprește-te ca să po' să fac pipi. Ce Dumnezeu, nu po' s-aștepți cinci minute să fac și io pipi? Nu. Tre' să fac pipi. Ține-te. Tu ce crezi că fac? Mă dor dinții. Doamne, Dumnezeule, da' tu chiar ești de groază! Da? Păi nu pe mine mă trece. L-a apucat de braț și s-au oprit amândoi, iar ea și-a ridicat fusta și s-a agățat de cureaua lui, s-a ciucit în spatele lui și și-a dat drumul, Hei, ce dracu' faci aici, demento? – Ahhhhhhhh, ce bine e! – Da' tu ești cam dusă sau ce? – Nu te mai mișca, ahhhhhhhhh! – Da' ție nu ți-e rușine deloc? El și-a depărtat picioarele încercând să evite jetul din ce în ce mai puternic care nu mai contenea, cauzat de berile băute de-a lungul serii, dar ea continua să suspine ușurată, de parcă asta i-ar fi salvat viața și trecea cu vederea stropii fini care-i împroșcau picioarele, ținea ochii închiși, ca într-un extaz absolut, se legăna înainte și înapoi agățată de cureaua lui, la capătul jetului cu boltă, iar el încerca să-și mențină echilibrul precar

și o tot împingea în cealaltă parte, în timp ce țopăia încolo și-ncoace ca să evite șuvoiul de după ruperea zăgazurilor, Hai să mergem odată, ce Dumnezeu, dar ea rămânea agățată de el și ofta și făcea pipi. O să ne dărâmi pe-amândoi. Și dintr-odată el i-a observat pe Harry și pe Marion și s-a trezit brusc, a zâmbit, și-a deschis brațele ca s-o ascundă pe prietena lui ghemuită care-și golea bășica. Harry și Marion, deși adormiți, au evitat cu abilitate șuvoiul și au trecut peste el cu aplomb, iar Harry i-a zâmbit tipului: Frate, femeia ta e-o pișăcioasă, după care au izbucnit în râs, iar el și Marion și-au continuat drumul. Tipul s-a uitat după ei câteva secunde bune, după care un semnal de alarmă i s-a declanșat în minte și a simțit cum se clatină din toate încheieturile și a încercat să reziste și să-și păstreze echilibrul, însă a pierdut bătălia curajoasă, dar scurtă, și s-a trezit alunecând înspre cascada de dedesubt. Hei, ce dracu' faci, demento? – și a aterizat în băltoacă cu un plescăit, a strigat AJUTOR! AJUTOR!, iar prietena lui s-a rostogolit pe spate cu picioarele desfăcute, continuând să suspine, ahhhhhhh, și să crească volumul și viteza jetului, în timp ce el, tovarășul și protectorul ei din acea seară stropea și împroșca: NU ȘTIU SĂ ÎNOT, NU ȘTIU SĂ ÎNOT, reușind, cu hotărâre feroce și curaj orb, să ajungă la mal, după care s-a târât pe uscat și a îngenuncheat, în timp ce doamna serii lui s-a rostogolit într-o rână și s-a ghemuit într-o poziție fetală și a adomit în tufișurile protectoare ale izvoarelor râului. Harry chicotea și clătina din cap: Bețivanii ăștia cam exagerează, nu crezi? Chiar că n-au pic de clasă, nici urmă de clasă.

El și Marion și-au continuat drumul pe străzi, conștienți de uscăciunea din gâturile lor și de faptul că începuse să-i roadă stomacul. S-au oprit într-un restaurant non-stop și și-au luat o bucată de plăcintă cu câteva cupe de înghețată, sirop de căpșuni și ciocolată și frișcă, cu cremă de ou alături. Marion a plătit, după care și-au continuat drumul spre casa ei. S-au așezat la masa din bucătărie și Marion a aprins un joint. Harry a început dintr-odată să chicotească: Faza aia

chiar c-a fost tare. Tipu' ăla avea nevoie de-o canoe. Marion i-a pasat jointul lui Harry, după care a expirat încet fumul: Ar trebui să fie niște *pissoires* pe străzi. Și atunci ea n-ar mai trebui să se umilească în halul ăla doar ca să urineze. Bărbații pot merge pe alei sau în spatele unei mașini parcate și asta e perfect acceptabil, dar dacă face asta o femeie, se face de râs. Asta mi-a plăcut mie la nebunie în Europa, că sunt civilizați. Harry își înclină capul și o privi și o ascultă, după care schimonosi un zâmbet, după care îi pasă jointul: Nu știu dacă vorbești cu psihologul tău sau cu un judecător. Mai rămăsese încă puțin din joint și ea i-l oferi lui Harry, dar el a scuturat din cap și ea l-a stins atent, punându-l pe marginea scrumierei. Păi ce, nu-i de căcat totul? Adică, e complet ridicol. Femeile nu au voie să se pișe sau să se cace sau să se bășească sau să pută sau să le placă să și-o tragă – pardon, voiam să zic să facă sex. Hei, iubi, eu sunt nevinovat, OK? Mă mai ții minte? Eu n-am spus nimic. E OK, aveam pur și simplu nevoie să exersez asta cu cineva. Păi atunci du-te la psiholog. Ăla ia bani pentru asta. Ea zâmbi: Nu mă mai duc. L-ai concediat? Nu tocmai. Mă văd cu el, dar nu ca pacientă. Harry râse: V-o și trageți? Din când în când. Dacă am chef. Ai mei mă tot întreabă dacă mă mai duc la el, iar eu le spun că da doar ca să-mi dea în continuare cei cincizeci de dolari pe săptămână. Marion râse lung și zgomotos. Și nici măcar nu trebuie să-i mint. Nu ți-o trăgeai și cu psihologul de dinainte? Ba da, dar la un moment dat a devenit cam pisălog. Nu mai voia să-mi dea rețete și avea de gând să-și părăsească soția și să mă aducă pe drumul cel bun... Știi tu, genul ăla de șovin adevărat. Tipul ăsta e altfel. Mă mai întâlnesc cu el din când în când, ne simțim bine și nu există nici un fel de presiune. Pur și simplu ne simțim bine. Și-mi prescrie-n continuare tranchilizante și calmante. Acum vreo două săptămâni am fost cu el în Insulele Virgine într-un weekend. A fost foarte tare. Hei, ce dusă ești. Sună bine. Da. Și deci ai tăi îți dau în continuare bani, spuse el înclinându-și capul, arătând spre cealaltă parte a apartamentului,

pentru chirie și toate astea? Da. A început din nou să râdă zgomotos: Plus cincizeci de dolari pentru psiholog. Și uneori mai lucrez ca redactor *freelancer* pentru câteva edituri. Și în rest doar ți-o tragi și fumezi, nu? Ea zâmbi: Cam așa ceva. Chiar te-ai aranjat. Da' cum de ești așa de dură cu ai tăi, adică tu spui mereu chestii naspa despre ei. Mă tot bârâie la cap cu pretențiile lor de clasă mijlocie, știi la ce mă refer? Adică ei stau acolo în casa lor mare, cu toate mașinile și banii lor, cu tot prestigiul, și strâng bani pentru... UJA[1] și B'JNAI BRITH și DUMNEZEU mai știe pentru cine. El cum a ajuns acolo? Ar trebui să se păzească, l-am mai prins o dată, o să-l mai prindem și-a doua oară. Marion începu și ea să râdă cu Harry: Da, păi să știi că ar face-o. Adică ei așa sunt. Ar tăia oricând beregata oricui, dac-ar scoate bani din asta și după aia ar da câțiva dolari și la NAACP[2] ca să creadă că fac lumii un mare serviciu. Să vezi cât de liberali sunt când vin acasă cu un tip negru. Eh, sunt la fel de răi ca și ceilalți. Harry se rezemă de spătar, se întinse și clipi: Toată lumea-i plină de rahat. Poate, dar nu lumea toată mă pune-n situații jenante. Au de toate, mai puțin cultură. Sunt vulgari. Ei, vulgari-potlogari, spuse el ridicând din umeri și zâmbind, cu colțurile buzelor lăsate și ochii somnoroși. Marion surâse: Cred că ai dreptate. În orice caz, n-are nici un rost să-i las să mă deprime. Asta-i toată faza cu iarba. Uneori mă cam paranoizează. Da, trebuie să-nveți cum să te simți liber, iar el afișă rânjetul somnoros și pocni din degete, începu să dea din cap și izbucniră amândoi în râs. Ce zici, mergem în pat? OK, dar să nu adormi imediat. Hei, da' ce-s io? Mă crezi nebun? Râseră amândoi pe înfundate, iar Harry se stropi cu puțină apă rece pe față înainte

1 United Jewish Appeal, organizație caritabilă și de consiliere profesională destinată evreilor.

2 National Association for the Advancement of Colored People, organizație care susține drepturile civile ale populației de culoare din America.

să se bage-n pat. Nici nu se făcuse bine comod când Marion veni și se aplecă deasupra lui, cu fața foarte aproape de a sa, plimbându-și o mână pe pieptul și pe abdomenul lui: Nu știu dacă este din cauza ierbii sau din cauză că am vorbit despre părinții mei, dar și eu m-am înfierbântat. Ce tot spui acolo? E vorba de mine. Am același efect și asupra curvelor. Sunt irezistibil. Mai ales de când m-a agățat chirurgul ăla estetician, și începu să râdă, iar Marion îl privi și scutură din cap: Tu nu te saturi niciodată de gluma asta obosită? Vorbește cu psihologul tău despre asta. Poate că e vorba de împlinirea unei dorințe, și începu din nou să râdă, iar Marion râse și ea pe înfundate, îl sărută și-și plimbă buzele pe fața lui, vârându-i limba în gură cât mai adânc. Poate că este vorba de împlinirea unor dorințe, și râse din nou, iar Marion chicoti și ea, după care-l sărută și-și plimbă limba pe fața lui, vârându-i limba adânc pe gât, Harry de asemenea, apoi o încolăci cu brațele și-i simți carnea fragedă și delicată și-i mângâie spatele și fesele, în timp ce ea îi masa interiorul coapselor și-și trecea ușor mâinile pe testiculele lui, îl sărută pe piept și pe abdomen, după care îl prinse de mădular și-l mângâie câteva clipe înainte să-l cuprindă cu buzele și să-l dezmierde cu vârful limbii, în timp ce Harry continua să-i frământe fundul și sexul, gemând și întinzându-se, cu ochii pe jumătate închiși, raze de lumină fulgerându-i în întunericul pleoapelor, și, când deschise ochii, o văzu ca prin ceață pe Marion care se înfrupta cu poftă din sexul lui, avea mintea electrizată de idei și imagini, dar drogurile și plăcerea momentului dădeau naștere unei delicioase inerții, absolut delicioase. Dar inerția luă dintr-odată sfârșit, când Marion se ridică și sexul lui intră în ea ca într-un cuib, unde rămase câteva ore, sau poate doar câteva secunde, și stătea întins acolo, cu ochii închiși, ascultând sunetul excitant al pelvisului ei lovindu-se de sexul lui – *Un drum călare pe un mădular de cal pînă la Brandburry Cross* –, apoi deschise ochii bâjbâind după sânii ei, apoi o trase spre el ca să-i alinte cu limba, să-i deguste, să-i mestece, să-i lingă, în timp ce

mâinile-i alunecau de-a lungul spatelul ei, din când în când Marion își dădea ochii peste cap, mișcându-se, unduindu-se, suspinând și gemând, și continuară să facă dragoste până când strălucirea primilor zori răzbătu prin jaluzele, prin perdele, iar fierbințeala dragostei lor se domoli în lumina caldă a soarelui, iar ei alunecară dintr-odată într-un somn profund.

Sara își unse drăgăstoasă bagelul[1] cu cremă de brânză, cu un ochi și jumătate ațintit la ecranul care licărea în lumina dimineții ce-i inunda sufrageria. Mușcă sănătos din bagel, după care sorbi pofticios din ceaiul fierbinte. Din când în când nivela stratul de cremă de brânză de pe bagel, după care mai lua câte o mușcătură, urmată de o gură de ceai. Încerca să-și mănânce bagelul încet, dar orice ar fi făcut, îl dădea gata înainte să înceapă următoarea reclamă. O s-aștept. Nu mai mănânc nimic înainte să-nceapă reclama. Următoarea va fi la litieră pentru pisici. Au așa niște pisicuțe drăguțe. Torc atât de frumos. Mai sorbi puțin ceai din pahar și privi din nou la televizor, gândindu-se că poate nu va mai mânca nimic până nu se termină *toate* reclamele. La urma urmei, nu-i nici o mare scofală. Și mă duc după micul dejun la bibliotecă să-mi iau niște cărți cu diete. Să nu uit. Mai întâi la bibliotecă, după care la Ada să mă vopsească. Un roșu frumos, splendid. O, bună, pisicuțo. Vai, ce pisicuță drăguță ești. Ca un bebeluș. Întinse mâna și luă un pateu cu cașcaval și-ncepu să-l înmoaie în paharul de ceai și abia apoi își dădu seama ce făcea. S-a trezit în momentul când mesteca și-și rostogolea pateul dintr-o parte în alta a gurii. Se uită la bucata de foietaj pe care o ținea în mână și la urmele de dinți de când mușcase, după care își dădu imediat seama de ce stomacul și gâtul ei zâmbeau. Aproape că ignoră cu desăvârșire reclamele, pe măsură ce continua să muște și să mestece cât mai încet cu putință, luând apoi înghițituri mici

1 Produs de panificație evreiesc.

de ceai. După ce termină deliciosul pateu, se linse din nou pe buze, apoi pe degete, după care se șterse pe mâini cu prosopul de bucătărie pe care îl ținea în poală, își tamponă ușor buzele, pentru ca după aceea să mai ia o înghițitură de ceai. Se uită la ambalajul pateului, șterse urmele de cașcaval cu degetul, după care îl linse. Să nu iroseşti şi să nu râvneşti. Hmmmm, ce bun era. Dimineața asta părea foarte specială, de parcă ar fi fost numai bună pentru o aventură amoroasă. Poate că ar trebui să mai cumpăr unul. Am să pierd sfârșitul episodului. Nu-mi mai trebuie altul. Dar chiar așa, cui îi trebuie? O să-mi iau mintea de la el. Am să mă uit la emisiune și n-am să mă mai gândesc la pateuri. Continua să șteargă ambalajul, lingându-se apoi pe degete. Într-un final strânse toate ambalajele și le făcu ghemotoc, le aruncă la gunoi și uită și complet de bagelul cu cremă de brânză și de pateul cu caşcaval care astăzi părea mai pufos ca niciodată. O ediție specială. Se uita la serial și suspina, ca întotdeauna, la finalul fericit și amuzant, apoi își termină ceaiul și se pregăti să se ducă la bibliotecă. Spălă farfuria, cuțitul și paharul, apoi le puse în uscătorul de vase, se pieptănă și se aranjă, își puse un pulover fumos, cu nasturi, îi mai aruncă o privire televizorului, după care îl stinse și ieși. Știa că era prea devreme să vină poșta, dar se uită pentru orice eventualitate în cutie. Cine știe?

Biblioteca era la două străzi mai încolo, pe stânga, dar ea o luă automat la dreapta și nu-și dădu seama că o luase în direcția greșită decât atunci când se trezi în fața tejghelei de la patiserie și-și primi pateurile cu caşcaval și restul. Poftiți, doamnă Goldfarb. Aveți grijă de dumneavoastră. Mulțumesc, păpușico. Sara ieși din patiserie încercând să creadă că nu știa ce se afla în pungă, dar jocul n-a ținut mult pentru că, nu numai că știa ce se află înăuntru, dar abia aștepta să iasă ca să le poată mânca. Dar ciugulea încet și tacticos bucățele mititele care-i gâdilau cerul gurii, ajutând-o să bată tot drumul până la bibliotecă. O întrebă pe bibliotecară unde se aflau cărțile cu diete. Bibliotecara se uită la punga de

pateuri pe care Sara n-o lăsase din mână și o conduse la rafturile cu multe cărți cu diete. O, atât de multe. O să slăbesc doar uitându-mă la ele. Bibliotecara chicoti: Nu-i așa c-ar fi bine? Dar nu vă faceți griji, sunt convinsă că putem găsi exact ce aveți dumneavoastră nevoie. Sper. O să apar la televizor și m-am gândit că poate ar fi bine să mai dau jos câteva kilograme, să par mai zveltă, își dădu Sara ochii peste cap, bibliotecara pufni în râs după care se abținu, mulțumindu-se să zâmbească. Nu trebuie să vă bateți capul cu toate cărțile de la secțiunea asta. Pentru că se ocupă de nutriție și dietă corespunzătoare și de sănătate, de diete necorespunzătoare și boală. De boală n-am nevoie, mulțumesc. Și nici de kilograme. Sara Goldfarb îi surâse bibliotecarei, care îi răspunse la rândul ei printr-un zâmbet. După care Sara îi făcu cu ochiul: Poate puțin mai mult decât câteva kilograme. Păi cărțile de care aveți dumneavoastră nevoie se găsesc aici, unde este vorba despre cure de slăbire. Sara încercă să le cuprindă pe toate dintr-o privire: Ce grase par, dacă-mi permiteți să spun așa. Sara îi făcu din nou cu ochiul bibliotecarei, care trebui să-și stăpânească râsul, mulțumindu-se să zâmbească *șugubeață*. Cred că o carte suplă ar fi mai potrivită. Nu prea am mult timp la dispoziție. Și am nevoie de timp ca să slăbesc, nu să citesc cărți. Aș putea să fac mușchi ridicând cărțile-astea. Bibliotecarei i se subțiau ochii în timp ce încerca să-și stăpânească râsul. Atunci, acesta este cel mai suplu volum de pe raft. Păi cred c-am s-arunc un ochi. Bibliotecara aruncă și ea o privire prin el, dând din cap: Da, da. Cred că acesta ar fi perfect pentru nevoile dumneavoastră. Minimum de lectură, regimul este expus clar, în termeni accesibili, aceasta este partea care cred că vă va fi cel mai pe plac, spune că puteți pierde până la cinci kilograme pe săptămână, ba chiar mai mult. Deja îmi place. Și mai știu, de asemenea, că aceasta este o carte foarte populară. Avem trei exemplare și chiar ne este greu să ținem mereu câte unul la raft. Presupun că este o carte bună dintr-un anume punct de vedere. Chicoti din nou. Bineînțeles, personal n-am cum

să știu. Spun și eu ce văd. Deja te urăsc. Să nu-mi spui că poți să mănânci în fiecare seară înghețată și prăjituri. Bibliotecara continua să se hlizească, apoi o luă pe Sara pe după umeri: Nu, doar pizza. Ar trebui să plesnesc deja. Și începură amândouă să râdă, bibliotecara o ținea în continuare pe după umeri pe Sara și se îndreptară împreună spre ghișeu. Bibliotecara îi trecu volumul pe fișă, i-l dădu și o întrebă dacă nu vrea să-i arunce punga de hârtie. Sara se uită spre mâna ei și ridică din umeri: De ce nu? A muncit din greu. Are nevoie de odihnă. Bibliotecara o aruncă la coș: S-aveți o zi bună, doamnă Goldfarb. Sara zâmbi și-i făcu cu ochiul: Ai grijă de tine, păpușico. Se îndreptă spre casă, ținând strâns volumul cel suplu. Simțea soarele plăcut și mângâietor și regăsea bucuria în strigătele copiilor care alergau pe stradă și printre mașini, sărindu-și unul altuia-n spate, ignorând claxoanele și țipetele șoferilor. Doar ținând cartea în mână și putea deja să vadă cum se topesc kilogramele. Poate în după-masa asta, după ce-i face Ada părul, o să stea puțin la soare și o să se simtă suplă. Dar mai întâi părul.

Ada avea totul pregătit. De douăzeci și cinci de ani se vopsea singură, așa că ar putea să transforme pe oricine în roșcată, și în somn. Poate fără să știe întotdeauna de la început ce nuanță de roșu, dar roșu, în orice caz. Mai întâi a pregătit câte un ceai pentru fiecare pentru că, crede-mă, o să ai nevoie de el ca să ți se ducă gustul și mirosul, după care se apucă de lucru. Aranjă totul pe masa din bucătărie în așa fel încât să poată urmări și ce se întâmplă la televizor. Ada îi înfășură un prosop în jurul gâtului, după care începu să-i separe șuvițele. Sara se schimonosi și închise ochii: Ech, ce miros. Ce-i asta, Canalul Gowanus? Relaxează-te, scumpo, mai ai mult de îndurat. Ai să te obișnuiești. Să mă obișnuiesc? Aproape că-mi pierd pofta de mâncare. Începură amândouă să chicotească, iar Ada continuă lentul procedeu de separare a șuvițelor, ascultând și privind în același timp la televizor. După o oră și ceva, Sara se obișnui cu mirosul și îi reveni

și pofta de mâncare, începu să se întrebe dacă aveau să termine până la ora prânzului. Dragă, avem noroc dacă terminăm până la cină. Așa de mult? Exact: cu tine trebuie s-o luăm de la zero. Și eu care credeam că mai prind și eu puțin soare azi. Lasă că poți să mergi la solar. Tu relaxează-te și gândește-te cum o să strălucești mâine cu părul tău roșu. Azi părul, mâine soarele.

Soarele și căldura îi treziră pe Harry și pe Marion la amiază. Amândoi încercară să se convingă să mai doarmă și să nu-i arate celuilalt că s-a trezit, dar după câteva minute, jocul deveni obositor. Mai ales pentru Harry, care se gândea la delicatesa pe care o păstrase pentru acum. Rămase pentru o clipă pe marginea patului, apoi se duse la baie și se spălă cu apă rece pe față, se șterse cu un prosop, după care umplu un pahar cu apă. Iubito, ridică-te și ia-ți trusa, am ceva bun. Marion se ridică și clipi des câteva secunde, după care se îndreptă spre baie. Faci mișto de mine, Harry? Hei, io nu fac poante d-astea. Io și cu Ty am reușit ieri să punem mâna pe o chestie trăsnet și încă mai am o porție ca lumea. Marion își luă trusa și veni după Harry în baie. Uite. Își puse lingura pe chiuvetă și Harry îi presără în ea puțină heroină, apoi adăugă niște apă și o puse la-ncălzit. Trase tot lichidul în seringă, după care împinse afară jumătate și i-o dădu lui Marion: Doamnele mai întâi. Vai, vă mulțumesc, domnule. Marion nu se dezmeticise complet, arăta în continuare groggy, ca după o petrecere prelungită, dar destul de trează cât să-și lege garoul, să găsească o venă bună în două secunde și să-și facă o injecție ca lumea. Aproape imediat începu să dea din cap, iar Harry îi luă seringa din mână, o spălă, după care se legă și el cu garoul. Timp de câteva minute stătură amândoi pe marginea căzii, frecându-și fețele și fumând. Harry își aruncă chiștocul în WC și se ridică: Ce-ai zice să ne-mbrăcăm, după care se întoarse-n dormitor și-și trase pe el cămașa și pantalonii. Marion rămase pe marginea căzii, frecându-și nasul, până când căldura țigării din ce în ce mai scurte o forță să

deschidă ochii, atunci aruncă mucul în toaletă și se spălă pe față, încet, aplecându-se deasupra vasului, uitându-se la apă și la prosop, zâmbindu-le, gândindu-se la cum avea să ia prosopul și să-l săpunească, după care o să se frece pe față și o să-l clătească, o să-l îmbibe cu apă rece și o să-l usuce... în timp ce îl învârtea visătoare cu vârful degetului. Până la urmă ridică prosopul și apoi se privi în oglindă... Și zâmbi. Își lăsă fața să se usuce și savură senzația ca un gâdilat, apoi își luă sânii în palme și zâmbi, mândră și bucuroasă, pe măsură ce se întorcea și se privi din unghiuri diferite, admirându-le mărimea și fermitatea. Se gândi să-și perie părul, dar se mulțumi să-și treacă mâinile prin el, ca să simtă cât era de bogat și de strălucitor, după care mai poză de câteva ori înainte să-și pună capotul și să se ducă la Harry care stătea la masa din bucătărie: În sfârșit! M-am gândit că poate ai căzut WC. Ea zâmbi: Credeam că ai încercat, și îi apucă sfârcurile și strânse. Hei, mai ușor! Vrei să mă îmbolnăvești de cancer? O plesni peste fund, iar ea zâmbi din nou, se așeză și-și aprinse o țigară. Isuse, chiar că-i bună chesti-asta. Harry îi aruncă o privire pofticioasă: Despre ce vorbești? Ea zâmbi: Animalule. Da. Văd că-ți place la nebunie. Nu te-am auzit plângându-te. Hei, mă știi, eu sunt vesel ca un cintezoi. Bine, acum nu știu cât ești de vesel, și chicotiră amândoi abia auzit, cu ochii pe jumătate închiși. Marion turnă două pahare de apă Perrier, iar Harry privi bulele preț de un minut, după care o întrebă dacă avea sifon. Nu, dar am niște lămâi verzi. Harry râse înfundat. Se așezară la masă, fumară și băură Perrier, până când agitația începu să cedeze puțin și un sentiment plăcut, moleșitor se instală, iar ochii începură să li se deschidă puțin câte puțin. După un al doilea pahar, Marion îl întrebă pe Harry dacă vrea să mănânce ceva. Da, dar mai 'nainte tre' să faci baie, chicoti el. Animalule. Vrei niște iaurt? Harry începu să râdă. Iaurt??? Uau... Și cică eu sunt animal, și continuă să râdă. Marion chicoti: Uneori cred că ești bolnav. Uneori? Da, uneori. În restul timpului nu am absolut nici o îndoială. Luă două cutii

de iaurt din frigider și le puse pe masă, cu două linguri. Mă bucur că măcar de multe ori n-ai nici o îndoială. Nehotărârea este o chestie îngrozitoare. Ești tot la faza cu iaurtu' de ananas, ai? Da. Îmi place la nebunie. Dar nu ți se pune niciodată pata pe ăla de căpșuni sau afine sau care-o mai fi? Nu. Doar ananas. Aș putea să trăiesc tot restul vieții numai cu el. Iubito, dacă o să arăți ca acuma mâncând iaurt de ananas zilnic, io n-am nimic împotrivă. Marion își îndreptă umerii și poză puțin: Îți place cum arăt? Glumești? Ești senzațională, iubito, Harry se întinse peste masă, ești așa de bună, că-mi vine să te mănânc. Cred c-ar fi mai bine să-ncepi cu iaurtul. E foarte hrănitor. Zău? Vrei să zici că face bine la potență, nu? Păi hai să facem o probă, iar el începu să râdă. Marion scutură din cap și zâmbi, ducând la gură o lingură de iaurt și lingându-și buzele. Cum poți să râzi la glumele pe care le faci, sunt absolut îngrozitoare. Da, dar mie-mi plac. Dacă nu râd eu, atunci cine să râdă? Marion continuă să zâmbească până își termină iaurtul. Mai băură un pahar de Perrier; își savurau starea de bine, chiar dacă transpirau din cauza căldurii și a drogului. Harry închise ochii și începu să respire adânc, cu un zâmbet senin pe față. Ce faci? Adulmec. Adulmeci? Ce adulmeci? Pe noi, iubito, pe noi. Aici miroase ca la piața de pește din Fulton. Marion zâmbi și scutură din cap. Nu fi așa de *gauche*. Măcar e mai bine decât să fi fost jigodie și, oricum, sunt adorabilă. Harry râse, iar Marion zâmbi; apoi el se ridică: De ce nu facem o baie? Marion zâmbi iar: Nu credeam că știi cum se face. Apoi începu să râdă: Îmi place asta. A fost bună. Râseră amândoi, iar el își scoase pantalonii și boxerii și-i aruncă pe pat și se întoarseră în baie. Marion puse niște ulei de baie în apă și intrară amândoi în cadă, în apa liniștitoare și parfumată și se spălară unul pe altul încet, săpunindu-se bine, apoi masându-se reciproc cu spumă, picurând apă unul pe celălalt, ușor, alungând căldura amiezii.

Sara continua să se privească fix în oglindă, clipind. Ăsta e roșu? Ada ridică din umeri: Păi nu e tocmai roșu, dar e pe-aproape, e din aceeași familie. Aceeași familie? Nici verișori îndepărtați nu sunt. Bine, atunci, poate o rudă mai săracă. Nici măcar una care trăiește din ajutor social. Cât de sărac înseamnă sărac? Cât de sărac înseamnă sărac? Cât de sus înseamnă sus? E roșu. Nu e un roșu-roșu, dar e roșu. Roșu? Tu-mi spui mie că ăsta-i roșu? Da. Asta spun. E un roșu. Un roșu, zici? Da. Zic. Și atunci portocaliul cum e? Dacă ăsta e roșu, aș vrea și eu să știu cum e portocaliul. Aș vrea să văd un portocaliu care n-are nici cea mai mică legătură cu ăsta. Ada se uită la părul Sarei, apoi la reflexia ei, din nou la păr, la reflexie, după care își țuguie buzele și ridică din umeri: Da, ar putea să fie și puțin portocaliu. Puțin portocaliu? Ada continua să dea din cap, privind reflexia Sarei din oglindă: Da, arată de parcă ar putea fi, probabil, puțin portocaliu. Puțin portocaliu? Puțin portocaliu e ca și cum ai zice puțin însărcinată. Ada ridică din nou din umeri. Păi și de ce să-ți faci griji? O să fie bine. De ce să-mi faci griji? Poate-ncearcă cineva să mă stoarcă, pentru suc. Liniștește-te, păpușă, liniștește-te. Mai ai nevoie doar de puțină vopsea. O s-arate bine până te duci la televizor. Arăt ca un termometru. Așa arăt. Ca un termometru cu fundu-n sus. Păi ai grijă să nu-ți explodeze capul. Liniștește-te. O să mâncăm niște pește afumat cu bialy[1]. Hai, hai, așază-te. Ada o conduse pe Sara din fața oglinzii și o așeză la masă. Am să-ți aduc o ceașcă de ceai și o să te simți mai bine. Ada puse apa pe foc și scoase peștele din frigider, apoi bialy-ul din cutia pentru pâine, apoi farfuriile și tacâmurile. Toată ziua mi-am răzuit pielea capului, m-am ars și am mirosit a pește mort, iar acum arăt ca o minge de baschet. Asta e problema ta, nu știi să te relaxezi. Dacă-ți spun eu c-o să fie bine. Mâine te vopsim din nou și o să arăți ca Lucille Ball[2]. Uite, ia o bucățică de pește cu bialy.

1 Preparat culinar evreiesc: chiflă cu ceapă.

2 Celebră actriță americană.

Tyrone apăru acasă la Marion după apusul soarelui. Stăteau cu toții și fumau un joint, după care Marion zise că ar trebui să mănânce ceva: Mor de foame. Da, și io, ia-mi un Snickers. Ce dracu', Ty, tu nu mănânci niciodată nimic în afară de Snickers? Ba da, Chuckles. Chuckles îmi plac. Frate, tu chiar nu știi nimica despre mâncare. Tu ai avea nevoie de o supă bună de pui. Rahaaat, cu un Pepsi și-un Snickers m-am rezolvat. Sper să nu te superi, dar io n-am de gând să iau nici o chestie senzațională. Când mi-e foame mănânc mâncare – și să nu comentezi, Harry. Pe fața lui înflorea un rânjet larg: N-am spus nimic. Nu, dar gândești cu voce foarte tare. Rahaaat, dac-ar fi avut vreodată vreun gând, ăst-ar fi primu'. Se hliziră cu toții, iar Marion plecă la magazin, de unde se întoarse în scurt timp, cu o bucată mare de pâine franțuzească crocantă, brânză, salam, măsline negre, caponata[1] și două sticle de Chianti ieftin. Hei, păpușă, ia uite, hrana sufletului. Ar fi bine să nu te-audă MAFIA ce spui: S-ar șucări al dracului. Ce-i aia? Millitant Association For Italian Americans[2]. Ți-ar da foc la cur, frate. Rahaaat, singura diferență dintre mine și ei e că io miros mai bine. De ce nu deschideți voi, *bon vivants*, sticlele, cât aduc io farfuriile. Tare. Uite, frate. Harry îi aruncă tirbușonul lui Tyrone, se duse la combină și dădu drumul la muzică. În câteva minute Marion pusese masa, cu farfurii, tacâmuri, cuțit și fund de lemn. Harry turnă vinul, adulmecă paharul, sorbi din el, plimbă vinul prin gură, după care plescăi: Ce buchet minunat. Un parfum bogat. Puternic, dar subtil. Un vin magnific. Trebuie să aibă o vechime de cel puțin o săptămână, nu? Rahaaat, pe mine nici că mă interesează ce vechime are. Atâta vreme cât nu spală-n el ciorapi murdari. Acolo unde-a fost făcut vinu-ăsta, Tyrone, oamenii nu poartă ciorapi. Oooo, e dată dracu' gagic-asta, frate, a dracu' rău, și continuară să chicotească, în timp ce tăiau felii de salam, pâine

1 Fel de mâncare sicilian.

2 Asociația Militantă Pentru Italieni Americani.

și brânză, pe care le dreseră cu vin, întingeau pâinea în caponata sau își ungeau cu ea câte o felie de salam, după care și-o-ndesau în gură, băieții se ștergeau la gură cu dosul palmei, iar Marion, cu un șervețel, după care începu și Harry să se folosească de șervețel. Marion mânca încet și tihnit, iar Harry încetini și el ritmul. Când terminară, pe farfurii nu mai rămăseseră decât firimituri de pâine și coji de salam. Făcură cafea și aprinseră un joint. După ce-l fumară, Marion aduse desertul – trei rulouri cu cremă. Tyrone se repezi entuziasmat la al lui, iar Harry se strădui să imite felul rezervat de a mânca al lui Marion, fără să-i curgă peste tot crema, rupându-l ușor cu furculița, în bucăți mici, apoi ducându-le atât de delicat la gură, așteptând să treacă suficient timp după ce mesteca încet și înghițea, până să soarbă din cafea și să-și tamponeze atent gura cu șervețelul. Când terminară, Tyrone se lăsă pe spate, se mângâie pe burtă: Doamneeee... ast-a fost altceva. Își umplură din nou ceștile de cafea și mai aprinseră un joint și se delectară cu sentimentul de profundă și deplină satisfacție, sentimentul de a ști sigur că totul e în regulă între lume și ei și că lumea nu e numai stridia lor, ci și porția lor de paste cu moluște. Harry se uită la Tyrone C. Love cu ochii mijiți: Cre' c-ar trebui să ne luăm gându' de la ieșitu' la lucru-n noapte-asta nu? Frate, nici nu vreau să vorbesc despre muncă-n momentu-ăsta, nu că aș fi vreodată-ncântat să fac asta, da' acuma nu vreau decât să mă gândesc la Tyrone C. Love și la cât de biiiiiiine se simte. Tyrone se uită-n tavan preț de o clipă, apoi zâmbi: Bine, poate mă simt de parcă m-aș gândi la o femeie mișto, da' mai mult ca sigur nu vreau să am de-a face cu munca, sub nici o formă, de nici o culoare. Marion făcu ochii cât cepele și ridică din sprâncene: Care-i toată faza cu munca? Ați pierdut un pariu? Tyrone începu să chicotească: La dracu', ce gagică isteață, prietene. Harry râse pe înfundate, apoi povesti despre ideea lor de a munci pentru o scurtă perioadă, foarte scurtă, ca să strângă suficient mălai cât să ia o bucată din marfa lu' Brody, s-o dilueze și s-o

vândă. Cât îi spuse planul lor, Marion chiar îl ascultă. Era de acord că e o idee bună. Dar nu vă văd pe voi trezindu-vă cu noaptea-n cap. Ei bine, o să reușim. De reușit poate-o să reușiți, dar cât o să rezistați? Hai, păpușă, nu ne tăia elanu', mă simt prea bine. O să ne gândim c-așa punem un ban deoparte și asta o să ne motiveze. Zâmbiră toți trei și dădură din cap. Păi dacă asta vă doriți, pot să mă ocup eu de toată treaba. Întotdeauna am niște provizii de regenoane și tranchilizante. Rahaaat, nu te arunca așa. Avem nevoie de timp ca să ne gândim, nu-i așa, frate? Harry râse: Nu te panica, Ty, nu muncim în noapte-asta. Păi să fii tu sigur că nu. Aha. În nici un caz nu dau io cu picioru' la un high ca ăsta. Râseră, după care Harry redeveni serios un moment: Dar ce zici de mâine? O să stăm treji în timpu' zilei și când suntem gata de plecare, băgăm câteva regenoane și mai luăm și cu noi, așa, pentru orice eventualitate. Ce zici, Ty? Rahaaat, bine, frate. Da' ține minte, mâine. Drăguța de maică-mea m-a învățat: nu face niciodată azi ceea ce poți lăsa pe mâine. Și chiar dacă astă-seară am o întâlnire c-o gagică, tot o să fac pe dracu-n patru s-ajung. Ai destule regenoane cât să ne ții în funcțiune? Pentru că știi că treji n-o să reușim. Bine'nțeles. Ți-am spus că am vreo doi doctori care-mi prescriu. Păi atunci stăm bine. Mâine-noapte o facem, nu-i așa? S-a făcut, păpușă, după care bătură palma. Ne-am pus în mișcare.

Sara stătea în fotoliul ei, uitându-se la televizor, citindu-și cartea despre dietă și raționalizându-și bomboanele cu ciocolată. A citit introducerea și apoi a frunzărit capitolele care vorbeau despre nevoia de a avea greutatea potrivită, diagrama care arăta frecvența diverselor boli în funcție de kilograme și procente supraponderale. Era o problemă de genul ori slăbești, ori vei suferi o moarte lentă și umilitoare. Apoi sosi capitolul care demonstra de ce metoda asta era superioară tuturor celorlalte metode și povestea cum echilibrul chimic al organismului creat de această dietă ar forța corpul

să-și ardă grăsimile, iar kilogramele se vor topi astfel ca înghețata la soare. Asta suna bine. Poate ies mâine să mă bronzez puțin. Continuă să citească și până la urmă începu să mai sară din pagini: Deja m-a convins, dar dieta unde e??? În sfârșit! După aproape o sută de pagini, iată și dieta. PRIMA SĂPTĂMÂNA. Aruncă o privire peste prima pagină. Clipi, apoi o copie și mai aruncă o privire. Nu se schimbase. După care o citi. Rând cu rând, citi întreaga pagină. Rămase la fel. Începu să răscolească, fără să privească, prin cutia de bomboane după una cu caramel; o mestecă și o supse în timp ce continua să privească neîncrezătoare pagina.

MIC DEJUN

1 ou fiert tare
1/2 grepfrut
1 ceașcă de cafea neagră (*fără* zahăr)

PRÂNZ

1 ou fiert tare
1/2 grepfrut
1/2 cană de salată verde (*fără* sos)
1 ceașcă de cafea neagră (*fără* zahăr)

CINĂ

1 ou fiert tare
1/2 grepfrut
1 ceașcă de cafea neagră (*fără* zahăr)

NOTĂ: beți cel puțin 2 litri (opt pahare de câte două sute mililitri) de apă pe zi.

Sara continuă să privească fix și să mestece. Se uita foarte atentă printre rânduri, fiindcă auzise ea că acolo se afla adevărata informație. În fiecare noapte la știri, tânărul acela drăguț cu mustață și ochelari spunea același lucru: „Dacă citim printre rânduri, e limpede că ceea ce s-a spus de fapt..."

Se uită. Se uită fix. Ținu cartea în unghiuri diferite, dar nu vedea decât hârtia albă. După care, în sfârșit, înțelese. Se plesni peste frunte. Ce mai *klutz*[1]. Dacă asta este prima săptămână, atunci trebuie să fie ceva diferit pentru cea de-a doua. Bineînțeles. Vor adăuga din ce în ce mai multă mâncare. Asta este. Dădu repede pagina și începu... era la fel. Exact la fel. De ce ar... Ah, deci asta e diferența. Se uită foarte atentă la meniul de la prânz pentru ce-a de-a doua săptămână și era diferit. Oul fusese înlocuit cu o bucățică de carne – o sută grame – fiartă. Se uită repede la meniul pentru a treia săptămână. Bucata de carne fusese înlocuită cu o sută douăzeci de grame de pește fiert. Își lăsă cartea în poală și mai luă o bomboană. De oricare-ar fi fost. Se uită țintă la televizor. Cum e posibil? Cum să mănânci numai atât? Și un șoricel ar muri de foame doar cu asta. Se simți goală pe dinăuntru. O tristețe adâncă începu să-i pătrundă în întreaga ființă. Capul începu să-i atârne greu, astfel că trebui să-și ridice ochii ca să poată vedea ecranul. Se simți descumpănită, complet distrusă și singură. Absolut singură. Complet singură. I se puse un nod în gât, iar ochii i se umplură rapid de lacrimi. Încerca să și le înghită, iar apoi se văzu îmbrăcată în frumoasa ei rochie roșie, cu părul roșu superb, cum traversa ecranul, atât de suplă, de aranjată, de sexy. Ce curbe. Câți ani să fi trecut de când nu mai avea asemenea curbe? De unde să țină minte? Când îl cunoscuse pe Seymour avea rotunjimi. Și carnea tare. Era bine făcută. Asta e, bine făcută. Avea rotunjimi. O, cum se mai uita Seymour. Și cum o atingea. Îmi spunea cum îl invidiau toți prietenii pentru că era atât de frumoasă. *Rotunjoară*. Așa eram, *rotunjoară*. Se privi cum stătea lângă prezentator, când acesta o prezenta publicului și auzea deja aplauzele și fluierăturile. Zâmbi publicului. Poate o să mă vrea să apar constant la vreo emisiune când vor vedea cum arăt. Poate că animatoare la Zigfriield. Își înclină capul în timp ce se privea

1 Neîndemânatic, nepriceput, prostuț (idiș).

pe ecran, iar pe față îi înflorea un zâmbet recunoscător. Și ce-i așa mare brânză să mănânci numai ouă o vreme? O să beau multă apă și o să gândesc dietetic, iar kilogramele se vor topi... ca prin farmec. Eh, mare brânză. Cui îi trebuie pateuri? Termină bomboanele de ciocolată, ar fi fost păcat să le irosească, apoi se duse țup-țup în dormitor, așteptând cu nerăbdare să se trezească a doua zi și să-și înceapă dieta care o să-i topească kilogramele ca prin farmec și care-o să-i aducă o nouă viață. Fredonă chiar un fragment din *By Mir Bist Du Schön* în timp ce se dezbrăca. Atingerea cearșafurilor era răcoroasă și proaspătă, iar întunericul, prietenos. Își cuibări capul pe pernă, suspină și se foi până-și găsi o poziție comodă și privi cum punctele de lumină îi săltau pe sub pleoapele închise, până când cele din urmă dispărură și le luară locul Seymour și toți acei ani fericiți. Răspiră adânc și rosti, zâmbind, o rugăciune pentru Seymour... Și pentru Harry. A fost mereu un băiat așa bun. Cum îi mai plăcea să-l schimb. Putea încă să-i mai vadă pulpițele dolofane pe care îi plăcea să le muște. Ce bucurie, ce bucurie, cu landoul la plimbare pe bulevard și apoi în parc... O, dac-ar rămâne pentru totdeauna copii... Mami, mami, uite... O, Harry, Dumnezeu să te binecuvânteze, să nu suferi... Ahhhhh, băiatul meu... Să fii sănătos și feircit și să faci o nuntă frumoasă... Ahhhhh, o nuntă frumoasă... Și vara dinaintea nunții. Ți-aduci aminte, Seymour? Ziua de Mardi Gras. Prima oară când am fost la Coney Island. Clovni și dragoni și baloane și confetti... soarele... mai ții minte soarele din ziua aia, Seymour? îl simt și-acuma. Și apoi am mers la carusel... parcă-l și aud... ziua aia a fost cumva diferită. O, Seymour, atâtea zile au fost altfel pentru noi... iar tu mă luai pe sus, Sara chicoti și fremătă ușor, și îmi spuneai atâtea lucruri... Am să apar la televizor, Seymour. Ce zici de asta? Sara a ta, la televizor. Ada îmi face părul. Roșu. La fel ca rochia. Pe-aproape. O mai ții minte, am purtat-o la bar mitzvah la Harry? Bine, părul n-a ieșit cum trebuie, dar o să mi-l facă Ada frumos. Îți vine să crezi, Sara

a ta la televizor? Și poate c-o să apar la ei pentru multă vreme. Te-ai fi gândit vreodată că ar fi posibil? Ți-aduci aminte cum au descoperit-o pe Lana Turner într-o farmacie? Mai ții minte? A-nceput deja o nouă viață... Și Sara Goldfarb, doamna Seymour Goldfarb își afundă obrazul în pernă și pe față îi apăru un zâmbet atât de frumos, încât chiar și în întuneric strălucea de bucuria pe care o emanau sufletul și întreaga ei ființă. Viața nu mai trebuia doar îndurată, ci trăită. Sarei Goldfarb îi fusese dat un viitor.

Harry și Marion terminară ce mai rămăsese din bucățica de heroină și se așezară pe canapea, lăsându-se duși de starea de bine și de muzică. Muzica avea o blândețe anume, la care se concentrară automat, blândă era și lumina care venea de deasupra și străpungea formele multicolore ale umbrelor, împingând atât de ușor întunericul spre cotloane îndepărtate și învăluind camera într-o nuanță atât de prietenoasă pentru ochii lor; iar în atitudinea lor, în felul cum se îmbrățișau și întorceau capetele ca să nu-și sufle fumul în față, pluteau bunătatea și tandrețea; chiar și vocile lor erau atât de joase și catifelate, încât păreau parte din muzică. Harry îi dădea la o parte lui Marion bretonul de pe frunte, urmărind cum lumina blândă se reflecta în părul ei negru și cum îi făcea parcă să strălucească linia nasului și a pomeților înalți. Știi ceva? Mereu am crezut că ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Marion zâmbi și ridică privirea spre el: Zău? Harry dădu din cap și zâmbi: Din prima clipă. Marion întinse mâna și-i mângâie obrazul cu vârful degetelor și-i zâmbi tandru: Ce drăguț din partea ta, Harry. Zâmbetul i se lărgi pe chip: Mă face să mă simt foarte bine. Harry chicoti: Face bine la ego, nu? Ei, nu pot să zic că-i dăunează, dar nu asta voiam să spun. Mă face să mă simt bine cu totul, ca și... mă rog, știi, mie-mi spun mulți oameni lucruri de genul ăsta și nu mai au nici o valoare, nici una. Și asta pentru că ai impresia că vor să te vrăjească? Nu, nu, nimic de felul ăsta. Nu știu și nici nu-mi pasă dacă asta vor. Poate că ei chiar

sunt sinceri, dar din partea lor, spuse Marion ridicând din umeri, lucrurile astea nu au nici o valoare pentru mine. Ar putea fi cei mai sinceri oameni din lume, dar mie-mi vine mereu să-i întreb ce-are-a face sula cu prefectura, înțelegi ce vreau să zic? Harry dădu din cap și zâmbi: Da... Pentru o clipă îl privi pe Harry în ochi, simțind cât de tandră e privirea ei: Dar când spui tu asta, *chiar* o și aud. Înțelegi? *Chiar* o aud. Capătă înțeles pentru mine. Adică e, cum ar veni, importantă și nu numai că o aud, dar o și cred cu toată... Și mă face să mă simt bine cu toată ființa mea interioară. Harry zâmbi: Mă bucur. Pentru că și tu mă faci să mă simt bine. Se întoarse încântată spre el: Și știi de ce? Pentru că am impresia că mă cunoști cu adevărat, pe mine cea adevărată. Tu nu te uiți doar la suprafață, iar Marion îl privi și mai intens în ochi pe Harry, ci te uiți și înlăuntrul meu și vezi că există o *persoană* adevărată acolo. Toată viața mi s-a spus că sunt frumoasă, că sunt, citez „frumusețea cu păr pana corbului", am încheiat citatul, și mi s-a spus asta pentru că în felul ăsta orice ar fi urmat ar fi fost în regulă: Nu-ți face griji, iubito, ești frumoasă, o să fie totul bine. Maică-mea e o nebună exact în felul ăsta. De parcă frumusețea ar fi alfa și omega existenței. De parcă, dacă ești frumoasă, nu mai simți durere, nici n-o să visezi și n-o să știi ce-nseamnă disperarea singurătății. De ce-ar trebui să fii nefericită, când ești așa de frumoasă? Doamne, cât mă scot din sărite, de parcă nu-s decât un corp frumos și nimic mai mult. Niciodată, de când mă știu, n-au încercat să mă iubească pe mine, cea adevărată, să mă iubească pentru ceea ce sunt, să mă iubească pentru mintea mea. Harry continua să o mângâie pe cap și să-i dezmierde obrazul și gâtul, să-i maseze ușor lobul urechii, zâmbind atunci când ea întorcea capul și făcând-o și pe ea să zâmbească cu mângâierile lui. Cred că suntem suflete-pereche și din cauza asta ne simțim atât de aproape unul de altul. Ochii i se aprinseră și mai tare când se întoarse și îl privi pe Harry. Asta vreau să spun. Vezi, tu ai sentimente. Tu mă placi pentru ceea ce sunt. Și

în momentul ăsta simt o apropiere între noi cum nu am mai simțit niciodată... cu *nimeni* altcineva. Da, știu ce vrei să spui. Așa simt și eu. Nu știu dacă pot pune asta în cuvinte, dar... Asta e, nici măcar nu e nevoie de cuvinte. Asta-i toată faza. Ce nevoie ai de cuvinte, atâta vreme cât în spatele lor nu există nici un sentiment. Sunt vorbe, și atât. E ca atunci când m-aș uita la un tablou și i-aș spune „ești frumos". Ce-nseamnă asta pentru tabloul ăla? Dar eu nu sunt un tablou. Eu nu sunt bidimensională. Eu sunt o *persoană*. Nici măcar un Botticelli nu respiră și nu are sentimente. E frumos, dar tot tablou este. Indiferent de cât de frumos ar fi exteriorul, interiorul are sentimentele lui și nevoile lui, pe care cuvintele nu le pot împlini. Se cuibări la pieptul lui, iar Harry își puse un braț în jurul ei și o luă de mână: Da, ai dreptate. Nu doar exteriorul este frumos, dar ei nu știu. Și nu mai e nici o speranță să afle vreodată. De-asta n-are rost să-ți faci griji pentru lume. Pentru că o să te epuizeze oricum. Nu te poți baza pe ei pentru că, mai devreme sau mai târziu, tot te vor lăsa baltă sau pur și simplu vor dispărea și te vor abandona. Marion se încruntă pentru un moment: Dar nu poți să respingi pe toată lumea. Adică, trebuie să existe o persoană pe care s-o iubești... cineva pe care să te poți baza... cineva... Nu, nu, nu asta voiam să zic, și Harry o așeză pe pieptul lui, voiam să zic doar că lumea e plină de penibili. Cu tine alături, chiar aș putea să reușesc. Marion aproape că suspină: Vorbești serios, Harry? Chiar crezi că te-aș putea inspira? Harry o privi în ochi, apoi îi studie fața și îi coborî delicat vârful degetului pe obraz, urmărindu-i conturul nasului, pe măsură ce chipul și ochii lui se umpleau de un zâmbet tandru și blând: Tu chiar ai putea să-mi dai un sens în viață. Un om are nevoie de ceva care să-i dea un sens în viață, altfel ce rost mai are să trăiești? Eu am nevoie de ceva mai mult decât strada. Eu nu vreau ca toată viața mea să fie o mare de căcat. Eu vreau să devin ceva... orice. Marion îl strânse tare în brațe: Harry, chiar cred că te pot ajuta să devii ceva. Ceva din mine se zbate să iasă la

suprafață, dar e nevoie de persoana potrivită ca să-l elibereze. Tu poți face asta, Harry. Sunt sigură. Ea se cuibări lângă el, iar Harry o luă în brațe: Da, pun pariu c-am putea. O mângâie pe cap, uitându-se în tavan: De-asta vreau să fac rost de ceva bani și să-mi iau o bucată. Nu vreau să-mi petrec viața bântuind pe străzi și sfârșind ca toți ceilalți. Dac-aș face rost de niște bani, aș putea să intru într-o afacere și să mă țin de ea. O privi pe Marion și-i zâmbi: N-am mai spus nimănui asta până acum, dar dintotdeauna mi-am dorit să-mi deschid o chestie, ceva între cafenea și cinema. Un loc unde să găsești mâncare bună și patiserie și multe feluri de cafea și ciocolată caldă și ceaiuri din toate părțile lumii, din Germania, Japonia, Italia, Rusia, de peste tot. Și ar fi așa, un fel de trupă de teatru, și noaptea ar avea loc spectacole și poate că din când în când ar veni mimi să facă scheciuri. Nu știu, nu m-am gândit la tot, dar... Marion se ridică: Vai, dar asta sună fantastic. E o ideea foarte tare, Harry, hai s-o facem. Da, și pe pereți ai putea să pui tablouri ale tinerilor artiști. Ar putea să fie și un fel de galerie. De sculptură. Harry dădu din cap: Da. Sună bine. Hai, Harry, hai s-o facem. Da, hai. E o idee bestială. Aș putea să găsesc pictori fără nici o problemă. Da, și de două ori pe săptămână am putea face un cenaclu, Harry, e așa de mișto și chiar ar putea să meargă, știu sigur că ar putea. Da, știu. Îmi dau seama că s-ar putea să fie nevoie de ceva timp, dar aș putea deschide chiar două. Știi, după ce începe să meargă aia de-aici, am putea merge să deschidem una în Frisco. O, San Francisco ți-ar plăcea la nebunie, Harry. Și acolo cunosc destui oameni ca s-o pună pe picioare, mimi, poeți, pictori, îi știu pe toți, și cine știe ce se poate întâmpla după. Harry zâmbi: Da. Dar tre' să fim siguri că treaba merge bine-aici înainte să ne deschidem aripile. Da, știu. Dar tot putem să ne facem planuri. În cât timp crezi că putem face rost de bani? Harry ridică din umeri: Nu știu. Nu mult. Odată ce punem mâna pe prima bucată, o să fie destul de ușor. Ea îl îmbrățișă: Vai, Harry, sunt așa de încântată. Nici nu-ți dai seama. Harry

chicoti: N-aș fi zis niciodată. Râseră și se îmbrățișară și se sărutară, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai pasional, iar Harry se trase puțin înapoi și o privi cu atâta dragoste: Te iubesc, apoi o sărută pe vârful nasului, pe pleoape, pe obraji, apoi pe buzele moi, pe bărbie, pe gât, pe urechi, apoi își frecă nasul de părul ei și o mângâie pe spate și îi șopti numele la ureche: Marion, Marion, te iubesc, iar ea se lăsa dusă încet de val, simțea cum o invadează cuvintele, sărutările și sentimentele lui, cum o eliberează de toate problemele, îndoielile, neliniștile și fricile ei, se simțea caldă și vie și plină de viață. Se simțea iubită. Se simțea necesară. Harry se simțea adevărat și important. Simțea cum toate piesele rătăcite încep să se adune. Simțea că se afla în pragul a ceva important. Se simțeau întregi. Se simțeau uniți. Deși erau tot pe canapea, se simțeau deja parte din imensitatea cerului, a soarelui și a lunii. Se aflau cumva pe coama unui deal unde o briză ușoară îi flutura părul lui Marion; de parcă ar fi mers printr-o pădure luminată de soare și peste un câmp presărat cu flori, simțindu-se liberi ca păsările în zbor ciripind și cântând în aerul cald al nopții, în timp ce lumina lină și limpede mai alunga încă întunericul în umbre, și stăteau îmbrățișați, se sărutau și își goneau unul altuia întunericul în cotloane îndepărtate, fiecare crezând în lumina celuilalt, în visul celuilalt.

Sara se trezi zâmbind. Era devreme, dar se simțea perfect refăcută. Nu era sigură dacă visase sau nu, dar, dacă visase, fusese un vis frumos. I se părea că aude păsările ciripind. Se ridică și se duse țup-țup la baie, făcu un duș și se pregăti pentru noua zi. Își privi părul în oglindă, ridică din umeri și zâmbi: Mare brânză. E moștenire de familie, și chicoti. Ala, bala, păr roșu ca portocala. Chicoti din nou și se duse țup-țup în sufragerie, dădu drumul la televizor, apoi se duse la bucătărie și își puse oul la fiert, pe urmă se duse în cutia poștală să vadă dacă i-au venit hârtiile de la televiziune. Știa că poștașul își începea programul abia peste câteva ore, dar

nu se știe niciodată. Poate o fi fost vreo livrare specială sau ceva de genul ăsta sau o fi vreun alt poștaș care aduce poșta mai devreme. Cutia era goală. La fel ca și celelalte. Se întoarse înăuntru și începu să-și pregătească grepfrutul, după care se întrebă dacă ar trebui să mănânce mai întâi grepfrutul, sau oul? Sorbi din cafeaua neagră, gânditoare, apoi mâncă o parte din grepfrut, apoi oul, după care termină grepfrutul. Nu mai rămăsese nimic. I se părea că abia se trezise și mic dejunul deja se terminase. Ridică din umeri și își umplu paharul de două sute de mililitri cu apă și o bău, imaginându-și cum se topește grăsimea. Se așeză la masă să-și bea restul de cafea, dar nu-și găsea locul, așa că se apucă să spele vasele, apoi le șterse și le așeză la locul lor, apoi se uită la ceas și se întrebă cât timp mai rămăsese până la prânz, dar își dădu seama că nu era nici măcar ora micului dejun și stomacul îi fu asaltat de o senzație de panică; se întoarse în dormitor, făcu patul, deretică prin cameră și-i spuse stomacului să înceteze: În rochia roșie o să te simți mai bine decât după un pateu. Fredonă un cântecel și zburdă prin sufragerie cât timp făcu curat, așteptând să vină ora când trebuia să meargă la Ada pentru o altă repriză de coafat. Pe când făcea ordine, deveni din ce în ce mai interesată de emisiunea de la televizor, așa că până la urmă se opri să se așeze în fotoliul ei ca să se uite la reclama emisiunii. Sfârșitul a fost nu numai fericit, ci și amuzant și emoționant, iar inima i se umplu de bucurie când își luă prosopul și ieși din casă. Se uită încă o dată în cutia poștală. Măcar azi nu e așa de rău. Încă puțină vopsea. Ai primit scrisoarea? N-a venit încă poșta. Cred că azi vine. Crezi că spune la ce emisiune? Sara ridică din umeri: Sper. Sau măcar ce câștigi? Ce câștig? Un weekend cu Robert Redford, de unde să știu eu? Poate că atunci când o să aflu la ce emisiune, o să aflu și ce premii. Ada îi puse Sarei prosopul în jurul gâtului și se instalară în fața televizorului: Ieri am văzut-o la o emisiune pe o doamnă din Queens care a câștigat o mașină nou-nouță, un set de șase valize, cu tot cu trusă cosmetică, de un albastru așa de frumos. Știi, Ada,

asta mi-ar trebui și mie. O mașină nouă și valize. Pentru când o să merg la Miami. De fiecare dată când merg la Fountainblew am mai multe bagaje. Asigură-te că mașina e lustruită și că nu-i vreun hârb, dar bibilit. Pe soarele-ăla, ai nevoie de protecție pentru mașină. Ia spune-mi, mașina era suficient de mare cât să-ncapă și șoferul, și bagajele? Ada începu să aplice vopseaua: Trebuia s-o vezi pe doamn-aia, aproape c-a leșinat. Cred că locuiește undeva pe lângă familia Katz. Katz? Da, nu-i mai ții minte? Rae și Irving Katz. Stăteau pe lângă magazinul de delicatese al lui Hymie. Când a fost asta? Să fi fost acu' vreo zece ani. Cine mai știe? Ar trebui să-mi-i amintesc. Atunci a murit Seymour al meu. Da, știu, știu. Dar ți-aduci tu aminte. Aveau un băiețel tare drăguț. Acuma e mare doctor. La Hollywood. A, da, îmi amintesc. Și spuneai că locuiesc lângă doamna cu valizele? Ada ridică din umeri: S-ar putea. Ei s-au mutat în Queens. Poate că se cunosc. În orice caz, e un premiu tare drăguț. Exact ce-mi trebuie mie. Am văzut ieri un cuplu care a câștigat o piscină. O piscină? Da. Cu filtru și sistem de încălzire și tot felul. Zău că mi-ar trebui și mie. Aș putea să dau la o parte canapeaua și s-o pun în sufragerie. N-ar merge, Sara. Ți-ar mări chiria. De ce s-o mărească? Pentru tot. O să le dau valizele. Să facă și ei o excursie, să mă lase-n pace. Fii atentă, să nu te miști. Că nu vrei să te pricopsești cu un nas roșu. Ada aplică atentă vopseaua, în timp ce continuară să vorbească și să-și dea cu părerea, iar când termină, Sara se uită la ceas: Doamne, e ora prânzului. Ca să mai variez, cred c-o să mănânc mai întâi oul, apoi grepfrutul, cafeaua, și un pic de salată verde. Poftă bună.

Harry și Marion dormiră pe canapea îmbrățișați. Muzica se auzea în continuare, iar lumina veiozei din colț se împletea cu razele soarelui care pătrundeau prin obloanele trase. În cameră se așternuse o liniște care ignora cumva gălăgia străzilor din Bronx, înțesate de oameni și de mașini care huruiau, claxonau și bubuiau. Deși pielea le era acoperită de broboane de sudoare din cauza aerului cald și umed, continuau să

doarmă nestingheriți și nepăsători. Apartamentul, ca și toate lucrurile din el, părea separat și izolat de împrejurimi, reflectând atitudinea celor care dormeau. Din când în când mai trecea câte un camion care făcea să vibreze ferestrele, podelele și pereții, dar sunetul era imediat anihilat de aerul nemișcat; doar din când în când apărea câte ceva care mai tulbura aerul și firele de praf care pluteau în lumina difuză a soarelui începeau să danseze, în timp ce aerul se liniștea, în valuri mângâietoare. Soarele de vară continua să se înalțe și să arunce raze de căldură deasupra orașului, iar umezeala puternică înmuia trupurile și hainele, iar oamenii își făceau vânt și-și ștergeau fețele transpirate, încercând să supraviețuiască unei alte zile cumplite, în vreme ce Harry și Marion dormeau îmbrățișați, ignorând realitatea care-i înconjura.

Sara își verifică din nou cutia poștală, după un prânz hrănitor, la care mâncase mai multă salată decât trebuia. Bine, de fapt n-aveai cum să spui că trișase, pentru că fusese numai o jumătate de cană de salată în plus... Bine, depinde cum măsori acuma, cât era de îndesată salata. Dacă pui puțină salată în cana gradată, atunci ai mai mult aer decât salată. Sara nu făcu decât să scoată aerul dintre foile de salată... Și se chinui ceva, astfel că în jumătate de cană încăpu aproape jumătate de căpățână. Și ce mare brânză? Tot n-ai nevoie de scobitoare, indiferent câtă salată ai mânca. Bău două pahare de apă, rapid, apoi încercă să se convingă că era sătulă, dar pe cine să păcălești? Nimeni nu crede o baliverna ca asta. Nu sunt sătulă, sunt lihnită. Se uită din nou în carte, unde i se dădeau asigurări că după prima sau a doua zi (Două! Glumești!!!) te vei hrăni din propriile grăsimi și nu-ți va mai fi foame. Aștept. În carte se sugera de asemenea să te imaginezi la greutatea perfectă și să te concentrezi la asta, ca să nu te mai gândești la senzația de foame care s-ar putea să apară (*S-ar putea?* Cine pe cine păcălește?!), și asta făcu, văzându-se din nou în superba rochie roșie, cu părul roșu și pantofii aurii, arătând atât de *rotunjoară*, cum traversa

ecranul televizorului, dar chiar și la greutatea perfectă și cu tăliuța ca trasă prin inel, tot îi era foame. Nu mi-e foame pentru că sunt suplă și frumoasă? Nu mănânc pentru că sunt absolut superbă? Se uită la carte: Ei, ar trebui deja să *plotz*[1]? Nu-și mai bău cafeaua și se duse la cutia poștală. Tot nu venise nimic. Se întoarse și se așeză în mijlocul bucătăriei, holbându-se la frigider, și simțea cum se apleacă încet, din ce în ce mai mult, și acest lucru o acapara și o hipnotiza, și se întrebă cât de mult putea să se aplece până să cadă-n nas, se aplecă din ce în ce mai mult, până când nu mai avu ce face și întinse brațele și se sprijini de frigider ca să nu cadă. N-am nevoie de așa ceva. Întoarse spatele frigiderului și se duse la baie. Își tapă părul și îl privi atent. Tot nu era roșul pe care-l voia ea, dar măcar era roșu. Cam morcoveață, dar roșu. Moștenire de familie, nu mai încape vorbă. Mâine o să mai facă o ședință și poate că atunci o să iasă perfect, dar deocamdată e bine. Poate că o să iasă puțin în fața blocului să se bronzeze, cât timp îl așteaptă pe poștaș. Or vrea cu toate să vadă cât de frumoasă este noua ei culoare. Se opri în pragul bucătăriei, căreia îi întoarse spatele, aruncă o privire frigiderului, și ce mare brânză, își luă scaunul pliant și ieși țup-țup în stradă, verificându-și mai întâi cutia poștală. Se alătură celorlalte care stăteau aliniate în fața blocului, să se bronzeze. Câteva stăteau cu fața la soare și își țineau sub bărbie coli reflectorizante. Sara simțea cum părul ei strălucea în lumină și dădu puțin din cap, așteptând primul comentariu. Ne-a spus Ada. E superb. Mulțumesc. O să-l mai închidem mâine puțin la culoare. Ca să se potrivească cu rochia roșie. Păi și de ce mai închis? Acum arată exact ca al lui Lucille Ball. Dar eu nu arăt ca ea. Dar în curând... M-am apucat de cură. Una dintre doamne își lăsă puțin în jos coala reflectorizantă: Brânză de vaci și salată, după care o ridică din nou. Femeile continuară să stea cu ochii închiși și, în timp ce vorbeau, își întindeau fețele spre soare. Ce dietă

1 A leșina de bucurie sau emoție (idiș).

ții? Cu ouă și grepfrut. Oh, vai. Am ținut-o și eu o dată. Mult noroc, scumpo. Nu-i chiar așa de rea. De cât timp ai început-o? Toată ziua de azi. Toată ziua? E ora unu. Ce, toată ziua înseamnă de mult? Și? Toată ziua e tot toată ziua. Gândesc dietetic. Rosie a mea a slăbit douăzeci și cinci de kilograme uite-așa. Uite-așa? Așa cum? Uite-așa, simplu. Pac. Ai dus-o la saună? La doctor. I-a dat pastile. Care-ți taie pofta de mâncare. Și la ce bun? Cine-și dorește să nu mai vrea să mănânce? Tu vrei să spui că aș putea să stau aici fără să mă gândesc la ficăței și la pastramă cu pâine de secară? Cu o felie de ceapă și muștar. La hering. Hering? Da, la hering. Cu smântână. Cu matzoh[1]. Un nosh[2]. Când ajunge soarele în spatele clădirii, am să iau un nosh, spuse ea privind în soare, în vreo douăzeci de minute. N-ar trebui să vorbești așa în preajma cuiva care e la dietă. Ei, mare brânză. Am să iau și eu puțină salată. Gândesc dietetic. Femeile rămaseră pe scăunelele lor, rezemate de zidul clădirii, cu fețele-n soare, și stătură de vorbă până când sosi poștașul. Sara își luă scaunul și îl urmă înăuntru. Ada și celelalte doamne se duseră după ea. Goldfarb. Goldfarb. Știu că aveți un plic foarte important pentru Goldfarb. Păi, nu știu. Nu prea am mare lucru aici, în afară de vreo două chestii, și continuă să pună plicurile în cutiile poștale, pe-aici prin zonă nu prea vine mare lucru, mai puțin la-nceputul lunii, când vine ajutorul social. Dar eu aștept ceva... Uitați ceva pentru Goldfarb, Sara Goldfarb, și îi dădu Sarei un plic gros. Deci să vedem. Deschide-l, deschide-l. Sara deschise plicul cu atenție, ca să nu strice ceva dinăuntru, și scoase o scrisoare și un chestionar de două pagini, cu un plic de răspuns atașat. Deci ce emisiune e? Poștașul închise cutiile, apoi își făcu drum prin ciorchinele de femei adunate-n jurul Sarei: Pe curând, s-aveți o zi bună, da? și ieși din clădire. Femeile dădură din cap și spuseră în mod automat la revedere, poate

1 Azima tradițională pentru Paștele evreiesc.
2 Gustare (idiș).

chiar și de două ori, după care se întoarseră, surescitate spre Sara. Nu spune la ce emisiune. Cum? Și tu de unde-ar trebui să-ți dai seama dacă ei nu-ți spun? Hotărăsc după ce le trimiți acest formular. Păi și ce-i cu tot misteru-ăsta? Ada luă scrisoarea de la Sara și indică un paragraf: Vezi? Ada dădea din cap în timp ce citea: „...În calitate de agenție de promovare a mai multor emisiuni consacrate de televiziune la care sunt invitați concurenți, la fel ca și a unor emisiuni noi, ne-am dori să profităm de această ocazie..." O mulțime de cuvinte, fără să spună nimic. E ca-n telenovele, nu pierdeți episodul următor. Chicotiră și își reluară locurile pe scaunele lor, ca să mai prindă puțin din soarele care avea să coboare în curând în spatele clădirii. Sara ridică din umeri și se întoarse în casă ca să completeze chestionarul. Dădu drumul la televizor și se așeză în fotoliul ei și citi chestionarul de mai multe ori, după care se duse la bucătărie. Își făcu un ceai, stând cu spatele către frigider, apoi se așeză la masă ca să completeze formularul. De fapt Sara nu completase prea multe formulare la viața ei, dar de fiecare dată când se confruntase cu acest calvar, începutul i se păruse imposibil. La fel era și de data asta. Așa că stătea acolo, cu spatele la frigider și își sorbea ceaiul, știind că în curând va începe să înțeleagă. Privea formularul cu coada ochiului, apoi îl trase ușor, până când îl aduse în fața ei, aproape sub nas. Și, ce mare brânză? O să-mi dea mie de furcă două hârțoage? Vrei să mă-ntrebi? Haide, domnu' Deșteptăciune, întreabă-mă ceva! Ah, și tu zici că asta-i întrebare? Păi eu răspund la șase de-astea deodată. Începu să completeze formularul, atentă la fiecare literă. Numele ei. Adresa. Numărul de telefon. Numărul asigurării de sănătate. Ha, o nimica toată, și trecea în zor de la o întrebare la alta, după care se opri brusc. Aha, deci acum începem cu lucruri personale. Dar oare rivalii în afaceri își împărtășesc secrete? Privi cu coada ochiului formularul și mai sorbi din ceai. OK, vreți să știți, așa c-am să vă spun, și scrise rapid câteva cifre după: Data nașterii. Următoarea întrebare era: Vârsta. Deci acuma ei vor să fac

eu socoteala în locul lor. N-oi fi eu vreun Einstein, dar asta pot face. Se uită la următoarea întrebare și zâmbi, apoi chicoti puțin și ridică din umeri înainte să răspundă. Starea civilă: Doritoare, mare nevoie. Poate mi-l trimit pe Robert Redford... sau poate chiar pe Mickey Rooney. Sex: De ce nu? Se hlizi și continuă să vorbească formularului, scriind citeț și atent răspunsurile. Când termină, mai verifică de câteva ori, asigurându-se că fiecare răspuns era corect și că nu trecuse nimic cu vederea. Nu-și permitea să fie neglijentă și leneșă cu un lucru așa de important. Câte vise ar putea deveni realitate prin acest formular? Unde ar putea duce? Vedea în fiecare zi la televizor cum unele lucruri deveneau realizabile dintr-odată. Oameni se căsătoreau. Copii se întorceau acasă. Toată lumea e fericită. Închise ochii preț de o clipă, apoi îndoi formularul cu mare delicatețe, urmând cutele originale, și îl puse în plicul personalizat, îl lipi bine, presându-i câteva secunde banda adezivă, apoi îl puse pe scaun și se așeză deasupra lui, pentru mai multă siguranță. Dacă nici asta nu merge, atunci înseamnă că nu îi e dat să se lipească. Întoarse spatele frigiderului: Cine are nevoie de tine? și se duse să expedieze formularul. Câteva doamne stăteau la umbră, Sara le făcu semn cu plicul: E gata de plecare. O însoțiră până la cutia poștală din colț. Mă-ntreb când o să răspundă. Poate te trimit o săptămână la Grossinger, acolo trimit toate starurile. Să mănânc ouă și grepfrut la Grossinger? Doamnele surâseră și chicotiră pe înfundate și o luară în josul străzii. Sara Goldfarb le era prietenă de douăzeci de ani sau chiar mai bine, prietena lor, și mergea la televizor. Viața fiecăruia e plină de durere și tristețe, dar din când în când răsare câte o rază de soare care-ți topește singurătatea din suflet și mai aduce alinare, cum ar fi o supă caldă și un pat moale. Raza aceea de soare strălucea acum deasupra prietenei lor, Sara Goldfarb, și se încălzeau și ele la ea, împărtășindu-i speranța și visul. Sara deschise capacul cutiei poștale și sărută plicul, după care îl vârî înăuntru. Îl închise, apoi

îl deschise din nou, ca să se asigure că îl pusese în cutie și astfel își încredință visul Seviciului Poștal al Statelor Unite.

Toți angajații cu program standard de la nouă la cinci, toți purtătorii de pungi de hârtie maro, toate cuierele pentru serviete, toți apretații, capetele pătrate erau deja acasă sau în drum spre casă, în momentul când Harry și Marion întâmpinau o nouă zi. De fiecare dată când deschideau ochii, fie și pe jumătate, umbrele păreau să-i atace și să-i oblige să-i închidă la loc, așa că se așezaseră de fiecare dată cum puteau mai bine pe canapeaua îngustă, mormăind în somn, și încercaseră să adoarmă din nou, dar, deși aveau pleoapele grele și corpurile amorțite, le era imposibil să mai adoarmă, așa că rămăseseră suspendați între trezie și somn, până când întunericul deveni prea supărător și îi obligă să-și ridice corpurile înțepenite, așa că se așezară pe marginea canapelei și rămaseră puțin așa, să se dezmeticească. Harry își masă ceafa: Uau, mă simt de parcă aș fi jucat fotbal, Kristoase. Își ridică tricoul: Sunt ud leoarcă. Scoate-ți-l și pune-ți-l pe spătarul scaunului. O să se usuce repede. Fac niște cafea. Harry o privi cum străbate camera, cum i se leagănă șoldurile. Își puse tricoul pe spătarul scaunului, se uită pe fereastră pentru o clipă, ridicând jaluzeaua doar câțiva centimetri, și urmări forfota străzii cu o privire atât de rătăcită, încât totul părea să se descompună în mai multe imagini, și până la urmă trebui să clipească des, ca să poată focaliza din nou. Se frecă în creștet și căscă ochii, dar numai pentru o fracțiune de secundă. Treptat, deveni conștient de zgomotele din bucătărie și atunci dădu drumul jaluzelei și se duse la Marion care punea două cești de cafea pe masă. Ce sincronizare. Da. Se așezară și începură să-și soarbă cafeaua fierbinte, în timp ce fumau. Isuse, io nu țin minte cum am adormit, tu? Marion zâmbi: Eu nu-mi amintesc decât că mă mângâiai pe ceafă și-mi șopteai. Harry chicoti. După cum îmi simt mâna, cred că te-am mângâiat toată noaptea. Fața lui Marion, ca și vocea ei, păreau foarte timide: A fost frumos. Îmi place la nebunie.

Noaptea trecută a fost cea mai frumoasă noapte din viața mea. Mă iei la mișto? Ea zâmbi delicat, dulce, și scutură din cap: Nu. După ce-am dormit cu tine, amândoi îmbrăcați, cum aș putea să te iau la mișto? Harry chicoti și ridică din umeri: Da. Asta a fost puțin ciudat, nu? Dar a fost tare cumva. Marion dădu din cap: Eu cred că e frumos. Harry căscă din nou și scutură din cap: Frate, eu nu cred c-o să fiu în stare să-ncep în dimineața asta sau zi sau seară, ce dracu' o fi. Ia asta, spuse Marion, dându-i o capsulă, și-o să te trezești destul de repede. Ăhă, ce-i asta, întrebă, băgând-o-n gură și înghițind-o cu cafea. Un regenon. Poți să mai iei unul înainte să pleci la muncă. La muncă? Ah, da, la noapte-ar trebui să mergem la chesti-aia cu ziarele, nu? Isuse. Stai calm, până-ți termini a doua cană de cafea, o să-ți schimbi atitudinea. Mai ales când o să-ți amintești de ce muncești. Harry se scărpină în cap: Da, așa cred. Dar fix în acest moment mi se pare imposibil. Atunci nu te mai gândi la asta. Ea umplu din nou cești: Cum terminăm astea, facem un duș. Asta funcționează de fiecare dată. Da. Ea zâmbi: La fel ca mersul prin ploaie.

Harry nu numai că era perfect treaz în momentul când sună Tyrone, dar mai și scrâșnea din dinți pentru că vorbise vreo două ore fără oprire, atenuând din când în când efectul regenoanelor cu vreo două fumuri dintr-un joint. Participa mai activ la muzică, corpul i se mișca energic, își trosnea degetele încet, iar capul părea că se află între corzile de al căror sunet era așa de absorbit. Când se opri din vorbit suficient cât să ia o gură de cafea, un fum din țigară, din joint sau pur și simplu să tragă aer în piept, continua să-și miște fălcile și să scrâșnească din dinți. Isuse, aș putea s-ascult chesti-asta toată noaptea. Ce sound are nenorocitul, chiar e altceva... așa, iubito, bagă... Harry închise ochii o fracțiune de secundă, dând din cap în ritmul muzicii, cu urechea pâlnie la radio: Auzi asta? Hă? Te-ai prins cum coboară și se aplatizează? Te-ai prins cum se schimbă? Frate! Asta-i prea de tot... așa, ia-o, păpușă, hahaha, ia-o cât poți de tare,

Doamne, ce tare e. Chiar mă termină cum ia notele de sus, te-ai prins? Adică nu face chestii bruște, să-ți zgârâie urechile, ci ia tonalitățile înalte uite-așa, frumușel, c-odată simți că sari de pe scaun. E dus, frate, chiar dus... Piesa se sfârși și, după ce-și termină cafeaua, Harry își concentră din nou atenția asupra lui Marion. Marion îi umplu din nou ceașca. Știi, după ce punem mâna pe bucat-aia și facem rost de mălai, o să mergem în centru într-una din speluncile-alea, să mai ascultăm niște muzică. Mi-ar plăcea la nebunie. Sunt o mulțime de lucruri pe care-o să le facem când o s-avem mălai. O să punem totul la punct, după care o luăm de la zero. O să ne deschidem imediat cafeneaua aia, după care plecăm în Europa și o să-mi arăți toate tablourile-alea de care vorbești tot timpul. Am putea chiar să-ți facem un studio, să te reapuci de pictură și de sculptură. Cafenelele o să-și poarte singure de grijă, o să se ocupe de ele oamenii care trebuie, iar noi vom putea face înconjurul lumii pentru o vreme, așa, liniștiți, să ne bucurăm de viață. O să-ți placă la nebunie, Harry. Să te plimbi printre kilomteri întregi de Tiziani la Luvru. La *Lu*-vră, vrei să zici? Hahaha. Știi unde am vrut dinotdeauna să merg? La Istanbul. Nu știu de ce, dar mereu am vrut să merg la Istanbul. Mai ales cu Orient Express-ul știi? Poate cu Turhan Bey și Sydney Greenstreet și Peter Lorre, Doamne, nu po' să-l uit. Îl mai ții minte-n *M*? Marion dădu din cap. Întotdeauna m-am întrebat cum e să fii așa, pedofil, adică. Nu știu, da-ntotdeauna mi-a părut rău într-un fel de oamenii-ăia, adică și pentru copii îmi pare rău, dar tipii-ăia, Doamne, asta chiar că tre' să fie ceva, să trebuiască să agăți copilași, să-i ademenești să meargă cu tine-n pivniță sau în altă parte, după care s-o faci cu ei, Isuse... mă-ntreb ce e-n mintea lor, adică la ce s-or gândi oare? Tre' să fie foarte naspa când se trezesc singuri și-și dau seama ce-au făcut... Isuse. Și-n celulă toți ceilalți îi urăsc, știi? Marion dădu din nou din cap. Sunt cei mai disprețuiți oameni din pușcărie. Toată lumea-și vede de treabă și când vreun deținut îi ia-n primire, nimeni nu zice nimic, chiar

dacă știu cine-a făcut-o. Pur și simplu-ntorc spatele și o iau în direcția opusă și-n unele-nchisori îi poștesc, iar dacă nu se lasă, îi violează. Frate, tre' să fie cam nasol. Tare mă bucur că n-am acest *shtik*[1], spuse, aplecându-se și privind-o și mai pătrunzător pe Marion, cu ochii ieșiți din orbite, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Mă bucur că suntem împreună și că n-avem nevoie de nimic și de nimeni altcineva, doar noi doi. O prinse de mâini, i le mângâie, apoi îi sărută vârfurile degetelor, pe urmă palmele, apoi și le lipi strâns de gură, îi mângâie palma cu vârful limbii și o privi, iar ea zâmbi, cu ochii, cu gura, cu inima și cu întreaga ei ființă: Te iubesc, Harry. O să facem lucruri minunate, iubito, și-o să arătăm lumii cum stă treaba pentru că simt asta în adâncul meu, adică eu *chiar* simt asta, nu încape îndoială, dar am să te fac cea mai fericită femeie din lume, îți promit, poți să fii sigură de asta, pentru că ceva din mine a încercat dintotdeauna să iasă la suprafață, iar alături de tine, iubito, o să iasă, și nimic nu mă poate opri, e gata-gata să explodeze, iar dacă vei vrea luna de pe cer, atunci a ta va fi, am să ți-o împachetez foarte frumos – Marion continua să-l țină de mâini și să-l privească-n ochi, avea o expresie blândă și iubitoare –, îți spun, mă simt ca Cyrano. Se ridică și-și flutură brațul drept, de parcă ar fi ținut o sabie: Aduceți-mi uriași, nu simpli muritori, aduceți-mi uriași și-i voi face pe toți fărâme și... Se auzi soneria, iar Marion se ridică și se duse la ușă, hlizindu-se: Sper că nu este unul foarte mare. Deschise ușa, iar Tyrone își târî fundul înăuntru. Harry stătea în mijlocul sufrageriei, fluturându-și sabia imaginară: Ăsta-i un uriaș? La arme! Și începu să se dueleze cu Tyrone, care stătea acolo, încercând să-și ridice privirea din pământ. Tatăl meu era cel mai bun spadasin de la Tel Aviv, și-și continuă numărul, înaintând, parând lovituri, atacând, îngenunchind și, dintr-odată, aplecându-se, înaintă încrezător cu spada lui și-i aplică inamicului o lovitură mortală: *Touché*! Harry făcu

1 Obicei (idiș).

o reverență, plecându-și brațul viteaz, și-l împinse pe Tyrone spre bucătărie. Marion râse. Hai, frate, ce pula mea-i cu tine? Ce s-a-ntâmplat cu mine? Nu m-am mai simțit așa bine niciodată. E o zi minunată. Excepțională. O zi care va intra în analele istoriei ca ziua în care Harry Goldfarb a răsturnat lumea cu fundu-n sus, ziua în care m-am îndrăgostit iremediabil și i-am dăruit alesei inimii mele alba mea pană, și făcu din nou o plecăciune adâncă, iar Marion făcu o reverență și acceptă pana, în vreme ce el îngenunche la picioarele ei și-i sărută mâna întinsă: Ridică-te, Sir Harold, cavaler al Ordinului Jartierei, apărător al împărăției, preaiubite prinț... Rahaaat, n-am făcut decât să-ntreb ce s-a-ntâmplat și gata, m-am trezit într-o emisiune de la televizor. Marion și Harry râdeau, iar Tyrone părea să fie ținut în frâu de sfori invizibile care amenințau să plesnească dintr-un moment în altul: Ați înnebunit amândoi. Ce faci, Ty? Arăți cam palid, iar Harry izbucni în râs. Nu-i păcat? Zi-i tu dacă nu-i mare păcat? Mai bine-ai închide ochii, uite că sângerezi mortal, iar Harry începu să râdă și mai tare, în vreme ce Marion se hlizea și scutura din cap. O, rahaaat. Frate, mă simt ca-n benzile desenate. Harry continua să râdă. Tre' să te obișnuiești cu asta, frate. Nu fi nașpa, bagă la ghiozdan. Tyrone se așeză la masa din bucătărie și ridică privirea spre Marion: Tu ce-i dai să mănânce lu' ăsta, păpușă? Iubire, frate. Mă hrănește cu iubire. Am găsit în sfârșit dieta pe care-am căutat-o toată viața. Să știi, frate, că dragostea e motoru' lumii. Păpușă, io nu despre lume-mi fac probleme, ci despre tine. Harry și Marion începură să râdă, iar Tyrone abia dacă zâmbea. Harry o luă pe Marion și o învârti, apoi îi înconjură talia cu brațul și-o sărută pe gâtul delicat, iar ea se rezemă încet de el. Io n-am dormit toată noaptea și toată ziua, că m-am futut de simt că mi-a căzut curu-n pantofi, și tu stai acolo, cu mutr-aia urâtă și-mi zici mie că iubirea este motoru' lumii. Rahaaat. Mi-e un somn, c-aș dormi treișapte de ani. Tyrone chicoti, iar Harry și Marion râseră, iar ea îi dădu lui Tyrone un regenon, pe care acesta-l dădu pe gât cu o ceașcă de cafea. Nu

știu ce caut aici. Jur că nu știu. Dacă nu mă trezea femei-aia și nu-mi spunea că tre' să plec pentru c-am pus-o să-mi promită că mă trezește... rahat, aș dormi și pe sârmă ghimpată. E puterea dragostei, Ty. Asta ai aici de față. Am emis vibrații de dragoste, ca să-ți cari tu curu-ăla vai de mama lui pân-aicea, să mergem și noi să facem ceva mălai, ca să luăm bucat-aia. Rahaaat. Ce-are-a face dragostea cu lăcomia noastră, că vrem noi să luăm bucat-aia? Harry îi dădu drumul lui Marion, ținându-și o mână pe spatele ei, și începu să cânte à la Rus Columbo: Ce tu numești nebunie, eu numesc iubire. Sper să nu mor până nu-ncepe porcări-aia să-și facă efectu' și până n-o iua razna din cauza voastră. Nu mai ai de așteptat prea mult, imediat vine, iar Harry izbucni în râs, Marion începu să chicotească și să scuture din cap: Vai, Harry, asta-i îngrozitor. Iar ochii lui Tyrone se măriră brusc, în timp ce-l privea pe Harry cu o expresie neîncrezătoare și ironică: Ar trebui să-l împuște cineva pe omu-ăsta, frate, că are maaaaari probleme, și începu și el să râdă pe-nfundate alături de Harry, Marion râse și ea, după care se așezară toți trei la masă, iar când se opriră din râs, ea le umplu din nou cestile de cafea, iar Harry se liniști cât să tragă aer ca lumea-n piept și se lăsă dus de melodie, de care conștiința lui era absorbită și în care era implicată, își închise ochii pe jumătate, începu să dea din cap și să bată ritmul cu degetele. Rahaaat, o avea el față de prost, da' așa chiar că sună mai bine... drace, mă gâdilă, iar Marion începu să râdă. Tyrone continua să se hlizească, Harry îl privi cu răceală: Stai calm, frate, și reîncepu să țină ritmul dând din cap și bătând darabana cu degete, iar Tyrone C. Love își termină cea de-a doua cană de cafea, iar balamalele ochilor îi deschiseră pleoapele. Se apucă de cea de-a treia cafea și-și aprinse o țigară, apoi se rezemă de spetează: Îți dă energie, frate. Și începu să dea și el din cap și să țină ritmul cu degetele, timp în care Harry, cu ochii întredeschiși, întinse o mână, iar Tyrone bătu palma cu el: Rahaaat, o facem păpușă, iar Harry bătu și el palma: Daaaaa, iar Marion se rezemă de Harry, care își puse un braț în jurul

ei ei, simțind și ascultând cu toții cum greutatea hotărârii îi apăsă, mai făceau din când în când semn spre ceas, așteptând să sosească momentul, nu momentul care avea să treacă pe nesimțite, ci acela care îi va purta într-o nouă dimensiune.

Prima zi de dietă se sfârși. Mă rog, aproape. Sara stătea în fotoliul ei, sorbind dintr-un pahar cu apă, concentrându-se la emisiunea de la televizor și ignorând frigiderul care-o chema ademenitor. Termină apa, cel de-al zecelea pahar, gândind dietetic. Își umplu paharul din carafa de pe masă, carafa care înlocuia cutia cu bomboane de ciocolată. Dacă opt pahare de apă făceau bine, atunci șaisprezece înseamnă de două ori mai bine și poate că în prima săptămână slăbesc zece kilograme. Se uită la paharul de apă și ridică din umeri: Nici dacă stau trează toată noaptea nu pot să beau șaișpe. Dacă mai beau un pic, chiar că o să stau trează toată noaptea. Sorbi, gândind dietetic. Frigiderul îi reaminti de matzohul din dulap. Fără să-l privească, i-a spus să-și vadă de treaba lui. Ce treabă ai cu dulapul? Mi-ajunge că trebuie să-mi aduci tu aminte de heringul dinăuntrul tău, dar matzohul din dulap e deja prea mult. Mai sorbi puțină apă, se uită țintă la ecran și-și acoperi urechile de frica frigiderului, dar acesta reuși să spargă bariera și să-i mai spună o dată de hering, de frumosul și deliciosul hering în sos de smântână, care se va strica dacă nu-l mănâncă și ar fi păcat să se ducă pe apa sâmbetei niște bucățele așa bune de hering. Ia ascultă tu, domnu' Îngrijorat. Îți faci atâtea probleme pentru mâncarea care se strică, de ce, mă rog? Asta-i meseria ta, *meshuggener*[1]. Tu ar trebui să ai grijă să nu se strice mâncarea. Tu fă-ți faci treaba, iar heringul va fi bine mersi. Mai sorbi puțină apă – *slabă, slabă, slabă, slabă.* Ce păcat că n-am un cântar. Aș putea să mă cântăresc, să văd cum merge. Ei, și-acuma o să bolborosească. Toată apa asta. Dacă mai beau puțină, o să plutesc. Emisiunea se termină, iar Sara căscă și clipi des. Îi

1 Nebun (idiș).

trecu prin minte să mai stea puțin, să se uite la emisiunea de noaptea târziu, dar își alungă rapid acest gând. O durea tot corpul și abia aștepta să doarmă. Avusese o zi grea. Părul se apropia din ce în ce mai mult de *acel* roșu. Măcar acum mai este o asemănare considerabilă. Mai bău niște apă – *slabă, slabă.* Formularul... ei, o nimica toată. A zbârnâit prin el ca un derviș rotitor, scuzați expresia. Și ouăle, și grepfrutul, un, doi, trei, și salata, mulțumesc. O zi lungă și obositoare. Aproape că era prea obosită ca să meargă la culcare. Își aduse dintr-odată aminte de frigider: Dacă-ncearcă să mă ademenească, am să-l lovesc, și nu în *tuchis*[1]. Termină de băut apa – *slabă, sla... rotunjoară, rotunjoară, rotunjoară.* Se ridică și ascultă plescăitul din burtă: Mă simt ca un pește de acvariu. Opri televizorul, puse carafa și paharul în chiuvetă, cu fruntea sus și spatele drept trecu prin fața frigiderului, fără să se uite nici în stânga, nici în dreapta, cu privirea înainte, spre scopul ei, știind că învinsese inamicul și că acesta dârdâia acum de frică – îl asculta cum bombăne și mormăie, îi tremurau deja picioarele –, iar ea se îndreptă ca o regină, o regină a televizorului, spre dormitor. Se lăsă încet, voluptuos, pe pat și se întinse, mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru un pat așa de bun. Cămașa ei de noapte uzată părea așa de mătăsoasă și de moale și de răcoroasă și o învăluia delicat și un sentiment de pace și bucurie îi radia din stomac, ca niște valuri mici într-un iaz, prin corp, așternându-se ușor peste ochii ei și cufundând-o într-o picoteală fericită și binefăcătoare.

Marion i-a gonit de-acasă devreme, așa că Harry și Tyrone au fost printre primii care au ajuns la muncă. De fapt, asta n-a avut nici o importanță, pentru că în ziua aceea au venit atât de puțini, încât au fost puși cu toții să lucreze. Mai luară un regenon înainte să plece, așa că erau foarte rapizi și puși pe treabă. Era o noapte fierbinte și umedă și, în timp ce încărcau vrafuri de ziare în camioane, șiroiau de sudoare, dar

1 Fund (idiș).

continuau să încarce, să râdă și să chicotească, muncind cât toți ceilalți șase la un loc. După ce încărcară primul camion, se duseră la altul să dea o mână de ajutor, iar băieții se dădură în lături, scuturând din cap, în timp ce Harry și Tyrone aruncau vrafurile de ziare, de parcă ar fi fot un privilegiu și un joc... foarte distractiv. Unul dintre băieți le-a spus s-o lase mai moale: O să stricați tot, frate. Cum adică? Rahat, și-așa ne muncesc cam mult, iar dacă voi începeți să faceți totu-așa repede, o să vrea să facem la fel în fiecare noapte. Un altul le dădu fiecăruia câte o cutie de bere rece: Luați aici și lăsați-o mai moale, vedeți-vă de treaba voastră. Noi venim aici destul de des, știi? Și așa vrem să facem și-n continuare. Rahaaat, m-am prins ce ziceți. Gata, o lăsăm mai moale. Noi nu vrem ca șefu' să fie al dracu' cu nimeni, pretene. Da, spuse Harry și dădu pe gât jumate de cutie, după care se șterse la gură cu dosul palmei, mamă ce bună e. Prinde bine la sugativa pe care-o am în gură. Ceilalți îi bătură pe spate și toată lumea era mulțumită, iar când camioanele erau gata, Harry și Tyrone cumpărară ei următorul bax de beri pe care le împărțiră, așteptând să sosească următoarea tură de camioane. Puțin mai târziu apărură câteva sticle de vin care trecură din mână-n mână, iar Harry și Tyrone se simțeau destul de bine, pentru că alcoolul le mai atenua efectul regenoanelor. Munciră cu vreo două ore în plus și erau fericiți de nu-și mai încăpeau în piele gândindu-se la câți bani vor lua pentru acea noapte. Șutul în cur îl primiră atunci când aflară că nu vor fi plătiți atunci, ci vor trebui să aștepte până la sfârșitul săptămânii. Rahaaat. Zi tu acuma că nu-i păcat? Nu-i păcat rău? Hai, frate, las-o-n pula mea. Ce dracu'. Așa o să ne luăm tot mălaiu' o dată și nu mai tre' să ne facem griji că-i aruncăm pe apa sâmbetei înainte să strângem destui pentru bucată. Da, poate, numa' că ș-așa-i aiurea rău să muncești, da' să muncești fără bani, asta-i altceva. Nu te stresa, Ty, băiete, du-te-acasă și ia tranchilizantele-alea pe care ți le-a dat Marion și odihnește-te. Încă două nopți și ne cumpărăm bucata. Harry întinse mâna și

Tyrone bătu palma: Ai dreptate, păpușă, iar Harry bătu și el palma, după care plecară de la depozitul de ziare, grăbindu-se s-ajungă acasă înainte de ora de vârf a dimineții și de răsăritul soarelui.

Marion făcu ordine prin apartament, cam fără chef, fredonând de una singură. Apartamentul era mic, așa că nu era mare lucru de făcut, doar să spele ceștile și cafetiera și să le pună la loc. Se așeză pe canapea, cu brațele încrucișate, și ascultă muzică. Avea o senzație foarte ciudată pe dinăuntru, o senzație necunoscută, dar deloc amenințătoare. Se gândi la asta, încercă s-o analizeze, dar nu prea reuși s-o identifice. Dintr-un motiv sau altul, continua să se gândească la foarte multele Madonne pe care le văzuse în muzeele din Europa, mai ales în Italia, iar mintea i se umplu de nuanțele strălucitoare de albastru și de lumina orbitoare a Renașterii italiene, și începu să se gândească la Mediterană și la culorile mării și ale cerului și la cum, de acolo de unde stătea, din restaurantul din vârful dealului din Napoli, privea spre insula Capri și-și dădu dintr-odată seama de ce italienii erau maeștrii luminii și de ce reușiseră să folosească albastrul cum nu mai făcuse nimeni altcineva înainte și nici după. Își aminti cum stătea în curtea interioară a restaurantului, sub baldachinul de tifon, iar soarele îi insufla o nouă viață și îi aprindea imaginația și simțise atunci cum trebuia să fi fost cu câteva sute de ani în urmă să stai în acea lumină și în mijlocul acelor culori, ascultând cum sunau și vibrau corzile lui Vivaldi în toată acea atmosferă, iar cantonetele nerușinate ale lui Gabrieli răsunau din turnurile din apropiere, și cum era să stai într-o catedrală, în vreme ce soarele pătrundea prin vitralii și se reflecta în lemnul sculptat al stranelor și ascultai o misă a lui Monteverdi. Atunci, pentru prima oară în viața ei, se simți vie, cu adevărat vie, ca și cum ar fi avut un motiv să trăiască, un scop în viață pe care îl descoperise și pe care de acum îl va urmări, dedicându-i întreaga existență. Toată acea vară și în toamna care a urmat, a pictat,

dimineața, după-amiaza, seara, apoi se plimba pe străzile pe care încă răsuna muzica maeștrilor, iar fiecare cărămidă, fiecare pietricică părea să-și aibă viața și sensul proprii, iar ea se simțea, deși vag, ca făcând parte din acest sens. În unele nopți stătea la cafenea cu alți tineri artiști și poeți și muzicieni și cine mai știe ce, bând vin și vorbind și râzând și discutând și polemizând, iar viața era așa de incitantă și de tangibilă și de limpede, la fel ca lumina soarelui mediteranean. Apoi, pe măsură ce cenușiul iernii cobora ușor dinspre nord, energia și inspirația păreau să i se scurgă, asemenea vopselei dintr-un tub, iar acum, când privea pânza goală, era o simplă pânză goală și atât, o bucată de material întinsă pe un cadru de lemn, nu mai era un tablou care aștepta să fie pictat. Era o simplă pânză. A mers mai în sud. În Sicilia. În Africa de Nord. Încercând să ia calea soarelui din trecut, din trecutul foarte recent, dar nu se găsea decât pe sine. S-a întors în Italia, și-a dat toate picturile, materialele, cărțile și fleacurile. S-a dus din nou la restaurantul de pe dealul din Napoli și a stat acolo ore-n șir, vreme de-o săptămână, privind spre Vezuviu, spre Capri, spre golf și spre cer, încercând cu disperarea unui muribund să-și trezească vechile sentimente, încercând cu ajutorul bijuteriilor de vin spumos să reaprindă flacăra care-i pusese pe jar imaginația cu doar puțin timp înainte și, deși vinul scânteia în lumina soarelui și a lunii, vechiul foc mistuitor se stinsese, iar Marion a căzut pradă, într-un târziu, înghețului care o cuprinsese. Tresări, amintindu-și cum a părăsit Italia și s-a întors în State, la familia sa vulgară, înapoi la luciul tocit al vieții sale. Mai tresări o dată, involuntar, cum stătea așezată pe canapea, amintindu-și de atâtea momente nefericite din trecut, apoi zâmbi și se cuprinse și mai strâns cu brațele, nu de frig și nici de frică sau de disperare, ci de bucurie. Toate acelea făceau parte din trecutul mai mult sau mai puțin îndepărtat. Luaseră sfârșit. Trecuseră. Încă o dată viața ei avea un sens... un scop. Încă o dată găsise o direcție pe care s-o urmeze. O nevoie pentru energiile sale. Alături de Harry avea să recâștige acele nuanțe de albastru ale cerului

și ale mării și avea să simtă căldura dorinței care se aprinsese din nou. Se îndreptau spre o nouă renaștere.

Sara se trezi ușor în toiul nopții și, deși încercă pentru câteva minute bune să se împotrivească, până la urmă se ridică din pat și se repezi în baie să se ușureze de presiunea apăsătoare din vezică. Încercă să-și țină ochii deschiși, dar aceștia nu cedară eforturilor ei, așa că stătu cu ei aproape închiși în timp ce gândea dietetic. Deși era pe jumătate adormită, iar mintea îi era încețoșată și tulbure, era în continuare conștientă de apa care-i traversa corpul și de motivul acestei abundențe – *slabă, slabă, slabă* – după care se corectă imediat: *rotunjoară, rotunjoară, rotunjoară*. De ce-ar trebui să mă mulțumesc cu locul doi? Pe jumătate adormită, se ridică pentru câteva secunde ca să privească și s-asculte șiroitul apei în vasul de toaletă, foarte bucuroasă deoarece știa că nu numai kilogramele nedorite se duceau pe conductă și, până la urmă, ajungeau în ocean, dar și o viață veche, o viață plină de singurătate, o viață inutilă, în care se simțise lipsită de orice valoare. Din când în când Harry al ei mai avea nevoie de ea, dar... asculta muzica apei care umplea bazinul și zâmbi, așa pe jumătate adormită cum era, știind că se umplea de prospețime și că în curând va fi o nouă Sara Goldfarb. Apa proaspătă din bazin era limpede și părea răcoroasă, revigorantă, chiar și într-un vas de toaletă arăta bine. Curat înseamnă curat, iar nou înseamnă nou... Chiar și-așa, o să beau de la robinet, mulțumesc. Sara se întoarse în pat, legănându-se încet. Așternuturile erau răcoroase și proaspete la atingere, se întinse și își trecu degetele peste cămașa de noapte, delicată și mătăsoasă, cu un zâmbet larg, un zâmbet pe care-l vedea reflectându-se îndărătul pleoapelor. Respiră lent și profund, apoi oftă lung și fericit, pe măsură ce plutea în starea de bine dintre somn și trezie, simțind ca prin vis senzațiile alergându-i prin corp, pentru ca apoi să dispară parcă undeva în degetele de la picioare, în vreme ce ea se cuibărea în moliciunea vechii sale perne,

se săruta singură de noapte bună și înainta nerăbdătoare în brațele viselor.

Când se întoarse la Marion, Harry era încă sub efectul pastilelor. Ea îi dădu două somnifere, apoi se așezară puțin pe canapea, fumară un joint, până când Harry începu să caște, iar atunci se duseră în pat și domiră în arșița monotonă a zilei.

Astăzi părul i-a ieșit perfect. Ce mai culoare. Era așa de frumos, că-ți venea să te-arunci pe geam. Acum ar trebui să te grăbești și s-apari la emisiune înainte să-ți crească rădăcinile. Crede-mă, eu chiar vreau, dar mă bucur că mai așteaptă, așa mai slăbesc puțin. Când o să apar pe scenă, o să auzi cum le fac semn să tacă. Am să mă uit peste umăr și-am să le spun că vreau să rămân singură. Ce, acuma te-ai făcut americană suedeză? chicotiră amândouă, iar Sara se întoarse în apartamentul ei să vadă cum îi stătea rochia roșie acum, când avea și părul roșu. Se îmbrăcă, își puse pantofii aurii, apoi se postă în fața oglinzii, se suci și se învârti, adunându-și spatele rochiei cât putea de mult. Parcă se apropia mai mult fermoarul. Simțea că slăbise. Se fâțâi, chicoti și zâmbi imaginii sale din oglindă, apoi își trimise singură un pupic: Ești superbă, o păpușă, nu alta. Se mai fâțâi puțin și mai chicoti de câteva ori, apoi își sărută mâna și îi zâmbi larg imaginii sale: Greta Garbo n-oi fi, dar nici Wallace Beery nu ești. Se uită peste umăr la frigider Vezi, domnu' Deșteptăciune, domnu' Bucățele Mititele de Hering? Aproape că mă-ncape. Încă vreo câțiva centimetri, mai mult sau mai puțin, și o să-mi vină chiar bine, mersi frumos. Păstrează-ți heringul pentru tine. Cine are nevoie de el? Mie-mi plac la nebunie oul și grepfrutul meu. Și salata. Mai poză și se mai înfoie puțin în oglindă, apoi se hotărî să-și ia prânzul și după aceea să iasă puțin la soare. Scoase oul, grepfrutul și salata din frigider, cu un aer superior și arogant. Mulțumită, întoarse spatele frigiderului și lovi ușa cu *tuchis*-ul. Și, știe cum îți

mai merge, domnu' Gură Spartă? Ai văzut cum arăt și ai încremenit. Îi aruncă o privire seducătoare, după care se duse să-și pregătească prânzul, fredonând, cântând, fâțâindu-se de colo-colo, simțindu-se mândră și plină de ea. Când termină de mâncat, spălă vasele, le puse la loc, își luă scaunul pliant și, înainte să iasă din casă, își sărută vârfurile degetelor și mângâie frigiderul: Nu plânge, scumpule. Cum ar spune Harry al meu, stai calm. Chicoti, stinse televizorul și ieși din casă, alăturându-se doamnelor care stăteau la soare. Își puse scaunul într-o poziție bună și închise ochii, așezându-se la bronzat ca toate celelalte. Vorbeau fără să se miște, cu fața spre soare, mutându-și din când în când scaunul, pentru ca lumina să le bată mereu în față. Ai aflat la ce emisiune? Ți-au mai dat vreun semn? De unde? Abia le-am expediat ieri plicul. Poate mâine. Poate chiar mai încolo. Și ce contează despre ce emisiune e vorba? Eu așa zic. Televizorul e partea importantă. O să te-anunțe dinainte? Ce-o să facă, să-i spună după emisiune? Poți să iei cu tine și câteva prietene? Sara ridică din umeri: De unde să știu eu? Ar trebui să te lase s-aduci măcar un *schlepper*[1]. Cine o să-ți care toate premiile? Crede-mă, acasă le-aduc eu. Mai ales pe Robert Redford. Pentru el n-am nevoie de *schlepper*. Femeile începură să se hlizească și să dea din cap, continuând să stea cu fața la soare, iar cele care treceau pe stradă se opriră să vorbească cu Sara și la jumătate de oră după ce se așezase acolo, toate femeile din cartier se adunaseră în jurul ei, să vorbească, să întrebe, să chicotească, să spere, să dorească. Sara se simțea cuprinsă de căldură, nu numai de la soare, ci și de la atenția pe care o primea dintr-odată. Se simțea ca o vedetă.

Marion cumpără câteva coli de desen, creioane și cărbune. Mai cumpără și o daltă și un spray fixator. A vrut să cumpere și niște pasteluri, dar dintr-un motiv sau altul nu i-au plăcut, așa că pentru moment renunță la ele. Putea să

1 *Schlepn*, a căra cu dificultate un obiect, a târî (idiș).

le ia oricând. Poate că în câteva zile o să meargă în centru și o să dea o tură prin magazinele mari de materiale pentru artiști, va mirosi și va atinge pânzele, ramele, șevaletele și pensulele, așa să dea o raită. Nu avea de gând să-și cumpere uleiuri până nu avea un studio, dar voia în schimb niște acuarele. La asta îi stătea mintea acum. Simțea lumina, tandrețea dinăuntrul ei, pe care știa că o putea preface în picturi frumoase și delicate în acuarelă. Da, asta îi plăcea cel mai mult la acuarele, delicatețea lor. Abia aștepta. Simțea nevoia incredibilă de a picta un singur trandafir într-o vază alungită de un albastru translucid, din sticlă venețiană, sau poate așezat pe o bucată de catifea. Da, și așa ar fi foarte frumos. Cu doar o idee de umbră. Atât de delicat și fragil, încât aproape că îi simți parfumul. Bine, vedem noi. În câteva zile poate. Dar pentru moment, câteva schițe, ca să-și dea ochiul și mâna. Simțea o nevoie aproape incontrolabilă de a desena tot ceea ce vedea mergând pe stradă, totul avea o vibrație aparte, o viață aparte. Observa îndată formele nasurilor, ale ochilor, ale urechilor; planul fețelor, al pomeților, al bărbiilor; curba gâturilor; și mâinile. Îi plăceau la nebunie mâinile. Îți poți da seama de atât de multe lucruri pornind de la mâini și de la forma degetelor și mai ales de la felul în care oamenii își țin și se poartă cu ele. Era foarte tânără, o copilă, atunci când a văzut pentru prima oară *Geneza* lui Michelangelo cu acel detaliu cu Dumnezeu care îi dă viață lui Adam, imaginea aceea i s-a imprimat imediat și iremediabil în minte. Cu cât a studiat mai mult pictura în anii următori, cu atât a impresionat-o mai mult concepția simplă din spatele imaginii și incredibila poveste din atitudinea celor două mâini. Era o atitudine pe care încerca s-o încorporeze în lucrările sale și, din când în când, simțea că reușește, măcar într-o oarecare măsură. Voia, simplu și direct, să-i transmită privitorului ceva despre pictură prin atitudinea obiectului, fie el uman sau nu, să-și transpună sentimentele pe suprafața pânzei... să-și exprime atitudinea prin artă, să-și facă vizibilă și cunoscută sensibilitatea.

Pentru Marion, Harry și Ty zilele următoare au fost cam la fel. Harry și Ty luau pastile noaptea și munceau de le săreau capacele, încetinind ritmul pe cât posibil atunci când ceilalți băieți începeau să comenteze, după care luau câteva somnifere și dormeau toată ziua. Odată devenită obișnuință, Harry se adaptă la această rutină din cea de-a doua noapte, așa că, atunci când ajunse acasă dimineața, mai întâi făcu dragoste cu Marion timp de două ore, abia pe urmă luă pastilele și trase pe dreapta. Acum știu de ce slăbești cu chestiile-alea, ejaculezi tot ce ai în tine. Știi, pentru unii este exact opusul. Da? Da. Îi face complet impotenți și, în unele cazuri, indiferenți. Ce ghinioniști. Io n-am problem-asta. Hai încoa', iar Harry o întinse pe pat, iar ea începu să chicotească în timp ce se sărutară pe gât. Ce faci? Harry își dădu o palmă peste frunte și o privi: Dacă nu-ți dai seama, înseamnă că n-o fac cum trebuie. Râseră, iar Harry o sărută pe gât, pe umeri și pe sâni, apoi își umezi buzele și o sărută pe burtă: Vreau să văd dacă pot s-o obosesc. Care dintre ele? Păi câte ai? și izbucniră amândoi în râs și petrecură o dimineață minunată până când veni vremea să doarmă.

Noaptea, când Harry se duse la muncă, Marion se așeză pe canapea cu blocul ei de desen, creioanele și cărbunele. Își încrucișă picioarele și se cuprinse cu brațele, închise ochii și-și lăsă mintea să plutească în viitor, unde ea și Harry erau împreună, întotdeana, iar cafeneaua era mereu plină și în *NEW YORKER* apăruse un articol despre ea, devenise un loc în vogă, unde toți criticii veneau și beau cafea și mâncau prăjituri și se uitau la tablourile marilor artiști ai zilei de mâine pe care îi descoperise Marion; și, artiștii, poeții, muzicienii și scriitorii stăteau la mese, discutând și, din când în când, Marion își expunea tablourile, pe care toți ceilalți pictori le iubeau, chiar și criticilor le plăceau la nebunie lucrările ei și îi lăudau sensibilitatea și spiritul de observație, iar când nu stătea la cafenea, se vedea pictând în studioul ei, orbită de lumina picturilor sale, iar atunci își luă blocul de desen

și se uită în jur, căutând ceva pe care să-l deseneze, dar nimic nu părea tocmai ceea ce-și dorea, așa că încercă să creeze o natură moartă cu câteva obiecte din bucătărie sau din sufragerie, dar nimic nu o incita, așa că se întoarse la fanteziile ei și savură confortul și liniștea pe care i le dădeau, iar acestea erau mai reale decât faptul că stătea pe canapea uitându-se la creioane, la cărbune și la blocul virgin de desen.

În fiecare zi Sara își verifica cutia poștală cu mare atenție, dar tot nici un răspuns de la McDick Corp. Dar își continuă oricum dieta, deși era din ce în ce mai greu, chiar dacă acum mâncă o cană întreagă de salată. Ziua și-o petrecea cu Ada și celelalte doamne făcând plajă, iar ele continuau să vină și să-ntrebe, iar ea le arăta părul roșu, însă nu se întâmpla nimic nou. Când soarele cobora în spatele clădirilor, unele doamne intrau în casă, mai ales cele cu coli reflectorizante, dar Sara și alte câteva rămâneau afară, bucurându-se de umbra răcororasă. Nici atunci nu-i era ușor să uite de mâncare și să se bucure de atenția pe care o căpăta ca în curând viitoare concurentă la o emisiune de cultură generală, pentru că gândurile îi zburau la somon afumat și bagel și la delicioșul caşcaval, năluciri atât de puternice, încât le putea mirosi și chiar gusta, iar vocile doamnelor se risipeau în timp ce ea zâmbea și își lingea buzele. Dar noaptea era și mai greu, când stătea singură în fotoliul ei, uitându-se la televizor, cu spatele la frigiderul pe care-l auzea cum îi șoptește, iar spasme de frică îi încleștau stomacul și pe piet îi apăsa o mare greutate. De parcă nu era de ajuns că el o necăjea, a început și heringul. Deja două *yenta*. Care nu se opresc niciodată. Vorbesc tot timpul. Începu să se simtă de parcă stătea cu urechile sub apă. Mă simt bine, așa că ia mai ia duceți-vă să-l bântuiți pe Maurrie măcelarul. Să-l mușcați de degete. Ați face tuturor un serviciu. *...în smântână cu ceapă și condimente, hmmmmmm* – Nu vă aud – *...cu o bialy caldă... sau o chiflă cu ceapă...* – mie-mi place Kaiser, mulțumesc, dar oricum nu mi-e foame – *...iar chiorăitul mațelor tale*

nu mă lasă să dorm... – chiorăit, miorlăit, stomacul meu gândește dietetic – *...și somon afumat roșu ca părul tău cu cremă de brânză și bagel...* – și cui îi trebuie? Încă o zi și la prânz o să am o bucățică de carne, așa c-o să mori de necaz, mersi frumos, și Sara mai bău un pahar cu apă – *rotunjoară, rotunjoară, rotunjoară* – și puse paharul în chiuvetă, după care întoarse spatele frigiderului, defilă de câteva ori cu *tuchis*-ul prin fața lui, apoi se duse la culcare. Acum se trezea de câte două ori pe noapte și aproape că era tentată să se oprească, dar continua să se gândească la kilogramele care se duceau pe scurgere și continua să bea, să bea, să bea și mai multă apă în timpul zilei, fără să o deranjeze prea tare vizitele nocturne la baie. Dar acum visa. Uneori chiar și de două ori pe noapte. Vedea pui zburând prin cameră, dar cu toții erau bine jumuliți și rumeniți, aveau o culoare aurie, iar pe spate aveau găluște mici de *kasha*[1]. Și apoi friptura de vită. Se rostogolea de pe un deal, amenințând s-o strivească, dar până la urmă trecea cumva pe lângă ea, la doar câțiva centimetri, trăgând după ea o barcă plină cu supă bogată, maronie, și castroane de piure și cireșe învelite-n ciocolată, cu lichior de cireșe. După două nopți de visat, Sara se hotărî că era destul. Află numele doctorului de la prietena ei și-și făcu o programare. Eu nu mă pricep la pastile pentru slăbit, dar de ouă și grepfrut mi s-a luat, mersi frumos.

Harry simți un gol în stomac, lucru care i se citea pe față, când Marion îi spuse că se întâlnea cu psihologul ei să ia cina și să meargă la un concert. De ce tre' să te vezi cu el, pentru Dumnezeu. Poți să-i dai papucii lu' nenorocitu-ăla. Nu vreau să le spună alor mei că am întrerupt terapia. Vreau în continuare cei cincizeci de dolari săptămânali. Marion îl privi pe Harry cu tandrețe și-i vorbi cât putea de blând, atentă

1 Amestec de cereale din care se face o pastă sau un terci. Este considerat unul dintre cele mai vechi feluri de mâncare din Europa de Sud-Est.

și iubitoare: Scumpule, n-am să mă culc cu el. Harry ridică din umeri și dădu din mână: Da, sigur... I-am spus că sunt la ciclu, așa că plănuiește să meargă acasă după concert. Harry încercă disperat să nu-și arate sentimentele, dar nu reuși, bărbia lui se lăsă din ce în ce mai jos, și începu să se enerveze singur pentru că nu era în stare să facă pe nepăsătorul. Și ce vrei să zici cu asta? Marion zâmbi, apoi începu să chicotească ușor, sperând să-l scoată pe Harry din acea stare, dar Harry opunea rezistență. Marion îl îmbrățișă ca din senin și începu să chițăie foarte bucuroasă: O, Harry, ești gelos. Harry încercă, nu foarte convins, să o dea la o parte, dar renunță imediat. Marion îl sărută pe obraz și îl îmbrățișă: Hai, dragule, ia-mă-n brațe... hai... te rog??? Te rog??? Îi ridică brațele lui Harry și i le puse pe umerii ei, iar pentru o clipă el și le ținu acolo îmbufnat, dar când ea i le coborî și se cuibări la pieptul lui, nu mai rezistă. Până la urmă făcu și el un efort și o trase mai aproape, iar Marion oftă și-și cuibări capul la pieptul lui, apoi îl sărută pe buze, pe obraz, pe ureche, pe gât, și-l obligă să se miște și să chicotească, și o ținu așa până când el începu să râdă și s-o implore să se oprească: Hai, gata... gata, nebuno, sau te mușc de gâtlej, și începu s-o sărute pe gât și s-o gâdile, începu și ea să râdă, și amândoi gâfâiau, fiecare îl implora pe celălalt să înceteze, până când în cele din urmă obosiră de atâta râs și se opriră, Marion stând în poala lui Harry, amândoi atârnând ca două păpuși de cârpă, cu fețele pline de lacrimi de la atâta râs. Se șterseră la ochi și traseră aer adânc în piept, din când în când pufnind în râs. Și dacă nu te crede la faza cu ciclu'? Harry, spuse punându-i degetul pe nas, ești așa de naiv. Cum adică? Spun doar că știu cum să controlez situația. O să accepte orice i-aș spune, fie că mă crede, fie că nu. Nu i-ar trece prin cap să forțeze nota. Nu e genul. Și dacă ar fi genul? Atunci, dragul meu, nu aș mai ieși cu el. Harry, iubitule, nu sunt proastă. Chicoti: Oi fi eu nebună, dar proastă nu sunt. Da??? Harry o privi cu un aer de îndoială: De ce n-o duce pe nevastă-sa la concert? Probabil că e la vreo ședință a comitetului

de părinți, spuse Marion ridicând din umeri, de unde să știu eu? Îi place să fie văzut în locuri la modă alături de o tânără frumoasă. Tipic masculin. Îl face să se simtă bine. Da???? Mă rog, io personal cred că oricine se vede cu un psiholog ar trebui să-și facă un control la cap. O, Harry, asta-i îngrozitor, spuse chicotind. Atunci de ce râzi? Nu știu. Din solidaritate, cred. În orice caz, acum trebuie să mă pregătesc. Se ridică și porni spre dormitor, apoi se întoarse la Harry, care se ridicase și el, îl îmbrățișă puternic și-și puse capul pe umărul lui, închise ochii și oftă: O, Harry, mă bucur atât de tare că te-ai supărat, nu pentru că te simți tu rău, iubitule, dar mă simt bine să știu că-ți pasă atât de mult de mine. Să-mi pese de tine? Acuma cine pe cine jignește, ei? Tu crezi că glumeam când ți-am spus că te iubesc? Nu, nu, iubitule, te cred. Din toată inima te cred. Dar cred că-mi place felul în care ți se citește pe față. OK, OK, să ne calmăm. Ea îi zâmbi lung, apoi îl sărută și se duse în dormitor să se îmbrace. Îți promit că o să mă gândesc la tine toată seara. Minunat. Și eu am să mă gândesc la voi cum mâncați și beți vin și ascultați muzică, în timp ce-o să muncesc de-o să-mi țâțâie curu'. Harry râse: Cred că-i mai bine decât să muncești tu până-ți țâțâie curu', și continuă să râdă. O, Harry, e-ngrozitor, și începu și ea să chicotească, apoi să râdă ușurată și să se pregătească.

Marion se întâlni cu Arnold la bărulețul unui restaurant continental intim de pe Coasta de Est. Când ea se apropie, el se ridică și îi întinse mâna. Ea dădu mâna cu el și se așeză. Ce mai faci, Marion? Bine, Arnold, tu? Bine, mulțumesc. Ca de obicei? Te rog. El comandă Cinzano cu puțin bitter și lămâie pentru ea. Arăți fabulos, ca de obicei. Mulțumesc. Ea zâmbi și-l lăsă să-i aprindă țigara. În scurt timp au fost anunțați că masa lor era gata, iar *maître d'* îi conduse până la masă și îi întrebă pe Madame și pe Monsieur cum se simt, iar ei zâmbiră și dădură din cap politicoși, așa cum se face cu un maitre d', spunându-i că se simt bine. Marion se așeză

relaxată pe scaun și simți cum absoarbe atmosfera cu întregul corp. Ceea ce îi plăcea la Arnold erau gusturile lui în materie de restaurante. Erau întotdeauna mici, intime, șic, cu mâncare excepțională, lucru pe care rareori îl găsești în America. Eleganța care o înconjura avea mai degrabă de-a face cu strălucirea pe care o simțea decât cu aperitivul din care sorbea încontinuu. Sunt dezamăgit că ești indisponibilă. Nu prea pot face mare lucru în privința asta, zâmbi ea, în ciuda a ceea ce spunea Freud. Dar Anita e plecată din oraș sau ce? De ce mă-ntrebi? Așa, eram curioasă. O privi înainte să răspundă: Nu, dar va fi ocupată cam toată noaptea. Au fost ieri reporterii pe la ea să-i facă poze, ei și încă vreo câtorva „membri" în grădină. Pot să-ți pun o întrebare personală, Arnold? Bineînțeles. Cum ați reușit tu și Anita să aveți copii – își ridică brațul –, nu-ncerc să fac vreo glumă proastă, sincer, doar că amândoi păreți să vă aflați întotdeauna în locuri diferite. Arnold își îndreptă puțin ținuta: Păi nu-i nici un secret la mijloc. Nu mă refeream la copii, Marion zâmbea, despre asta *chiar* știu. Ce vrei să spui? Marion ridică din umeri și termină de mestecat escargot-ul: Nimic mai mult decât ce am spus. Sunt curioasă. Marion sorbi din bordeaux-ul alb, în timp ce el o cerceta cu privirea: O, este minunat. Mai luă o înghițitură și se întoarse la escargot. Arnold continua să fremete ușor: Când oamenii ajung la un anumit punct în viața lor, când au obținut deja un anume grad de succes... unul substanțial, interesele lor se lărgesc, iar perspectivele lor se extind. Îmi imaginez că în cazul Anitei este vorba despre o nevoie interioară de împlinire, iar munca ei civică răspunde unei nevoi de a-și găsi propria identitate. Dar ceea ce mă interesează cu adevărat este de ce îmi pui o întrebare ca asta. Este foarte evident că încerci să compensezi temporar lipsurile din viața ta jucând un rol de înlocuitor, substituindu-te soției mele. Vai, Arnold, nu fi prostuț. Își termină vinul și imediat chelnerul veni să-i umple paharul. Arnold îi făcu semn politicos. Și în orice caz, nu sunt sub nici o formă îngrijorată pentru identitatea mea, îi zâmbi ea, mângâindu-l

pe mână, chiar nu sunt. Își terminase escargot-ul și își înmuie o bucată de chiflă în untul cu usturoi. M-am reapucat de pictură și mă simt minunat. Da? Terminase de mâncat, iar chelnerul luă de pe masă farfuriile goale, după care ea se rezemă de spătar și-i zâmbi lui Arnold. Da. Până acum nu am terminat nici o pânză, dar lucrez. Simt cum picturile se limpezesc înăuntrul meu, cum încep să iasă la suprafață. Păi... mi-ar plăcea foarte mult să-ți văd lucrările. Simt că mi-ar da o înțelegere teribilă a subconștientului tău. Credeam că te-ai familiarizat cu el până acum. Bine, nu mi-e tocmai străin, dar asta ar fi o abordare dintr-un alt unghi, dintr-un alt punct de vedere, ca să spun așa. Vezi tu, așa multe dintre sistemele tale de apărare nu numai că ar ceda, dar simbolurile ar fi mult mai evidente decât cele din vise și s-ar îmbina perfect cu toate concluziile pe care le-am tras analizând testul de libera asociere. Bine, poate am să te invit o dată să-mi vezi schițele, iar Marion chicoti ușor, în timp ce-și înfigea furculița în carnea puilor de baltă.

După concert s-au oprit la un pahar înainte de culcare. Arnold și-a băut scotch-ul fără prea mare tragere de inimă, dar lui Marion i-a plăcut la nebunie să-și clătească gura cu chartreuse, înainte să-nghită. A fost un concert minunat, pur și simplu minunat, spuse ea, cu un aer gânditor, de parcă ar fi ascultat încă muzica, mai ales Mahler. De fiecare dată când îi aud *Simfonia Reînvierii*, mai mult decât oricare alta, încep să înțeleg de ce se spune că a dus romantismul muzical pe culmile sale cele mai înalte. Mă simt toată limpezită, de parcă tocmai aș fi urcat un deal presărat cu flori, iar briza îmi adie în păr, eu mă învârt, în vreme ce soarele scânteiază pe aripile păsărilor și frunzele copacilor, iar Marion închise ochii și suspină. De acord, a fost un spectacol complet. Cred că a reușit într-adevăr să ajungă în miezul ambivalenței lui Mahler și că a înțeles cum a proiectat-o inconștient în propria muzică. Marion se încruntă: Ce ambivalență? Conflictul principal al vieții sale. Compromisul dintre moștenirea lui evreiască și voința lui de a renunța la ea pentru a-și continua cariera.

Conflictul său ca dirijor, când voia să compună, dar avea nevoie de bani ca să trăiască. E evident din felul în care schimbă tonalitățile că știa că aceste conflicte erau răspunzătoare pentru acele schimbări. La fel cum erau răspunzătoare pentru felul în care și-a schimbat atitudinea față de Dumnezeu. Dar toate astea se sfârșiseră când a scris a doua simfonie, e evident, dar i-am ascultat atent muzica și am analizat-o temeinic și nu încape îndoială că, deși e posibil să fi spus anumite lucruri și poate chiar să le fi crezut în mod conștient, subconștientul său nu rezolvase încă acest conflict. Arnold respiră adânc: Muzica lui Mahler este extrem de interesantă dintr-un punct de vedere analitic. Mi se pare foarte stimulatoare. Marion zâmbi și puse paharul gol pe masă: Mă rog, mie tot îmi place muzica lui la nebunie. Într-un fel, parcă mă bucură faptul că sunt tristă. Suspină și zâmbi din nou: Arnold, acum chiar trebuie să plec. În ultima vreme am fost foarte ocupată și sunt obosită. Bine. O conduse acasă cu mașina și, înainte ca ea să coboare, el îi zâmbi superior: Te sun în vreo două săptămâni. Cred că așa ar fi bine. Se sărutară, după care ea ieși din mașină. El așteptă să intre în bloc, după care plecă. Imediat cum a ajuns acasă, Marion își aprinse un joint, apoi se schimbă, apoi își puse la fonograf *Kindertotenlieder* de Mahler și se așeză pe canapea, luându-și blocul de desen și creioanele. Își aranja încontinuu blocul în poală, trăgând din când în când din joint, până când aproape că se terminase, și încercă să-și creeze o imagine pe care s-o transpună pe hârtie. Asta ar trebui să fie o treabă ușoară. Mahler... iarbă bună... ar trebui să meargă. Își dădu seama că se străduia prea tare, așa că se lăsă pe spate, se relaxă și așteptă să-i vină inspirația. Era în continuare gol. Dacă măcar ar fi avut un model. De asta avea nevoie. De un model. Simțea cum desenul implora să iasă la suprafață, nevoia sa de expresie dându-i energie, dar părea că nu poate deschide acele porți ca să-și organizeze acea energie. Sări în picioare și luă de pe masă vreo două reviste pentru femei, începu să le frunzărească repede, marcând paginile cu toate

reclamele și pozele cu mame și copii și, găsind câteva care îi conveneau, le rupse și le folosi drept modele, începu să deseneze, la început mai ezitant, după care cu viteză și încredere crescânde. Mamele și copiii erau așezați în diverse poziții și juxtapuneri, aveau expresii diferite, dar expresiile deveneau din ce în ce mai melancolice. Făcu rapid schița unui copil într-o poziție contorsionată, cu privire tăcută și suferindă, iar expresia mamei începu imediat să semene cu cea a bărbatului din xilogravura lui Edvard Munch, și Marion se uită foarte atent la schiță, din toate unghiurile, și simți cum o entuziasma și o inspira, pe măsură ce simțea o profundă identificare cu ambele figuri. Privi atentă fața îndurerată a copilului și apoi mai desenă un copil alături, cam cu un an mai mare, dar cu aceeași expresie. Continuă să deseneze copilul, care în fiecare desen era cu un an mai mare, și, cu cât progresa, cu atât desenele ei deveneau mai pricepute, mai realiste, mai pline de sentiment, iar ea începu să schițeze sub desen lumânările de tort care să arate vârsta copilului, iar atunci trăsăturile deveniră mai distincte, părul, lung și negru, cu aceeași durere tăcută pe chip, după care copilul începu să înflorească și să devină femeie, și se transformă ușor dintr-un prunc drăguț într-o fetiță adorabilă și apoi într-o femeie frumoasă, dar care avea mereu aceeași expresie bântuită și suferindă pe chip, apoi se opri din desenat și o privi pe frumoasa femeie de pe hârtie care o privea la rândul ei, o femeie cu linii alungite și curbe fluide, cu trăsături clasice, păr negru strălucitor, a cărei durere interioară i se reflecta în ochii întunecați și pătrunzători, după care lăsă un spațiu gol și mai schiță o figură, o figură de vârstă incertă, dar cu siguranță mult mai bătrână decât ultima, însă cu aceleași curbe și linii, același corp, aceleași trăsături ale feței, până când, dintr-odată, se transformă în expresia angoasată a figurii lui Munch. Marion se uită fix la figură și își dădu brusc seama că se făcuse liniște. Se ridică și puse din nou discul, apoi se așeză la loc pe canapea și se uită la desenele sale. O încântau.

Când veni vremea ca Harry și Tyrone să termine lucrul și să-și ia banii, erau așa de obișnuiți să ia regenoane și să muncească noaptea, pentru ca apoi să adoarmă cu somnifere, încât simțeau că ar fi putut lucra pentru totdeauna, numai că aveau destulă minte cât să nu lase ca acel sentiment să se transforme în gând și, cu atât mai puțin, în realitate. Din cauza energiei lor și a nevoii compulsive de a lucra pe care o genera dexadrina, acumulaseră câteva ore suplimentare, vrând să scoată cât mai mulți bani în cât mai scurt timp. Declaraseră că erau douăzeci și cinci de angajați, așa că sumele primite erau maxime. Și le încasară de la barul de peste drum de depozit, băură câteva beri, timp în care și-au numărat banii de câteva ori, rânjind și bătând palma: Rahaaat, nu-i așa c-avem un mălai frumușel? Și Tyrone își făcu vânt cu bancnotele și le flutură în aer. Harry îl înghionti: Am reușit, frate, pula mea, am reușit. Avem banii pentru marfă. Ai dreptate, păpușă, așa că hai să nu mai stăm degeaba la nici un bar. Hai să ne punem pe treabă. Corect, frate, și mai bătură o dată palma. Se opriră la o cabină telefonică din colț, iar Tyrone îl sună pe Brody. Harry se sprijini de cabină, fumând și privind cum aerul absorbea fumul, fredonând o melodie veselă, dând din cap și pocnind din degete pe ritm, mai mormăind din când în când: Da, iubito, du-te, dar să ai grijă la... Rahaaat! Nu-i păcat, pula mea!!! Ce s-a-ntâmplat, frate? Zice că o bucată de marfă ca lumea o să ne coste cam cinci sutare. Ce căcat! Asta-nseamnă că ne mai trebuie o sută. Corect, prietene. Zice că poate patru sute cincizeci, dar..., iar Tyrone ridică din umeri. Frate, hai să nu ne panicăm. Putem oricând să producem o sută de dolari. Avem destulă experiență. Da, da' știi ce se-ntâmplă când iei un dolar de colo și unu de colo. Se termină primu' înainte să vină al doilea. Harry dădu din cap și fu de acord. Și Brody cică ș-acum-au niște marfă bună, pretene. Superbună. Pula mea! Iar Harry își aruncă țigara pe stradă, după care întoarse capul: Hei, da' ce-o fi cu mine, Kristoase? Știu de un' putem să luăm mălaiu', de la Marion. Crezi că ne-ar da ea banii? Sigur. Fără

stres. Și oricum o să putem să-i dăm banii înapoi până diseară, nu ? Așa e, păpușă, și bătură palma. Hai să mergem. Se duseră acasă la Marion, iar Harry îi povesti rapid ce se întâmplase. Deci și mai avem nevoie doar de-o sută și intrăm în afaceri, iubito, și nu numa' că diseară o să-ți dăm înapoi banii, da' o să fim și pe drumu' cel bun cu cafeneaua. Marion zâmbi: Sunt sigură că brokerul meu ar spune că este o investiție bună. Acum, că m-am reapucat de lucru, am nevoie de o galerie. O să încasez un cec la piață. Tare, scumpo. O să-l sun pe Brody să-i spunem că mergem la el. Nu, nu de aici, Ty. Hai s-așteptăm pân-ajungem la cabina telefonică. Tyrone ridică din umeri: OK, pretene. Marion plecă și se întoarse într-un sfert de oră cu banii. Harry o îmbrățișă și o sărută: Ne vedem mai încolo, iubito, după ce rezolvăm totu'. Vreau să mă-ntorc ușurat. N-aș vrea să țin ceva la tine-acasă. Să fii tu sigur că io nu vreau așa ceva la mine-acasă. Frate, da' tu nu ești Marion. Știu, ea e și mai palidă ca tine. Kristoase, o s-aud asta toată ziua. Marion râse: E la fel de rău ca tine. Râseră cu toții. Credeam că tu ești de partea mea. Marion îl sărută pe obraz: Săptămâna viitoare e săptămâna-n care tre' să-ți iubești prietenii, ține minte! Hai, păpușă, să mergem. OK, OK. Harry o sărută pe Marion și plecă împreună cu Tyrone. Tyrone se duse la Brody în centru, în timp ce Harry cumpără un set de pungi de plastic și niște lactoză, apoi se duse acasă la Tyrone să-l aștepte. Ăsta era abia începutul.

Frigiderul necheza în timp ce Sara întindea un cocoloș mare de cremă de brânză pe jumătate de bagel. N-ai decât să râzi, domnu' Deșteptăciune. Vedem noi cine râde la urmă. Scose limba la frigider și luă o mare și lentă, foarte lentă mușcătură din bagelul atât de abundent uns cu cremă de brânză, după care plescăi și se linse pe buze. Și-ți mai spun ceva, domnu' Chicotilă, la prânz voi mânca heringul sau poate că nu-l voi mânca niciodată, ci o să-l las pentru o gustare. Sara începu să fredoneze un cântec în timp ce întindea

drăgăstoasă cremă de brânză pe cealaltă jumătate de bagel și ridica din sprâncene, privind sfidătoare frigiderul care continua să râdă superior, crezând că a câștigat concursul, că o învinsese pe Sara Goldfarb în războiul caloriilor, dar Sara scutură din cap: Pentru tine un caca, domnule c.i.a. Poate crezi că ai câștigat un război, dar eu te-am întrecut, domnule Știe Tot. Frigiderul râse și îi spuse că era prea bătrân ca să mai creadă în șmecheriile ei, dar Sara îi închise gura cu un gest al mâinii: Știu că ești bătrân, te aud cum scrâșnești și bodogănești și gemi tot timpul, dar nu ești așa de tare pe cât te crezi. Frigiderul râse zgomotos, în timp ce Sara înmuia un colț din pateul pe care și-l duse atentă la gură, ca să nu picure vreun pic de cafea pe masă: Nu prea-mi seamănă cu oul și cu grepfrutul, și începu să râdă și mai tare. Așa că bucură-te, bucură-te, domnule Cap Sec. O să-mi termin micul dejun, după care am să ies afară la publicul meu. Poate-ar fi mai bine să-ți descoși cusăturile de la rochie, că plesnesc, hahahaha. Haha ție. Când o să fiu *rotunjoară* și la televizor, nici n-am să mai vorbesc cu tine. O să rog pe cineva să te-arunce la gunoi. Să nu-mi murdărești mâinile. Ha, și-i întoarse spatele și continuă să fredoneze, terminându-și pateul, după care spălă farfuria și ceașca, pentru a se alătura doamnelor care stăteau la plajă în stradă. Trecu pe lângă frigider, care se rușinase la ultima ei remarcă triumfătoare. Celelalte doamne o așteptau, iar când sosi, îi acordară locul special, cel în care soarele strălucea pentru timp mai îndelungat. Sara se așeză și imediat continuară speculațiile despre emisiunea la care apărea, dat fiind că toate îl așteptau nerăbdătoare pe poștaș, să vadă dacă astăzi va fi ziua în care va primi ceva prin poștă.

Harry știa că Tyrone se va întoarce în câteva ore, așa că se instală comod, cu vreo două jointuri, țigări și hârbul de radio pe care Tyrone îl ținea pe masă. Pe bune că n-avea chef să stea pe bară pentru multă vreme, dar știa că la cafenea n-avea cum s-aștepte atâta timp. Prea ieșea în evidență. Puse

cu atenție plicurile și zahărul pe masă, după care se încruntă și pentru un moment se gândi ce s-ar întâmpla dacă omul s-ar întoarce și ar vedea tot „calabalâcul" și s-ar uita în jur, căutând un loc s-ascundă marfa, dar s-ar lăsa păgubaș în câteva minute pentru că pur și simplu nu i s-ar părea un loc bun și atunci totul ar fi inutil. Da' ce dracu', nu po' să te-aresteze pentru niște zahăr și câteva plicuri. Trase câteva fumuri din joint, după care-l stinse, își aprinse o țigară și se întinse, să asculte muzică. După câteva minute, muzica nu mai părea atât de neclară ca la început și, cu cât asculta mai mult și fuma mai multă iarbă, cu atât suna mai bine. De fapt, nu era nici pe jumate atât de rea. Mă rog... pe jumate din ce? Când o chestie e naspa, atunci orice îmbunătățire înseamnă ceva. Jumate din asta însemna groaznic, dar Harry ridică din umeri: Eh, măcar e ceva. Io zic că-i mai bine decât nimic. În orice caz, o să treacă timpu' mai repede. Nu mai e mult și se-ntoarce Ty și-o să-ncepem să băgăm la punguțe și să ne scăldăm în bănet, o să găsim doi băieți care să ne vândă ei marfa, iar noi o să trăim pe picior mare... da, juma' de kil de marfă pură, direct de la italieni și-o să dăm lovitura, frate, GOLDFARB & LOVE INCORPORATED, nu rahat d-ăla cu Inc., și totu-o să fie alb-negru, hahaha, un angajator care nu face discriminări. Rahat, cine știe cât de departe-o să fim în stare s-ajungem. O să stăm calmi, o să ne vedem de treabă și-o să băgăm mare. Imediat o să punem mâna pe marf-aia curată...

Harry abia termină de numărat banii și Tyrone de verificat: Așa e, păpușă, șaptesprezece de mii. Bun, frate. Pe bune că nu vreau să fac vro greșală cu ăia, frate. Ei nu cred în greșeli neintenționate. Mai ales dacă-s d-ai lor. Poa' să li se pună pata foarte nasol. OK, hai să-mpachetăm. Tre' să plec. Nu vreau să-ntârzii. O puseră pe toată într-un diplomat, îl încuiară, după care Harry își puse o haină maronie și o pălărie cafenie: Ne vedem mai încolo, frate. OK, păpușă, ai grijă. Harry bloca portierele și se asigură că ferestrele erau închise înainte să pornească spre Kennedy. Dădu muzica încet, ca

să nu-i distragă atenția și mai arunca din când în când câte un ochi la servieta de alături cu cei șaptezeci și cinci de mii, zâmbind arogant și scuturându-și încet haina, întrebându-se dacă oamenii de pe stradă și din celelalte mașini se uitau la el și se întrebau cine e și ce face, iar apoi își dădu seama că nu-i dădeau prea multă atenție pentru că era atât de la locul lui, încât trecea neobservat prin trafic. Așa trebuia să fie. Să nu fie observat niciodată. De-asta conducea un Chevy, și nu un Mercedes. De-asta el ținea legătura cu albii, iar Tyrone cu negrii. Să te amesteci tot timpul. Acestui fapt se datora succesul lor. De-aceea ei erau în top și nu-i va prinde nimeni niciodată. Nu-i deosebea nimeni de oricare alt trecător. Conducea atent, dar nu exagerat de atent. Nu credea în afișarea unei prudențe excesive. Pentru că atunci chiar le atragi atenția. Nu, trebuie doar să te miști odată cu traficul și să nu faci nimic care atrage atenția. Se amestecă ușor în trafic, uitându-se din când în când la oamenii din mașinile de lângă el, întrebându-se ce ar face oamenii dacă ar ști că el era Harry Goldfarb, unul dintre cei mai mari distribuitori de droguri din oraș, și că avea un diplomat cu șaptesșcinci de miare pe scaunul de lângă el și că mergea să achiziționeze juma' de kil de marfă pură??? S-ar căca pe ei. Asta ar face, s-ar căca pe ei. Probabil că nu le-ar veni să creadă. Pun pariu că au impresia că sunt doar un afacerist de succes. Poate vreun broker de la bursă... un consilier de investiții. Da, asta sunt... Într-un fel, un consilier de investiții. Pun pariu c-aș putea să merg la oricine de pe stradă, să-i spun că sunt ditamai dealerul, că mi-ar râde în nas și-ar spune: Da, sigur, iar io sunt Al Capone, hahaha. Da, pariez că aș putea să mă duc la o circă de poliție cu juma de kil de marfă pură și să-i întreb despre o chestie și ei nu s-ar prinde niciodată cine sunt și ce am la mine. Poate c-o să mă duc la o secție să-i întreb dacă au probleme cu drogații din cartier... asta ar fi o bună modalitate să aflu despre niște cartiere noi, să-i las să-mi spună unde sunt, de parcă nu le-ai simți de la un kilometru. Asta ar fi o fază. Încetini la punctul de taxare de pe autostradă,

după care acceleră și privi cum se reflecta lumina soarelui în cablurile podului, fascinat de strălucirea ei, imaginându-și că erau o mie de reflectoare, iar el era vedeta. Intră din nou în trafic, luând-o pe artera principală și, deși circulația era destul de aglomerată, se mișca liber și ușor, relaxându-se la volan și concentrându-se în continuare la drum, pentru ca din când în când să mai arunce câte o privire diplomatului, apoi se uita din nou cu coada ochiului la cei din mașinile din jur, știind că fie plecau, fie veneau de la aceeași slujbă, că erau prinși în aceeași capcană a cutiilor de chibrituri din suburbii sau în cursele de șoareci din centru, neștiind ce se întâmpla și neavând niciodată vreo idee despre ce înseamnă să fii liber, liber, frate, să pleci unde vrei când vrei, să ai la braț o doamnă respectabilă, ca atunci când mergi în speluncile-alea din centru, să se prindă toți care-i treaba și să-și dorească să fie-n locul tău... da, ar vrea ei să fie-n pielea mea... uită-te la ei, amărâții. E ora douăspe și ei sunt deja frânți. Îi venea să deschidă geamul și să le strige tuturor s-o lase mai moale. Din când în când mai arunca privire, în treacăt, la pescărușii care planau deasupra apei și la razele soarelui care scânteiau pe suprafața unduitoare. Părea cenușie și rece, dar nu-l indispunea. Nimic nu-l indispunea. Toată viața lui mergea ca pe roate. El și Marion erau bestiali împreună. Cafeneaua megea strună, investițiile lui legale mergeau strună, și încă vreo două afaceri ca asta și o să se retragă ca să-și petreacă timpul ocupându-se de interesele sale de afaceri și călătorind. El și Marion nu avuseseră încă ocazia să facă toate călătoriile pe care și le-au planificat, în afară de câteva excursii scurte în Bahamas și, cu toți banii pe care-i avea aici și în Elveția, n-o să mai aibă nevoie de asta și o să renunțe înainte să se strice treaba. El n-avea de gând s-ajungă ca ceilalți care rămâneau prea mult în afaceri, pe care-i ridica poliția și-i închidea pentru multă vreme sau care ajungeau să incomodeze pe cineva și să și-o ia. Nu, eu nu, frate. Noi o să reușim. Puțină plajă pe Riviera pentru o vreme, după care așa, din cafenea în cafenea prin Paris și Roma, iar apoi

bătrânul și frumosul Istanbul, iar dacă Turhan Bey le dă de furcă, ghinion. Hei, asta-i o superpiesă, frate. Începu să dea din cap în ritmul muzicii și să cânte: Turhan Bey le dă de furcă, ghinion, Turhan Bey le dă de furcă, ghinion, Zâmbi în sinea lui: Nu-i rău deloc. Poată că-n timpu' liber ar trebui să mă fac compozitor. Ieși de pe artera principală și se alătură cozilor lungi și lente de mașini din drumul spre aeroport. Se uită la ceas și zâmbi, dându-și seama că avea timp berechet și că nu era nevoie să se grăbească pentru a găsi un loc de parcare. De aceea pleca întotdeauna devreme, ca să nu-și facă probleme dacă e prins în trafic sau ceva. Uneori se-ntâmplă să mai fie vreun fraier care face pană sau care-și bușește mașina și blochează traficul, iar el nu vrea sub nici o formă să dea cu piciorul la juma' de milion de dolari pentru pana de cauciuc a vreunui dobitoc... sau mai rău de-atât. Oamenilor ălora nu le pică prea bine s-aștepte în spații largi și deschise cu juma' de kil de marfă pură, după care să trebuiască s-o *schlep*. Harry se gândea tot timpul în perspectivă. Acesta este unul din secretele succesului, planificarea atentă și meticuloasă. Parcă mașina și merse fără grabă spre terminal. Îi mai rămânea puțin timp, așa că se opri la cafenea și-și luă o cafea și o plăcintă *à la mode*. Cât timp mâncă, își ținu diplomatul în poală, zâmbind arogant pentru sine la gândul că oamenii din jurul lui s-ar căca pe ei dac-ar ști că el avea șaptezecinci de mii în servietă. Achită nota și se îndreptă încet spre sala de cocktail, unde se așeză la capătul îndepărtat, lângă ferestrele mari care dădeau spre câmp. Puse servieta pe podea, la câțiva centimetri de piciorul stâng, și începu să se joace cu băutura, sorbind din ea din când în când și privind cum decolează și aterizează avioanele și apoi se întorc la rampe. Continua să privească avioanele, când un tip îmbrăcat cu o haină de același model și aceeași culoare, cu același fel de pălărie și costum se așeză pe scaunul din stânga lui Harry. Avea un diplomat excat ca al lui, pe care-l puse pe podea, la câțiva centimetri de piciorul drept. Își comandă ceva de băut și-și termină paharul înaintea lui Harry. Își puse

paharul gol pe bar, luă diplomatul lui Harry și plecă. Harry continua să se joace cu paharul, să mai ia câte o sorbitură și să se uite la avioanele de pe câmp. Zece minute mai târziu luă diplomatul și plecă. Ieși din terminal, fără să se grăbească, și se duse la mașină. Nu se deranjă să stea cu ochii-n patru, să fie atent la lume, ca să se asigure că omul acela nu era pe undeva, știa că totul era în regulă. Se baza pe instinctele lui care îi spuneau să stea liniștit. Deschise portiera mașinii și aruncă servieta înăuntru, aproape râzând, se urcă, după care încuie portiera. Asta a fost, frate. Ultimul târg. Ultima tranșă de marfă pură pe care-o va vinde vreodată. Când el și Ty vor termina de-mpărțit asta pe străzi, își vor închide prăvălia și-și vor lua la revedere de la străzi pentru totdeauna. Traficul de la ieșirea din aeroport și aproape tot drumul înapoi era aglomerat și lent, aceleași vechi opriri și porniri, dar el era obișnuit, așa că se rezemă de spătar, abia dacă auzea muzica, așa cum era concentrat la trafic, și se relaxă. Traficul era una dintre măsurile de siguranță pe care le găsiseră ei. Știau că nimeni nu s-ar aștepta să stabilească o întâlnire în miezul zilei într-un loc precum Kennedy. Era total greșit. Prea public. Prea deschis. Prea mulți polițiști de toate felurile care-i verificau pe cei care intrau în țară. Și dacă te-ar aresta, încotro te-ai duce? Nici n-ai putea să scapi. Nu puteai să conduci. Nu puteai să înoți. Hahaha, rahat, io nici să fac o lungime de bazin nu pot, iar ăsta e ditamai oceanu'. Era total greșit. Tot acest plan era greșit. Și de aceea mergea așa bine. Dar astăzi neajunsurile traficului păreau să fie mai mari ca de obicei. Pe toată lungimea arterei principale se înșirau pene de cauciuc și bare tamponate. Părea că oriunde s-ar fi uitat, înainte, în spate, vedea luminile-alea roșii și galbene, dar stătea calm și nu se panica și-și dădu seama că fie era un camion cu remorcă, fie o ambulanță, și că nu avea nici o legătură cu el, chiar și atunci când văzu un polițist care dirija circulația la locul unui accident rămase liniștit și calm – Rahat! Nu, frate. E o prostie totu'. Cine pula mea vrea să treacă prin toate astea. Chiar dacă nu te prinde cineva, tot

îți prinzi urechile-n trafic. Bunul și bătrânul Bob Moses și cel mai mare lot de parcare din lume. Faza cea mai mișto, singurul loc ca lumea pentru o întâlnire așa de tare ca asta începe să mă scoată din minți. Da. Nimeni, frate, nimeni n-ar merge la Macys. Hei, asta-mi place cum sună. Mult prea mult, frate, păi pula mea. Magazinu' de jucării... da... lângă trenulețe. Poate chiar o să-mi cumpăr vreo câteva după ce rezolvăm. Ar fi prea tare să am o cameră plină cu trenulețe de-alea... cu căsuțe, poduri, râuri, copăcei, mașini, camioane, lumini pentru zi și lumini pentru noapte, pula mea, toată *megillah*[1]. Da, la raionul de trenulețe. Să mă sui într-un taxi și să stau pe bancheta din spate în timp ce taximetristu' se luptă cu traficu' și-njură și-i bombăne pe toți găozarii-ăia care merg cu mașina prin oraș, că de ce nu-și lasă mașin-acasă, ca să nu mai blocheze străzile, pentru Dumnezeu, și uite-l și pe nemernicu-ăla care-ncearcă să-mi taie calea: Bă, întoarce-te de unde-ai venit, pula mea, maimuțo, după care se întoarce spre Harry: Tre' să fie gagică, după cum conduce, după care chiar trecu pe cealaltă bandă, și se auziră scârțâituri de frână și strigăte și înjurături, iar el le arătă tuturor degetul pe fereastră și continuă să-și facă loc prin trafic, arătându-le inevitabil degetul tuturor celor care claxonau, în timp ce și el claxona și le striga: Și ce-ai mai primit de Crăciun, în afară de claxon, tiiiit, iar Harry stătea liniștit pe bancheta din spate, zâmbind, chicotind și ținându-și nonșalant servieta pe genunchi, gândindu-se ce tare-ar fi faza dacă și-ar deschide diplomatul și ar răsturna tot măialu' ăla pe banchetă, să-l vadă pe șofer cum se cacă pe el, dar își văzu de treabă și îi făcu semn taximetristului și-i dădu banii când opriră la Macys și-i spuse să păstreze restul și, îndreptându-se spre magazin, îi făcu cu mâna. Ajunsese devreme, așa că se opri la raionul cu lenjerie intimă și căută ceva ce credea că i-ar fi plăcut lui

1 Joc de cuvinte: în cultura iudaică, Megillah este pergamentul care conține Cartea lui Esther. În argoul american, înseamnă un plan amănunțit, bine pus la punct.

Marion, dar nu cumpără nimic, întotdeauna se ocupă mai întâi de afaceri. Trebuie să te concentrezi la ceea ce faci, în felul ăsta învingi omul și lumea. Concentrare. Străbătu parterul și luă liftul până la raionul de jucării, delectându-se să privească în jos în timp ce liftul urca. Raionul cu trenulețe nu era cine știe ce, dar aveau câteva drăguțe și apoi, la momentul potrivit, se așeză în fața panoului unde erau expuse câteva accesorii și câteva trenulețe care se învârteau încontinuu, puse servieta pe podea, la doar câțiva centimetri de piciorul lui drept și tipul veni la fel ca prima oară și făcură schimb de serviete și toate cele, iar el ieși din magazin, luă un alt taxi până la periferie, urmă o altă plimbare pe jos, apoi un alt taxi, pe distanță scurtă până în centru, după care din nou merse pe jos câteva străzi, până la atelierul lui Tyrone, care-l aștepta. Uite, păpușă, ultima marfă în care ne mai băgăm. Da, și pân-acum nici n-a fost atinsă de mâna omului. Isuse, Ty, asta chiar e altceva. Ce-o să faci când o să ne retragem, o să stai toată ziua și-o să mustăcești? Rahaaat. Nu, frate. O să mă mai și scarpin. Tăiară marfa atent, apoi o puseră în punguțe, apoi le-o duseră celor care se ocupau de oamenii străzii. Ei n-aveau treabă cu consumatorii și nici cu cei care nu-și vedeau de treabă. Tyrone luă partea cea mai mare deoarece el lucra cu negrii, iar Harry duse ce-a mai rămas fețelor lui palide. Când se duse și ultima bucățică, sărbătoriră. Harry și Tyrone își scoaseră femeile în oraș, ba mai mult, în tot orașul, iar până la urmă ajunseră în Central Park, privind răsăritul soarelui din taxiuri arătoase. A doua zi Harry petrecu ceva timp cu administratorul afacerilor sale, discutând despre achiziția altei proprietăți, după care făcu aranjamentele necesare pentru ca el și Marion să poată pleca în călătoria în jurul lumii. Cred că mai bine am evita Africa, nu pare să fie prea mișto acolo. Cu excepția Africii de Nord. Am putea începe din Alger, Casablanca. Da, mai pune o dată piesa aia, Sam. Apoi să mergem spre est. Să vedem ce se mai întâmplă la Cairo și prin locurile-alea, iar apoi în bătrânul și frumosul Istanbul. Bătrânul și frumosul Istanbul – Isuse,

cu un pașaport pe numele Goldfarb ? Poate-ar trebui să-mi schimb numele în Smith sau Turhan Bey, iar Harry începu să chicotească și se rezemă de spătar, c-o ureche la muzica de la hârbul de radio al lui Ty, după care goli restul de țigară ce-i mai rămăsese și puse în ea jumătatea de joint nefumată, iar când începu s-o fumeze auzi pași pe scări, apoi o cheie în broască, după care Tyrone intră fluierând în camera de doi pe patru, cu un rânjet de mâncător de căcat pe față, și lăsă pachetul pe masă: Uite, păpușă, și Brody zice că e dinamită curată, că ar trebui s-o diluăm de cel puțin, da' cel puțin, trei ori și că, dacă vrem să băgăm și noi, mai bine-am lua doar așa, puțină de tot. Nu te-a lăsat s-o guști acolo ? Nici măcar așa, să tragi pe nas, să vezi despre ce-i vorba ? Nțț. Nu lasă pe nimeni să bage la el acasă. Nici picat cu ceară. Și noi cum ne dăm seama dacă n-am luat țeapă ? El nu dă țeapă, frate. Dacă zice că e dinamită curată, atunci asta e. I-am spus că noi oricum nu luăm, că vrem să stăm calmi, să n-o dăm în bară. Da, da' cum ne dăm seama ce marf-avem și cum o diluăm dacă nu gustăm ? Am dreptate, nu ? Bine, așa, de poftă, nu face rău nimănui. Corect. Da' luăm numa' un pic. Am putea doar să tragem pe nas. Hei, acuma dac-am zis că iau, iau. Nu vreau să-mi bat joc așa de marfă și s-o trag pe nas. Nici p-asta și nici așa în general. Harry chicoti și aduse instrumentele. Da' stăm calmi, frate. Păpușă, da' io-s calm mereu. Nu, nu, fără mișto acuma, Ty, pe bune stăm calmi. Asta-i singura noastră șansă să dăm lovitura și pe bune zic lovitura. Nu tre' să vindem d-asta așa, cu picătura, toată viața. Dacă jucăm bine, putem s-avem juma' de kil de marfă pură, da' dacă ne facem praf, atunci o s-o dăm în bară. Păpușă, io nu te duc cu prețu'. Nu vreau să stau la colț de stradă toată viața, cu tenești ferfeniță și cu mucii-n bărbie. Tare, și Harry bătu palma cu Tyrone, apoi viceversa. OK, hai să băgăm așa puțin, de poftă. Harry puse o cantitate mică în lingură, mai adăugă puțină, după care se opri. Ajunge. Nu putem să facem afaceri dacă stăm cu mâna-n nas. Băgară-n venă și, de la primul val care le urcă din stomac

până-n obraji, știură că Brody nu mințise și că puteau s-o dilueze, după care tot să le rămână o ditamai punga pentru vânzare. Rahaaat, am putea s-o diluăm de vro patru ori și tot nu ne-ar sări nimeni în cap că le-am dat țeapă. Da... asta-i prea tare, frate. Zice că mai e niște d-asta pe piață, așa că mai bine-am scăpa de ea cât de repede putem, frate, că n-o să mai pupăm d-asta. Știi ceva, frate, facem pe dracu-n patru și mâine mai luăm două bucăți d-astea. Tare! Și bătură palma, după care se apucară de treabă, amestecând atent heorina cu lactoza, fără să fumeze, de teamă că ar putea să sufle puțin din prețioasa pulbere, fără să strănute, să tușească, să n-o împrăștie. Erau conștienți că erau varză, așa că se concentrau foarte tare la ceea ce făceau, aveau mișcările lente și precise. Din când în când, mai luau câte o pauză și se depărtau de masă ca să fumeze o țigară după care le crăpa buza. Când terminară, fiecare luă câte cincizeci de punguțe și ieșiră pe stradă. Nu le plăcea ideea de a merge cu o asemenea greutate la ei, dar nu aveau de ales. Trebuia să-i anunțe pe ceilalți unde erau, iar Tyrone nu avea telefon acasă, așa că singurul mod în care puteau lua legătura cu drogații era să meargă printre ei. Harry o sună pe Marion și-i spuse că totul mergea bine și ce aveau de gând să facă, iar ea îi spuse că puteau să folosească numărul ei pentru o vreme. Ești sigură? Da. Dar să fiți discreți. Adică să nu-l dați la toți drogații de pe stradă, știi, doar la oameni ca Gogit, așa. Oameni pe care chiar îi știți. Iar marfa poți să o ții la Ty acasă. OK, iubito, așa o să facem. Asta pe bune c-o să ne ușureze munca până când facem rost de o casă cu telefon. Doar că nu voiam să te implic, știi? Înțeleg, Harry, și îți mulțumesc pentru grijă. Dar e-n regulă. Bestial. OK, ne vedem mai încolo. Harry? Da? Păstrezi puțină și pentru noi? Nu-ți face griji. Ți-am luat-o cu mult înainte. Nu multă. Știi tu. Corect. Hai că ne tratăm mai târziu. Ne vedem. Pa. Harry închise telefonul, după care îi spuse lui Tyrone că puteau folosi numărul lui Marion pentru o vreme: Putem să primim telefoane acolo, după care să ne întâlnim cu ei mai târziu, cu marfă cu tot. O s-o lăsăm la

tine-acasă. Supertare, frate. Da' să ai grijă cu număru', frate. Am înțeles, păpușă. OK, hai că ne vedem acolo mai târziu. Da, păpușă. Se despărțiră, Harry o luă într-o parte și Tyrone în cealaltă, operațiunea fiind alb-negru.

Lucrurile au mers bine. Tyrone îl găsi aproape imediat de Gogit și-i dădu numărul lui Marion, iar Gogit își făcu turele obișnuite, află cine voia să ia, și destul de repede Tyrone rămăsese fără nimic și trebui să se întoarcă să facă plinul. Până se întoarse el în cartier, se strânseseră o mulțime de drogați care-l așteptau nerăbdători, fiindcă umbla vorba că avea marfă bună. Tyrone simțea cum îl cuprinde entuziasmul, dar se calmă și nu-și alimentă isteria inițială, împotrivindu-se totodată nevoii de a mai lua o porție mică. Cunoștea străzile și peisajul și știa cum să facă pe durul și să se încreadă în instinctele pe care și le-a cultivat în cei douăzeci și cinci de ani de existență și care i-au permis să supraviețuiască pe străzile din Bronx până-n Harlem, și se gândi că, dacă a supraviețuit pe străzile-alea, ar putea s-o facă oriunde, ș-asta nu era vrăjeală, frate. Iar instinctele lui erau ascuțite-brici astă-seară. Trebuiau să fie. Trebuie să anunțe oamenii că avea de vânzare, dar, de cum s-a dus vorba, însemna că vor apărea unii care vor încerca să-l jefuiască, unii care ți-ar tăia imediat gâtu' la fel de ușor cum și-ar aprinde o țigară. Pentru ăia, toți sunt la fel, frate. Sunt toți niște drogați infecți și vai mama lor, păpușă, așa că Tyrone și-a distribuit marfa doar în câteva locuri și s-a asigurat că nu-l urmărește nimeni când a luat banii și s-a dus acasă să mai facă un plin. Era extra-atent și extra pe față, pentru că el chiar credea că asta era șansa lui, singura lui șansă și era sigur că nu va mai exista o a doua. Douăzeci și cinci de ani era o vârstă înaintată în lumea în care trăia el și știa că șansele de a ieși din ea se iveau arareori, asta dacă se iveau vreodată, iar asta era una dintre ele și el nu avea de gând să-i dea cu piciorul. Nu era sigur cum se întâmplaseră toate acestea, cum de ajunsese să aibă atâta marfă și să ia atâția bani, părea că au venit toate ca prin vis, dar se întâmplase, iar el nu avea de gând să-i dea cu piciorul.

Și știa că, dacă nu era pe față, frate, chiar ar avea de pierdut mai mult decât un vis. Iar el se săturase să tot piardă. Străzile-astea erau făcute pentru ratați. Străzile erau conduse de ratați. Iar el se afla pe drumul care să-l scoată de-acolo. Și nu-i păsa atât de mult să aibă un cur de El Dorado sau femei ca lumea... rahat, o femeie mi-e de-ajuns. Ceea ce voia mai mult decât orice altceva era să nu mai aibă stres. Asta e, păpușă, gata cu stresu'. Că asta am văzut în toți ăștia douăș-cinci de ani. Mereu pe câte cineva care stresează pe altcineva. Dacă nu-i bărbatu-tău, atunci e frate-tu. Nimeni nu-i niciodată mulțumit. Și davau-aia-ți intră-n sânge, sau în sucu' ăla, după care te duci și faci scandal și te milogești pentr-o doză sau ceva de băut. Rahaaat, așa ceva nu-i de mine. Nțț, sub nici o formă. Și io nu-s ăla calic. Doar cât să-mi ajungă să-mi fac io o prăvălioară – rahaaat, de care-o fi, nu mă interesează, o curățătorie sau cu televizoare sau ceva care să mă scutească pe mine și pe femeia mea de stres. Știi, ceva așa, drăguț, în afara orașului. Undeva în suburbii. Nu știu, poate-n Queens sau chiar în Staten Island. Doar o casă și-o mașină, niște țoale ca lumea și fără stres. Rahaaat, nici măcar de grădină n-avem nevoie sau ceva de genu' ăsta, frate, doar să fiu liber ca pasărea cerului, nene, așa cum mă iubești tu și cum te iubesc io... Rahaaat, tu nu tre' să mă iubești, frate, po' să mă urăști pe mine cu curu' meu de negrotei cu tot, doar că nu vreau stres.

Harry se plimbă prin cartier, anunțându-i pe vreo câțiva că avea de vânzare, după care se așeză lângă un magazin de dulciuri și rămase acolo pentru o vreme, bând cremă de ouă și răsfoind reviste cu motociclete. Acolo la magazin făcu ceva afaceri prin telefon, iar când se închise, rămase pe stradă cu vreo câțiva tipi pe care-i știa, după care se mută într-un bar, apoi în altul, fără să rămână prea mult într-un loc. După ce-și vându marfa, mai rămase puțin ca să vadă cine ce voia. Un tip pe care-l știa de multă vreme, unul Bernie, i-a spus că voia să cumpere el pentru vreo doi tipi și că o să se-ntoarcă-ntr-o oră, așa că Harry se întoarse acasă și mai luă o încărcătură, pe care o termină înainte să se ducă la Marion.

Tyrone îl sună mai târziu și-i spuse cât vânduse și, când făcură socotelile, aveau deja bani pentru altă bucată, iar lucrurile începeau deja să se pună în mișcare. Rahaaat, păpușă, acuma că știu vreo doi-trei ce-avem, până mâine-seară nu mai avem nimic. Io-s mulțumit. Cum facem rost de încă două bucăți, ne băgăm, da? Păi cum altfel, frate. Vreau să luăm cât mai mult posibil din marf-aia. Tare. Sună-mă mai târziu în caz că nu vin io la tine pân-atunci. Ne-auzim mai încolo, păpușă, iar Tyrone închise telefonul și porni fluierând spre casă. A fost o noapte lungă, frate, și clar i-ar plăcea și lui să-și mai odihnească oasele. Simțea cum transpirația i se prelinge pe spate. Stătuse mult timp pe străzi, dar ultimele ore fuseseră cele mai urâte din viața lui. Nu se gândise niciodată prea mult la străzi, în afară de faptul că voia să se care de-acolo. Dar niciodată nu mai fuseseră o așa amenințare personală ca acum. Putea să se plimbe pe străzi și ziua, și noaptea și nu conta pe lângă cine trecea sau cine mergea în urma lui, dar acum era altceva. Pe bune, frate. Niciodată nu mai avusese ceva de pierdut. Nu avea niciodată ceva pe care altcineva să-l dorească. Era un simplu negrotei, alt tovarăș care făcea scandal și-ncerca s-o ducă de pe o zi la alta în lumea asta de albi. Nimănui nu-i era frică de el și nici lui nu-i era frică de nimeni. Pur și simplu mergea pe stradă hlizindu-se și scărpinându-se. Când cunoști bine străzile și te ții departe de nebuni, de bețivanii-ăia dementi care bântuie pe drum cu arme și cuțite de măcelar, atunci rămân niște simple străzi pe care să le învingi, dar atunci când ai ceva pe care-l mai vrea și altcineva, atunci ai dat de belea, frate. Atunci ai de înfruntat ceva mai mult decât asfaltul și smoala... tre' să-i înfrunți pe toți ăia pe care strada i-a făcut nebuni. Cu unu' d-ăsta, hai că mai merge. Și nici străzile așa, luate câte una, nu-s mare brânză. Da' când le pui una lângă alta, te-apucă damblaua, frate, și tre' să-ți păzești curu'. Și când ai ceva pe care-l mai vrea și altcineva, iar cevau' ăla e heroină, iar tu mergi pe străzile-alea, atunci chiar că ai dat țeapăn de belea. Rahaaat. E nasol, frate, da' singuru' mod în care poți

să-nvingi strada e s-o faci să lucreze pentru tine. Tre' să-i faci pe bulangii-ăia, frate.

După ce închise telefonul, Harry o apucă pe Marion de talie și o învârti: Ne-am pus pe treabă, iubito, chiar ne-am pus pe treabă. În ritmu' ăsta, o să punem mâna pe jumatea-aia de kil cât ai zice peşte, după care putem să ne vedem de-ale noastre. O, mă bucur foarte mult, Harry, îmbrățișându-l și sărutându-l, chiar mă bucur. Nu credeam că o să mă afecteze, dar toată noaptea mi-am făcut griji. Cred că nu m-am mai gândit niciodată la asta, dar, dintr-odată, totul mi se părea așa amenințător acolo pe stradă. Vrei să știi ceva, puiule? Și pe mine m-au cam luat apele. Dacă te prind cu-atâta marfă și mai e și tare, ți-o trag de nu te vezi. Va trebui să faci asta-n fiecare noapte? Nu. Marion avea o figură îngrijorată, iar Harry îi zâmbi. Am vrut doar să ne grăbim pe cât posibil, ca să scoatem destui bani pentru alte două bucăți, asta ca să mai luăm tot d-asta a-ntâia. După care ne calmăm și ne căutăm un loc unde putem s-o ținem. Așa sper, puiule. Azi-noapte a fost una dintre cele mai pustii nopți din viața mea. Harry o îmbrățișă și o sărută din nou: Nu-ți face griji, în scurt timp n-o să mai ieșim pe străzi. O să vindem marfa dealerilor și noi o să ne vedem de treabă și-o să vorbim despre cafeneaua noastră și despre excursiile-alea-n Europa. Se duseră pe canapea și se întinseră, ascultând muzică, și își mai trecură o dată-n revistă viitorul, făcându-și planuri mai concrete despre prima lor cafenea, Marion își luă blocul de desen și creioanele și schiță ideile care le treceau prin minte, iar imediat aveau planul complet al parterului de la prima cafenea, în cele mai mici detalii, până la plantele agățătoare, o scenă mică pentru spectacole, un mic aviariu în grădină, în jurul căruia creștea viță-de-vie, iar pereții erau toți construiți special pentru ca picturile să fie expuse în siguranță; și apoi Marion începu să descrie locul pe care-l avea în minte pentru cafeneaua din San Francisco și îl schiță și pe acesta, arătându-i ce se putea face cu el și spunându-i cât de mult

i-ar plăcea Fishermans Wharf[1] și mimii care fac spectacole acolo și restaurantele minunate și știi, teatrul chiar e excelent, iar acolo mereu se-ntâmplă câte ceva, la fel ca la New York, în ceea ce privește muzica și arta sau orice altă chestie de felul ăsta, după care puse *Kindertotenlieder*, pe care o ascultară de câteva ori, în timp ce stăteau unul lângă altul pe canapea, desenând, vorbind, sprijinindu-se unul de altul și izbucnind în râs sau chicotind sau îmbrățișându-se și sărutându-se și visând și sperând...

Sala de așteptare era aglomerată. Sara nu cunoștea pe nimeni, dar cu toții aveau o înfățișare familiară, chiar și cei tineri și slabi. Completă formularul și i-l dădu înapoi asistentei și, la scurt timp, fu condusă într-un cabinet. Asistenta o măsură și o cântări și o întrebă cum se simte. Bine, de asta mă aflu aici, și râseră amândouă. Îi luă tensiunea și o întrebă cum stă cu auzul și cu văzul, iar Sara îi spuse că le avea pe-amândouă, și asistenta râse din nou, după care ieși din cabinet. După puțin timp intră doctorul și se uită la fișa pe care o pregătise asistenta, după care o privi pe Sara și zâmbi: Înțeleg că sunteți ușor supraponderală. Ușor? Sunt gata să donez douăzeci și cinci de kilograme. Păi cred că putem face asta fără prea mare bătaie de cap. Îi ascultă inima pentru o secundă, o palpă de două ori pe spate, apoi se întoarse la fișă. Se pare că sunteți în stare bună. Asistenta vă va aduce un pachet de pastile pe care să le luați și un prospect cu instrucțiuni complete. Vă va face, de asemenea, și o programare pentru săptămâna viitoare. Ne vedem atunci, după care plecă. Sara își luă pachetul de pastile și asistenta îi explică prospectul, astfel încât Sara le înțelese în totalitate. OK, asta înțeleg, dar spune-mi, dulceață, cât cere doctorul? Mi-a spus să revin într-o săptămână, dar eu nu am bani. O, dar nu vă faceți griji pentru asta, doamnă Goldfarb, o să facem în așa

1 Unul dintre cartierele cele mai populare și o mare atracție turistică din San Francisco.

BIBLIOTECA PUBLICĂ
"AL. ODOBESCU"
Str. Obor ul Nou 13
Sector 2

fel încât Medicare să achite plata. O, bun. Ce ușurare. Deci ne vedem din nou peste o săptămână. Așa e. La revedere, doamnă Goldfarb. La revedere, dulceață. S-aveți grijă.

Sara se așeză la masa din bucătărie, cu pastilele și instrucțiunile dinainte. Ia să vedem, dimineața o iau pe aia purpurie, iar după-masa, pe cea roșie, iar seara, pe cea portocalie. Se întoarse și-i zâmbi compătimitor frigiderului: Astea sunt cele trei mese ale mele, domnu' Deșteptăciune (frigiderul fremăta în tăcere, curios), iar pe cea verde, noaptea. Și gata. Un, doi, trei, patru, țup-țup, și kilogramele cad pe capete. Așa că mai bine-aș lua-o acum pe-aia purpurie, aproape că e timpul s-o iau pe cea roșie, și chicoti, îndreptându-se spre chiuvetă ca să-și umple un pahar cu apă și să-și ia pastila pentru micul dejun. În timp ce deschise frigiderul ca să scoată crema de brânză, începu să fredoneze, apoi împinse ușa cu superioritate și aroganță, apoi deschise punga de pe masă și scoase o chiflă cu ceapă și despachetă o bucată de pește afumat. Așa că uită-te la mine, domnu' Ladă cu Gheață, și mori de ciudă. Epatez. În curând o să economisesc mulți bani de pe mâncare. Ridică din umeri și îi întoarse spatele frigiderului, apoi își unse chifla cu cremă de brânză și o mâncă împreună cu bucățelele de pește: Hmm, plescăi și se întoarse cu scaunul astfel încât domnu' Deșteptăciune Ladă cu Gheață s-o poată vedea cum își devorează delicatesele.

Făcu din nou un filtru de cafea. Nu bea niciodată mai mult de o cană de cafea dimineața, iar în rest bea ceai. Dar în dimineața asta bău o cafetieră întreagă, șase cești, iar acum mai făcea un filtru și nu se gândea deloc la asta, nu știa decât că se simțea... bine, însuflețită, expansivă. Era deja ora prânzului și nici măcar nu-i era foame. Nici măcar puțin. Mai bău niște cafea. E deja ora prânzului și nu vreau nimic, scoase limba la frigider, nici măcar bucățele de hering în smântână, mulțumesc. Ce magie! Nici măcar nu mă ispitește câtuși de puțin gândul la o gustare. Nu vreau nici măcar înghețată de vanilie cu sirop de ciocolată. Nu vreau nici pastramă cu secară și muștar și cu salată de cartofi. Nu vreau

nimic. De la micul dejun am luat o pastilă și am băut o ceașcă de cafea – se uită la cafetieră și la ceașca ei, dându-și seama că băuse mai mult de-o ceașcă, că făcuse un al doilea filtru care era aproape gol... Eh, și ridică din umeri, mare brânză. O pastilă și o cafetieră și deja sunt *rotunjoară*, așa că cine să se plângă? Își termină cafeaua și-și umplu din nou ceașca. Să știi că te văd, și-i făcu cu ochiul frigiderului, iar acuma e ora prânzului, apoi luă pastila roșie, pe care și-o puse grațios pe limbă, înghițind-o cu o altă ceașcă de cafea, apoi începu să danseze și să se bâțâie pe scaun, gândindu-se la miracolul incredibil care se petrecea în viața ei. Dac-ar fi știut dinainte despre asta. Se simțea așa de tânără, așa de plină de energie, în stare să escaladeze munții. Se gândi să spele podelele și pereții, în după-amiaza asta, măcar pe cei din bucătărie, dar se hotărî să amâne și să se ducă să stea la soare cu doamnele și să le spună cum se simțea. Abia aștepta să le spună cum găsise izvorul tinereții și vă zic, nu e Fontainblew.

Ieși afară cu scaunul pliant și se alătură doamnelor, așezându-se pe locul de onoare care îi era mereu rezervat. Erau pe puțin douăzeci de femei care așteptau și, când ieși, începură imediat vechea rutină, despre emisiune și unde și când, iar ea se mulțumea să zâmbească și să dea din mână în maniera cea mai aristocratică cu putință, uitându-se în stânga și-n dreapta după poștaș și țopăind de colo-colo cu o energie nestăvilită și fâțâindu-se pe lângă doamne, așezându-se pentru ca imediat să se ridice din nou și să se plimbe încolo și-ncoace, iar când veni doamna care îi dăduse numărul medicului, o îmbrățișă și o sărută și-i declară iubire eternă, spunându-i că ceea ce i se întâmplă este cel mai minunat lucru din lume și că nu-i vine să creadă, dar nici măcar nu se gândește la mâncare, că nici măcar dacă i-ar aduce cineva un castron mare cu supă de pui cu tăiței n-ar mânca-o, nici măcar dacă era dreasă cu borș, și ce bine se simte de când nu se mai obosește cu toată mâncarea aia, iar acum se simte liberă ca o pasăre și nu vrea decât să-și deschidă aripile și să zboare și să cânte *O by Mier Bist du Schön* și nici măcar nu costă,

plătește Medicare tot, sau poate o să ies la dans, și încercă să se așeze ca să se bronzeze puțin, dar se ridica întruna, de parcă o forță nevăzută o catapulta încontinuu de pe scaun și o trimitea să zburde printre doamne și să se uite-n stânga și-n dreapta după poștaș, care-i va aduce în curând ceva de la McDick Corp. care s-o anunțe la ce emisiune va apărea și cât timp mai avea până se va îmbrăca în rochia roșie, iar doamnele scuturau din cap și îi spuneau să se-așeze, să stea și să se relaxeze, să se bronzeze puțin, e-n regulă dacă te simți bine, dar să nu te epuizezi, iar ele începură să râdă și să glumească, atunci Sara se așeză, după care se ridică și mai făcu câțiva pași, le îmbrățișă și le sărută și se uită-n stânga și-n dreapta până când veni poștașul, iar se duse să-l întâmpine, cu întreg alaiul după ea, iar el scutură din cap: Nimic pentru azi, și intră în bloc cu cele câteva plicuri, dar Sara nu disperă, continuă să le spună ce bine se simte și că în curând va arăta ca Scufița Roșie.

Sara plecă ultima din stradă. Nu trebuia să pregătească cina, așa că nu avea de ce să se grăbească. Primul lucru pe care-l făcu a fost să aprindă televizorul, apoi să mai facă un filtru de cafea și să strâmbe din nas către frigiderul care continua să stea îmbufnat și tăcut, simțind mirosul înfrângerii. Sara își făcu de lucru prin bucătărie, frecând, spălând și măturând, uitându-se încontinuu la ceas să vadă dacă venise ora cinei. Până la urmă, limbile ceasului formară o singură linie, iar Sara se așeză nerăbdătoare la masă cu pastila ei portocalie. Și-o vârî în gură, bău niște cafea, apoi se întoarse la măturat și dereticat, în timp ce fredona, vorbea singură sau cu televizorul și ignora ostentativ frigiderul. Din când în când își mai aducea aminte de apă și bea un pahar, gândind dietetic la cât de *rotunjoară* va fi. Într-un târziu energia începu să o părăsească și-și dădu seama că îi clănțăneau dinții și că scrâșnea, dar se așeză pe fotoliu, sau măcar încercă, și-și spuse că putea să treacă ușor peste asta. Se agita încontinuu și se foia, ridicându-se ba după una, ba după alta, să-și mai ia o cană de cafea sau un pahar cu apă, simțind furnicături

sub piele și o vagă senzație de disconfort în stomac, dar nu era atât de puternică încât s-o deranjeze. Nu era conștientă decât că nu se simțea la fel de bine ca după-masă, dar oricum se simțea mai bine, mai vie, decât se simțise în ultimii ani. Și în ciuda oricărui neajuns, merita. Un preț mic trebuia plătit. Continua să se gândească la pastila verde și, deși emisiunea la care se uita nu ajunsese nici măcar la jumătate, se ridică din fotoliu și luă pastila verde, după care se așeză la loc. Mai bău câteva pahare cu apă și hotărî ca a doua zi să bea mai puțină cafea. Cafeau-aia nu face bine. Ceaiul e mai bun. Dacă e ceva în neregulă, de la cafea e. Mai bău puțină apă, imaginându-și cum îi dizolvă grăsimile din corp și i le înlătura, ducându-le departe... departe... foarte, foarte departe...

Tyrone mai cumpără două bucăți și până seara el și Harry erau gata să treacă la afaceri serioase. Continuau să se abțină, mai luau câte puțin, de poftă, atât cât să se poată descurca pe stradă, dar nu cât să le înmoaie simțurile. Trebuiau să rămână calmi, dar pe poziție. Telefoanele sunaseră în timpul zilei și erau deja pregătiți să vândă jumătate din tot ce aveau, asta înainte s-o dilueze. După ce au făcut câteva doze, Harry o sună pe Marion ca să afle cine mai sunase și ce se mai întâmpla. Devenise așa un stres, încât Marion le sugeră să țină marfa acolo până când își vor pune telefon acasă la Tyrone. Toată chestia asta cu alergătura și răspunsul la telefon era absurdă. Și mi se pare că îți asumi riscuri inutile, Harry, în felul în care acționezi acum. Harry fu repede de acord cu ea, și nu vor mai lucra la ea acasă până când nu vor instala un telefon acasă la Tyrone, peste câteva zile. Acum totul mergea mai ușor. Încă erau foarte atenți la cât luau ei, iar marfa pe care o vindeau era în continuare așa de bună, că puteau s-o dilueze și de patru ori, că tot făcea banu'. Și băieții așteptau marf-asta. Începură s-o dilueze de cinci ori și făcură și mai mulți bani. Dolarii se adunau cu miile și-și luară o cutie de valori, sub nume false, și ascunseră acolo banii. Făceau

peste o mie de dolari pe zi și se hotărâră că era timpul s-o lase mai moale și să-și cumpere niște haine ca lumea ca să aibă de oraș. Dar se părea că nu aveau niciodată timp să iasă, așa că începură să lucreze cu doi intermediari, cam ca Gogit, așa, care să vândă o parte din marfă noaptea și să le aducă a doua zi banii, pe care-i făceau pe din două. Dintr-odată, sau cel puțin așa părea, roata se întorsese și totul începu să meargă ca uns. Paharul nu mai era pe jumătate gol, ci pe jumătate plin.

Într-o noapte, Harry și Marion stăteau pe canapea, ascultând muzică, după ce făcuseră sex, recapitulându-și, ca de obicei, planurile pentru cafenea, când Harry se rezemă de spătar, cu o expresie meditativă, apoi dădu din cap și luă hotărârea: Da, asta am să fac. Marion zâmbi: Să faci pentru ce? Sau ar trebui să spun pentru cine? Pentru aia bătrână. M-am tot gândit să-i cumpăr ceva, știi, un fel de cadou, dar nu știam ce să-i iau, știi că nu-i ușor să cumperi ceva pentru cineva ca ea. Pentru că ce i-ar folosi sau i-ar plăcea? Toate femeile sunt înnebunite după parfum. Ai putea să-i cumperi ceva deosebit într-o sticlă de cristal. Nu, n-ar fi bun pentru ea. O știi pe maică-mea. Da, cred că ai dreptate. Dar cred că pricepi aluzia, și începu să chicotească. Pentru tine mai târziu, și o sărută pe obraz și, brusc, începu să-i mângâie ceafa. Și până la urmă mi-am dat seama care ar fi cadoul perfect. E chiar aici sub nasul meu, dar până acum nu mi-am dat seama. M-am întrebat care-i obsesia ei. Și mi-am spus televizorul, nu? Dacă o exista vreun dependent de televizor, atunci aia e maică-mea. Și mă gândesc că poate îi datorez unul nou oricum, după toate pățaniile prin care a trecut, *schlep* înainte și înapoi la bătrânu' Abe. Nu folosi cuvântul ăla. Care? *Schlep?* Da. Îmi amintește de taică-miu și de vocabularul lui de prăvălie de haine. Harry ridică din umeri și râse: Tu pe bune că ai ceva cu el, nu? Marion scutură din cap: Pot să trec peste asta. Dar ce-i toată faza asta cu televizorul? Am să-i cumpăr maică-mii unul nou. Mă gândesc că aș putea lua unul la vreo mie, dacă trebuie, unul care s-o

dea pe spate. Adică, asta chiar c-o să-i facă o plăcere nebună. O să facă *plotz*! O, Harry! Marion se bosumflă, iar Harry începu să chicotească și o îmbrățișă: Îmi pare rău, dar uneori nu mă pot abține, îți sare țandăra așa de ușor. În orice caz, mâine mă duc să-i cumpăr un ditamai superteveu' color care-o s-o facă să uite de câte ori l-am împrumutat pe-ăla vechi. Marion lăsă capul într-o parte și-l privi pe Harry, după care zâmbi cu blândețe: Tu chiar o iubești, nu-i așa? Harry ridică din umeri: Cred că da, nu știu exact. O dată simt ceva, altă dată, altceva. Dar aproape tot timpul vreau s-o fac pur și simplu fericită. Știi ce vreau să zic? Marion dădu din cap, cu o expresie tandră. Pur și simplu aș vrea s-o văd fericită și să... dar uneori parcă nu mă pot abține și aș vrea să-i sar la gât de parcă... nu știu. Nu-i vorba c-aș vrea s-o bat, doar c-o văd cum stă acolo în același apartament vechi în care stă dintotdeauna, îmbrăcată cu același capot care, chiar dacă e altul, nu e cu nimic diferit de cel vechi, și nu știu ce să fac. Când sunt departe de ea, e bine, parcă aș iubi-o și aș crede lucruri bune despre ea. Dar când sunt acolo, în apartamentul ăla cu ea, se-ntâmplă ceva și mă enervez așa de tare, că încep să urlu. Probabil că-i simplu. O iubești și ești dependent de ea și nu știi cum să-ți obții independența într-un mod sănătos, părăsind pur și simplu cuibul, ca să spun așa, așa că răbufnești și o respingi înainte să te respingă ea pe tine. E un caz clasic, pe bune. Ar putea fi. Ei, mie nu prea-mi pasă de toate astea. Știu doar că-mi ține întotdeauna predici să fiu atent, ești un băiat bun, ai grijă, să nu-ți faci rău... Știi? De parcă nu m-ar lăsa să respir. Marion dădu din cap. Harry ridică din umeri: Ah, nu știu. N-are importanță. Acum, că m-am aranjat, pot să am grijă de ea și s-o vizitez din când în când și poate c-o să mă mai slăbească atunci când o să vadă ce bine-mi merge. Hei, poate o dată o scoatem în oraș la cină sau ceva. Un spectacol, cine știe ce. Ce zici de asta? Mi-ar plăcea la nebunie, Harry. Mie mi-a plăcut dintotdeauna de maică-ta. E mereu așa fermecătoare și nostimă și... și reală. Locuiește în Bronx și iubește

Bronxul și-și trăiește viața în aer liber. Nu ca ăia care se uită de sus la oameni dacă nu stau în New Rochelle sau în suburbiile din Connecticut sau din Westchester și se cred ce nu sunt și atunci când vorbesc ai tot timpul impresia că-și dreg vocea și se-ndoapă cu bageluri și cremă de brânză dimineața, iar în fiecare duminică se duc să mănânce mâncare chinezească. Sunt așa dezgustători. Nu-i nimic mai rău decât un barbar cultural cu pretenții. Hei, da' tu chiar fierbi, spuse el chicotind. Păi da, chiar mă enervează asta. Shakespeare spunea: Asta mai presus de orice, fii sincer cu tine însuți. Poate că Polonius a fost el nebun, dar în replica asta se află multă înțelepciune. Cred că asta este una dintre problemele lumii din ziua de azi, nimeni nu mai știe cine este. Toată lumea își caută o identitate sau încearcă să împrumute una, doar că n-o cunosc. Dar ei chiar cred că știu cine sunt și ce sunt? Sunt cu toții niște *schlepper*-i – Harry începu să chicotească văzând-o cum a scuipat cuvântul ăla și, mai ales, cu ce năduf – care n-au nici cea mai vagă idee ce înseamnă de fapt căutarea adevărului și a identității personale, lucru care nu ar deranja cu nimic dacă nu ți-ar sta în cale, dar ei insistă că știu tot și că, dacă nu trăiești după regulile lor, atunci nu trăiești cum trebuie și vor să-ți ocupe spațiul personal... de fapt, vor într-un fel să-ți ocupe spațiul și să trăiască în el, să-l schimbe sau să-l distrugă – Harry începu să clipească des și să privească fix într-un punct, simțind cum îi crește furia, gata să izbucnească –, pur și simplu nu pot accepta că știi ce faci și că ai propria identitate și propriul spațiu de care ești mulțumit și fericit. Vezi tu, asta-i problema cu ei. Dacă și-ar da seama de asta, nu s-ar mai simți amenințați și n-ar mai simți că trebuie să te distrugă înainte ca tu să-i distrugi pe ei. Capetele lor filistine nu pot pricepe că ești fericit acolo unde ești și că nu vrei să ai de-a face cu ei. Spațiul meu este al meu, iar pentru mine asta e de ajuns. Harry o privi pentru o clipă. Hai să-ți spun ceva, iubito, mă bucur că lucrurile stau așa. Io pe bune că n-aș vrea să-mpart același spațiu cu tine. Ar putea să ia foc. N-am făcut decât să spun

schlep și uite ce s-a-ntâmplat. Imaginează-ți ce s-ar întâmpla dac-aș spune *yenta,* iar Harry începu să râdă și o îmbrățișă pe Marion, care se relaxă, lăsând ca efectul drogului și atitudinea lui Harry, dar și propria epuizare să-i descrețească fruntea, și începu și ea să râdă. Știi ceva, iubito, e la fel cu ce i-a spus Confucius lui Lei Kowan înaintea faimoasei bătălii de la Wang Ton: Să se aleagă praful, și amândoi izbucniră din nou în râs. Vai, Harry, e-ngrozitor, iar Marion se ridică și puse din nou *Kindertotenlieder,* după care se întoarse pe canapea și se cuibări lângă Harry, relaxându-se amândoi și ascultând muzica și discutând despre planurile lor cu cafeneaua, în timp ce drogul continua să le curgă prin sânge, inspirând vise fiecărei celule vii din corpurile lor.

Harry își aminti de planul său de a-i cumpăra mamei sale un televizor nou a doua zi, și încă mai voia s-o facă, dar, într-un fel, ideea de a ieși pe stradă și a încerca să găsească un vânzător care să te-ajute, după care să-ncerci să-l convingi să-ți arate ceea ce vrei, și nu ceea ce-ncearcă să-ți bage pe gât, i se părea un chin... unul al dracu' de mare. În pana mea! Dac-ar fi putut să dea un telefon și să-i trimită unul acasă, ar fi bine, dar așa, să se ducă la magazin și să stea de vorbă cu oameni și restul... Se gândi puțin la asta, după care-și dădu seama că tot ce trebuia să facă era să ia o doză și totul va fi bine. Da, una mică și ar fi putut să facă față magazinelor și vânzătorilor. Nu voia să ia așa de dimineață, dar la dracu', era o situație specială. Și părea în regulă, până la urmă se folosea de televizorul maică-sii ca să facă rost de bani pentru droguri, iar acum o să bage puțin, ca să-i poată lua un televizor. Da, hahahaha, asta-i bună. Îmi place. Da... E ca aia cu gâsca și gâscanul sau un rahat de genu-ăla. Harry o invită pe Marion să i se alăture și inițial ea dădu să protesteze, cum să bage așa imediat de cum s-au trezit, dar n-a verbalizat nimic, așa că-și începură ziua cu o doză, puțin mai mare decât cea din ziua precedentă, după care se duseră la cumpărături. Marion îl întrebă unde voia să meargă, iar el ridică

din umeri, după care îi pică fisa, la Macys. Ăla e locul potrivit. De ce vrei să mergem așa departe? Îmi place. Acolo fac o mulțime de afaceri serioase. Mai ales la raionul de jucării, și începu să chicotească, iar Marion îl privi de parcă ar fi fost un tembel, dar ridică din umeri și acceptă. Cred că un drum prin oraș cu taxiul n-o să mă omoare.

Când ajunseră la Macys, Harry insistă ca șoferul să-i lase la intrarea de pe 7th Avenue. Șoferul ridică din umeri și îl privi de parcă Harry ar fi fost dement: Sunt banii tăi, amice. De ce vrei să mergem pe 7th Avenue, Harry, când am putea coborî la fel de bine aici? Nu, pe 7th Avenue. Eu așa procedez. Marion îl privi perplexă, iar Harry zâmbi superior. Marion voia să meargă direct la raionul cu televizoare, dar Harry insistă să treacă mai întâi la cel de jucării și să se uite la trenulețe. Marion clătină din cap, din nou, dar se duseră să se uite la trenulețe. Când ajunseră la raionul cu aparatură, Harry aruncă o privire rapidă la televizoare și, când un vânzător veni să-ntrebe dacă putea să-l ajute, Harry îl privi și-i vorbi foarte sigur pe sine: Da, vreau o consolă mare. Păi avem acest frumos model de aici, într-un suport mediteranean luxos, care este la ofertă numai astăzi. Redus de la 1 299 de dolari, la doar 999,99. Este un sistem complet de *home entertainment*, cu radio AM-FM, cu... Nu, nu. Nimic de genul ăla. Doar un televizor. Bine. Pe aici. Acesta este cel mai bun model al nostru. Are... Este cel mai mare pe care-l aveți? Da. Și are garanție, pe componente și asamblare, de un an, iar ecranul, de cinci. Este... OK, îl iau. Vânzătorul zâmbi și continuă să-i descrie toate caracteristicile uimitoare ale televizorului în timp ce scria factura, apoi completă un contract de service pentru cinci ani după ce expiră garanția, iar Harry îi plăti în banconte de o sută de dolari și-și așteptă calm restul. Rămăsese așezat la birou, în timp ce vânzătorul se duse la casă pentru a definitiva tranzacția, și zâmbi, văzându-se cum stătea acolo așa de calm, ocupându-se de afaceri la fel ca oamenii adevărați. Zâmbi superior și chicoti în sinea lui când vânzătorul se întoarse

cu restul, comportându-se aproape ca un servitor. Harry își băgă neglijent banii în buzunar și dădu din cap înspre vânzător, după care, la ieșire, îi făcu cu mâna.

Noaptea, mai târziu, Harry se gândea cum a fost să cumpere televizorul de la Macys și începu să roșească, să se agite, iar transpirația începu să-i curgă șiroaie pe corp. Când se gândi la cum tipul ăla îi punea întrebări la care nu știa să răspundă, iar el continua să se bâlbâie și să bolborosească, simțindu-se jenat și cerându-i scuze pentru că nu voia sistemul complet și, cu cât tipul îi spunea ce mare chilipir era și cum bătrâna sa mamă i-ar fi recunoscătoare până în ceasul morții dacă i-ar cumpăra acest televizor, cu atât se simțea mai vinovat, până când, într-un final, își dădu seama că ar fi prost să nu cumpere o asemenea frumusețe de sistem complet și, dacă ar fi fost prea mare ca să-ncapă în apartamentul maică-sii, o să facă modificările necesare. Harry scutură din cap și-și alungă gândurile, după care merse cu Marion în baie, făcură sex și se pregătiră pentru doza de seară.

Vizita la mama sa nu mai părea o idee atât de bună când veni vorba să plece, dar o doză mică face totul posibil. Își puse o pereche nouă de pantaloni și o bluză sport și niște pantofi lejeri. Se analiză în oglindă și o întrebă pe Marion cum arăta. Arătos. Foarte arătos. Arăți ca fiul pe care orice mamă și-l dorește. Dar ce-au pățit să dorească așa ceva? Și începu să chicotească, după care se analiză din nou. OK, cred c-ar fi mai bine să plec. Ne vedem mai încolo, iubito. Marion îl sărută: Relaxează-te. O să fie bine. Mama ta nu este o baracudă ca a mea. Poate că așa ar fi mai ușor. OK, pe mai târziu. Harry plecă și se opri la un lustragiu de la metrou, care-i făcu pantofii lună, îi dădu puștiului câțiva dolari și urcă într-un taxi.

După două săptămâni pe pastile, Sara se obișnuise cu efectele lor. Aproape că-i făcea plăcere să scrâșnească din dinți și, chiar dacă din când în când o mai enerva, faptul că

se simțea așa de bine și vedea cum se duc kilogramele merita acest mic inconvenient. În fiecare dimineață și seară își proba rochia roșie, să vadă cât mai avea până să i se potrivească, și de fiecare dată fermoarul se încheia din ce în ce mai mult, își dădea seama. Reduse doza de cafea la doar o ceașcă pe zi, dimineața, iar în restul zilei bea ceai. Uneori simțea că i se umflă ochii, dar nu era mare brânză. Îi pomeni de câteva din lucrurile-astea doctorului, iar el îi spuse că era o reacție normală și că nu trebuie să se-ngrijoreze. Totul merge bine. În prima săptămână, ați slăbit cinci kilograme. Sara se lumină și uită de orice altceva. Cinci kilograme. Ce doctor bun. Cu adevărat excepțional. Mergea în fiecare săptămână, se cântărea, lua noi provizii de pastile, semna formularul de la Medicare și se întorcea acasă. Cine-ar fi vrut mai mult de-atât? Când se ducea să se întâlnească cu celelalte femei care se bronzau, le făcea un hatâr, lăsându-le să-i admire silueta minunată înainte să se așeze pe locul ei special. Numai că nu stătea mult timp așezată. Din când în când se ridica să se-ntindă, să facă doi pași, să mai facă și altceva în timp ce vorbea. Limba ei avea parte de atâta activitate, încât și restul corpului mai avea nevoie de ceva. Și în fiecare zi când venea poștașul se petrecea același lucru: se uitau toate la el cum se apropie pe stradă, iar el rânjea și scutura din cap, spunându-le că nici azi. Când o să-l văd, am să-i fac din mână, iar el o să intre în bloc să împartă plicurile pe care le are. Dar mai era ceva într-adevăr diferit... frigiderul nu-i mai vorbea. Nici măcar nu mai părea bosumflat. Rămăsese în același loc, dar părea să-și fi pierdut personalitatea. Era o simplă cutie frigorifică. La început i se făcea dor să-l contracareze, dar după o vreme nici nu se mai gândea la el și-și vedea de treaba ei prin bucătărie cât de repede posibil, după care li se alătura celorlalte doamne, ca să se bronzeze puțin.

Când Harry coborî din taxi, stătea pe locul ei special. Își aranjă pantalonii și dădu ochii cu grupul de femei, încercând cu disperare să se gândească la o metodă de a le evita, dar experiența sa de-o viață dovedea că acest lucru era imposibil, așa

că își adună toate puterile alimentate de heroină și se îndreptă direct spre mama lui. Sara îl privi pentru o clipă, cât mintea ei surescitată procesă tot ceea ce îi transmiteau simțurile: portiera taxiului se închise, păstrează restul, hainele noi, atitudinea relaxată, zâmbetul, ochii expresivi și plini de culoare. Sări de pe scaun: Harry, îl luă în brațe, aproape dărâmându-l. Îl sărută, la fel făcu și el, iar ea era așa de emoționată, că-l mai sărută o dată și-nc-o dată. Hei, mai ușor, mamă, și-i aruncă un zâmbet fugar, aranjându-și hainele. Hai, hai înăuntru, Harry, să-ți fac niște cafea și să stăm de vorbă. Îi luă brațul și porni spre intrare. Scaunul, mamă, ți-ai uitat scaunul, și se duse el să i-l ia, îl strânse în timp ce le saluta pe toate acele femei care-l cunoșteau aproape din ziua în care s-a născut, iar unele chiar de dinainte de a se naște, de când era numai un fum în ochii tatălui său, iar ele îi spuseră ce bine arăta și că se bucurau toate că se descurca atât de bine, și el dădu din cap, apoi îl sărutară și-l strânseră-n brațe, după care evadă din ghearele lor. Sara făcu imediat un filtru de cafea și se agita de colo-colo să ia cești și farfurioare și linguriță și lapte și zahăr și șervețele. Ce mai faci, Harry, arăți atât de bine, și se uită la cafetieră să vadă dacă era gata și-l întrebă pe Harry dacă vrea să mănânce ceva, o gustărică sau poate o prăjitură, mă duc să-ți iau dacă vrei, eu nu am nimic în casă, dar sigur are Ada ceva, o brioșă poate, iar Harry o privea și asculta pe maică-sa, întrebându-se dacă nimerise în casa care trebuie, și până la urmă cafeaua se făcu, iar ea umplu două cești, întrebându-l din nou dacă nu voia ceva de mâncare. Nu, mamă. Nimic. Așază-te. Așază-te, pentru Dumnezeu. Mă ametești. Puse cafetiera pe aragaz, după care se așeză în fața lui și zâmbi: Nu observi nimic? Harry clipi, în continuare ametit de atâta agitație. Nu observi că sunt mai slabă? Da, da, mamă, cred că ești. Douăspe kile. Îți vine să crezi? Douăspe kile. Minunat, mamă. Pe bune, minunat, chiar mă bucur pentru tine. Dar nu vrei să te-așezi? Sara se așeză. Harry era încă puțin tulburat și își simțea capul de parcă ar fi fost la mare depărtare.

Îmi pare rău că n-am mai trecut pe la tine, mamă, dar am fost ocupat, foarte ocupat. Sara continua să dea din cap și să zâmbească, în timp ce-i clănțăneau dinții: Ți-ai găsit un serviciu bun? O duci bine? Da mamă, chiar bine. În ce domeniu? Păi sunt un fel de distribuitor. Pentru un mare importator. Vai, fiule, mă bucur pentru tine, și se ridică, îl îmbrățișă puternic și-l sărută. Hei, mamă, mai ușor, da? Mă omori. Kristoase, da' ce-ai făcut, ai ridicat greutăți? Sara se așeză, continuând să-și scrâșnească maxilarul încordat. Pentru cine lucrezi? Păi sunt într-un fel pe cont propriu. De fapt, eu și cu un alt tip. Pe cont propriu? O, Harry, și se ridică, vrând să-l îmbrățișeze din nou, dar Harry o împinse: Hai, mamă, te rog, da? Pe cont propriu, oh, Harry, știam eu când te-am văzut că lucrezi pe cont propriu. Dintotdeauna am știut că vei putea face asta. Da, mamă, ai avut dreptate. Am reușit, așa cum spuneai tu c-o să se-ntâmple, și zâmbi, începând să tușească. Și poate acum o să-ntâlnești o tânără evreică drăguță, să mă faci bunică. Am întâlnit deja una. Sara chiui și chiți și începu să țopăie, iar Harry întinse mâinile: Kristoase, mamă, nu te maimuțări acuma, da? Oh, Harry, nici nu-ți pot spune. Nici nu-ți pot spune. Sunt așa de fericită. Când faceți nunta? Nunta? Hei, mai ușor, da? Liniștește-te. Avem timp berechet să ne gândim la căsătorie. E drăguță? Cine sunt părinții ei? Ce... O cunoști, mamă. Marion. Marion Kleinmeitz. Ți-aduci aminte, ai... Oh, Kleinmeitz. Bineînțeles. Știu. New Rochelle. El are un magazin de haine. Da, da, e mare în domeniul lenjeriei de damă, iar Harry chicoti, dar Sara continuă să râdă bucuroasă, gândindu-se deja la marea nuntă, când toate prietenele ei o să-l vadă pe fiul ei căsătorindu-se, Harry și Marion sub baldachin, rabinul, vinul, nepoții... Era atât de emoționată, că nu stătea locului, așa că se ridică și umplu ceștile de cafea, după care se așeză. Înainte să-ncepi să te fâțâi iar de colo-colo și să uit... Ce vreau să-ți spun este că ți-am luat un cadou și... Harry, nu vreau cadou, ci doar să mă faci bunică, și continuă să râdă. Asta mai târziu, da? Mă lași să-ți spun ce ți-am luat, sau

nu? Sara dădu din cap, rânjind, scrâșnind din dinți, cu falca tremurând. Kristoase, da' azi se-ntâmplă ceva cu tine. Uite, știu... bine... Harry se frecă pe gât, se scărpină în cap, căutându-și cuvintele și simțind cum roșește de rușine, așa că plecă ochii și mai bău puțină cafea, apoi își aprinse o țigară și o luă de la capăt: Ce vreau să spun e că... mă rog, ridică el din umeri, mă rog... Știu că n-am fost cel mai bun fiu din lume – Oh, Harry, tu ești bun – Nu, nu! Te rog, mamă, lasă-mă să termin. N-o să reușesc niciodată dacă mă tot întrerupi. Trase aer adânc în piept, îmi pare rău că am fost așa un nemernic. Se opri. Respiră. Oftă. Respiră. Sara râdea. Clănțănea. Vreau să mă revanșez. Adică știu că nu mai pot să schimb ce s-a întâmplat, dar vreau să știi că îmi pare rău și că te iubesc și că vreau să mă îndrept. Harry, e... Nu știu de ce am făcut lucrurile-alea. Eu chiar nu voiam să le fac. Doar că s-a întâmplat. Nu știu. Acum mi se pare totul o prostie, dar eu chiar te iubesc, mamă, și vreau să fii fericită și ți-am luat un televizor nou-nouț. O să ți-l aducă-n vreo două zile. De la Macys. Sara începu din nou să chirăie, iar Harry se feri de ea ridicând mâinile. Ea se așeză la loc și rânji, în timp ce maxilarul îi tremura și scrâșnea din dinți, iar ființa ei emana fericire. Oh, Harry, ești așa un băiat bun. Tatăl tău s-ar bucura așa de mult să vadă ce faci pentru biata ta mamă singură. Ți-am făcut un contract de service pe cinci ani care se ocupă de tot după ce expiră garanția. Are garanție de cinci ani și de un an. Nu știu care cum. E o perioadă lungă. Și e cel mai bun de pe piață. Crema. Ai văzut, Seymour? Vezi ce bun e fiul tău? Știe ce singură se simte mama lui căreia nimeni nu-i face nici o vizită, nici măcar de... Hai, mamă, ce faci? Acuma nu te-apuca să-i pui în cârcă lu' tata toată vina, da? Sara făcu ochii și mai mari, în timp ce se prinse cu mâinile de piept: Eu nu i-aș face una ca asta fiului meu. Niciodată. Jur că nu vreau decât ce-i mai bun pentru tine, fiule, n-aș vrea ca el să se simtă prost pentru – OK, OK, mamă, hai să ne calmăm, da? Nu voiam decât să-ți dau televizorul și să-ți spun că-mi pare rău și că vreau să fii

fericită, da? Și Harry se întinse peste masă și o sărută pe mama lui pentru prima oară de cine mai știe când. Nu se gândise la asta, n-o plănuise, pur și simplu părea să se fi întâmplat ca o urmare naturală a conversației, cumva. Sara se lumină și clipi când fiul ei o sărută, și-și puse brațele în jurul lui și-l sărută și ea, iar el o mai sărută o dată și o îmbrățișă și avu o senzație ciudată, ca atunci când ești high, dar diferită. Nu putea identifica sentimentul, dar era unul bun. Se uită la chipul zâmbitor și strălucitor al mamei sale, iar sentimentul deveni mai puternic, inundându-l cu o putere și o energie inexplicabile, făcându-l să se simtă cumva... da, cred că asta... cumva întreg. Harry, pentru o clipă, se simți întreg, ca și cum toate părțile sale erau unite între ele și armonioase... ca și cum era un singur tot. Întreg. Sentimentul dură o fracțiune de secundă, cât stătu acolo, clipind, în fața mamei sale și a propriilor acțiuni și simțăminte, după care îl cuprinse un fel de nedumerire și se trezi încercând să recunoască ceva, dar nu știa nici ce încerca să recunoască și nici de ce. Oh, Harry, sunt așa de mândră de fiul meu. Întotdeauna am știut c-o s-ajungi bine, iar acum ai ajuns... Harry îi auzi cuvintele, dar mintea lui era complet absorbită de recunoașterea acelui ceva. După care începu să-și dea seama treptat. Se aplecase spre mama lui, s-o sărute, când auzi un zgomot familiar... da, asta încerca să recunoască, sunetul. Ce dracu' putea să fie???? Tatăl tău și cu mine vorbeam atât de mult despre tine și despre cum el voia ca tu să fii fericit... Asta e! Ăsta-i zgomotul. O privi fix pe maică-sa, la început tulburat, fără să știe ce însemna, dar apoi totul începu să se lege și erau multe lucruri care se potriveau, iar Harry simți cum fața i se preschimba, căpătând o expresie de surpriză, neîncredere și buimăceală. Zgomotul pe care l-a auzit era scrâșnetul dinților. Știa că nu el scrâșnea, era pe hero, nu pe speed, așa că trebuia să fie maică-sa. Pentru câteva clipe, mintea lui se împotrivi adevărului, la fel cum se împotrivi evidenței din momentul în care coborî din taxi, dar acum era copleșit de fapte și continua să clipească, întins

peste masă: Auzi, mamă, tu iei regenoane? Ce? Iei regenoane? Fără să vrea, începu să ridice vocea. Iei pastile de slăbit, nu? Și somnifere. Sara era complet tulburată și amețită. Dintr-odată, vocea și atitudinea fiului ei se schimbară, iar el țipa la ea și-i spunea lucruri pe care ea nu le înțelegea. Îl privea și scutura din cap. Ce iei, asta-ntreb, ce iei? Cum de-ai slăbit atâta? Ți-am spus, mă duc la un specialist. Da, sigur. Ce fel de specialist? Cum ce fel? Un specialist. Pentru greutate. Da, asta mă gândeam și io. Te duci la doctor ca să-ți dea speed, nu? Harry, te simți bine? Sara ridică din umeri și clipi: Mă duc la un doctor obișnuit. Eu nu știu de speed, de... continua să scuture din cap și să ridice din umeri. Ce s-a-ntâmplat, Harry, stăteam și noi frumos de vorbă și tu... Ce-ți dă, mamă? Ai? Îți dă pastile? Bineînțeles că-mi dă pastile. E doctor doar. Doctorii dau pastile. Adică, ce fel de pastile? Ce fel? Una purpurie, una roșie, una portocalie și una verde. Nu, nu, mă refer la ce *fel*. Sara ridică din umeri: Cum ce fel? Ți-am spus. Și sunt rotunde... Și plate. Harry dădu ochii peste cap și scutură ușor din cap: Și ce-au în ele, la asta mă refer? Harry, eu sunt Sara Goldfarb, nu dr. Einstein. De unde să știu eu ce-au în ele? El îmi dă pastile, iar eu le iau și slăbesc, așa că ce-i de știut? OK, OK. Harry începu să se fâțâie pe scaun și să se frece la ceafă. Deci nu știi ce-au în ele. Și de unde-ai luat număru' lu' păcăliciu' ăsta? De la cine? De la doamna Scarlinni, de unde? Îl avea de la fiică-sa. Harry dădea din cap: Se leagă. Rosie Scarlinni. Ce s-a-ntâmplat? E o fată drăguță și are o talie foarte frumoasă. Păi la cât speed ia, nici n-are cum să pună grăsime pe ea. Se duce imediat. Harry, faci o confunzie... Uite, mamă, chestiile-astea te fac să te simți bine cumva și-ți dau multă energie și poate că vorbești mai mult decât de obicei, deși la voi, *yentele,* e greu să faci asta, așa e? Sara dădea din cap și-și țuguia buzele: Bine, cred că da, așa puțin. Harry își dădu din nou ochii peste cap. Puțin. Isuse, aud cum scrâșnești din dinți de-aici. Dar noaptea-mi trece. Noaptea? Când o iau pe cea verde. În treizeci de minute adorm. Puf, așa pur

și simplu. Harry continua să clatine din cap: Mamă, trebuie să renunți la chestiile-alea. Nu-s bune. Cine-a zis că nu-s bune? Am dat jos douăspe kile. Douăspe. Mare brânză. Da, mare brânză. Mamă, pentru Dumnezeu, vrei s-ajungi toxicomană? Ce-nseamnă toxicomană? Că fac spume la gură? E un doctor drăguț. Are chiar și nepoți. Le-am văzut pozele pe birou. Harry se lovi peste frunte: Mamă, îți spun, doctoru' ăsta nu-i bun. Trebuie să renunți la pastilele-alea. O să te prăjești, pentru Dumnezeu. Prăjit, perpelit. Aproape că încap în rochia roșie, și chipul Sarei se lumină, cea pe care-am purtat-o la bar mitzvah la tine. Cea care-i plăcea așa de mult tatălui tău. Îmi amintesc cum mă privea în rochia aia roșie, cu pantofii aurii. A fost singura dată când m-a văzut în rochia roșie. La scurt timp după aceea s-a îmbolnăvit și a murit și ai rămas fără tată, iepurașul lu' mama, dar slavă Domnului că te-a văzut la bar mitzvah... Da' ce-i cu rochia roșie? Ce legătură... Am s-o port la televizor. O, tu nu știi. O să apar la televizor. Am primit un telefon și un formular de participare și-n curând o s-apar la televizor. Haide, mamă, cine face mișto de tine? Mișto, caștо. Îți spun, o să fiu concurentă la televizor. Încă nu mi-au spus la ce emisiune, dar când o să fiu gata, îmi vor spune. O să vezi, o să fii mândru când o s-o vezi pe mama ta la televizor, în rochia ei roșie, cu pantofii ei aurii. Ești sigură că nu te-a tras cineva pe sfoară? Sfoară, moară. Am primit un formular oficial. Imprimat și tot ce trebuie. Harry dădea din cap: OK, OK. Deci e oficial. O să apari la televizor. Toate doamnele se bucură. Ar trebui să te bucuri și tu. Mă bucur, mamă, mă bucur. Uite, zâmbesc. Dar, pentru Dumnezeu, ce legătură are asta cu pastilele-alea nenorocite? Rochia roșie a intrat la apă, spuse Sara zâmbind compătimitoare și chicotind, și e cam strâmtă, așa că mai slăbesc puțin, ce zici de asta? Dar, mamă, pastilele-alea îți fac rău. Rău? Cum să-mi facă rău? Le-am luat de la doctor. Eu știu că-s rele, mamă, chiar știu. Și, mă rog, de unde știi tu atâtea? De unde știi tu mai multe despre medicamente decât un doctor? Harry respiră adânc și aproape oftă: Știu,

mamă, crede-mă că știu. Și nu sunt medicamente. Sunt doar pastile de slăbit. Doar pastile de slăbit. Doar pastilele-alea de slăbit m-au făcut să dau jos douăspe kile și încă nu m-am oprit. Dar, mamă, nu trebuie să iei prostiile-alea ca să slăbești. Sara era rănită și perplexă: Harry, ce s-a-ntâmplat? De ce vorbești așa? Eu nu vreau decât să mă-ncapă rochia roșie. Rochia de la tine de la bar mitzvah. Tatălui tău îi plăcea la nebunie rochia aia, Harry. Am să mă-mbrac cu rochia aia. Am s-o port la televizor. O să fii mândru de mine, Harry. Dar, mamă, de ce-i așa mare chestie să apari la televizor? Pastilele-alea o să te omoare înainte s-ajungi acolo, pentru Dumnezeu. Mare chestie? Tu pe cine mai cunoști care-a fost la televizor? Pe cine? Harry scutura din cap frustrat. Pe cine? În tot cartierul cine-a mai fost la televizor? Pe cine-au mai invitat vreodată? Știi pe cine, Harry? Știi care-a fost singura persoană invitată vreodată la televizor? Sara Goldfarb. Ea. Singura din tot cartierul care-a fost vreodată invitată. Ai venit cu taxiul – Harry dădu din cap: Da, am venit cu taxiul –, ai văzut cine-avea locul cu soare? Ai observat cum mama ta stătea pe locul special cu soare? Harry continuă să dea din cap. Știi cu cine vorbește toată lumea? Cine e acum mai mult decât o simplă văduvă care stă singură în apartamentul ei? Acum sunt cineva, Harry. Vezi ce frumos e părul meu roșu? – Harry clipi repede și mormăi o-njurătură. Părul ei era roșu aprins, iar el nici măcar nu observase. Nu prea înțelegea foarte bine, dar se gândi că părul maică-sii trebuie să fi avut o altă culoare înainte, dar nu-și putea aminti care – Așa că ia ghici câte doamne din cartier o să-și facă și ele părul roșu? Haide, ghicește! Mamă, ce trebuie să ghicesc? Șase. Șase doamne. Înainte să am părul roșu, oamenii de pe stradă, copilașii, poate că-mi mai spuneau ceva din când în când, dar acum știu toți, chiar și copiii, că o să fiu la televizor și le place părul meu roșu și le place de mine. Toată lumea mă place. În curând mă vor vedea milioane de oameni care mă vor plăcea. Și o să le povestesc despre tine și despre tatăl tău. O să le spun cum tătălui tău îi plăcea

rochia roșie și despre petrecerea cea mare pe care am făcut-o de bar mitzvah. Mai ții minte? Harry dădu din cap, simțindu-se învins și epuizat. Nu știa ce anume îl învingea, dar simțea că era ceva cu care nu se putea pune, ceva care era mult peste puterile lui sau, în acest moment, chiar și peste puterea lui de înțelegere. Singura dată când mai văzuse pe cineva atât de entuziasmat și de emoționat a fost atunci când un ins i-a spus unui vechi toxicoman despre o marfă bună, iar acesta avea destui bani să-și cumpere. Mama lui avea o strălucire în ochi atunci când vorbea despre televizor și despre rochia roșie pe care el nu-și amintea s-o fi văzut înainte. Poate atunci când era mic, dar nu ținea minte lucruri atât de îndepărtate. Ceva din atitudinea ei era atât de puternic, încât îl copleșea pur și simplu, și-i făcea imposibilă orice altă rezistență sau încercare de a o schimba. Rămase acolo pasiv, privind-o și ascultând-o pe mama lui, pe de o parte, confuz, iar pe de alta, fericit că ea era fericită. Și cine știe ce-aș putea să câștig? Un frigider nou. Poate un Rolls-Royce. Pe Robert Redford. Robert Redford? Ce, ce-are Robert Redford? Harry clipi și scutură din cap, tulburat, și se lăsă dus de val. Sara îl privi pe fiul ei, pe singurul ei copil, cu o sinceritate emoționantă, fără să râdă sau să scrâșnească, dar cu o atitudine rugătoare, care-i înmuia privirea și-i calma vocea: Nu de premii e vorba, Harry. N-are importanță dacă voi câștiga sau voi pierde sau dacă doar voi da mâna cu prezentatorul. E un motiv să mă trezesc dimineața. E un motiv să slăbesc ca să fiu sănătoasă. E un motiv ca să-ncap din nou în rochia roșie. Deja e un motiv să zâmbesc. Face ca ziua de mâine să fie mai bună. Sara se aplecă spre fiul ei: Ce am eu, Harry? De ce-ar trebui să fac vreodată patul sau să spăl vasele? Le fac, dar de ce-ar trebui? Sunt singură. Seymour s-a dus, tu te-ai dus – Harry încercă să protesteze, dar rămase cu gura căscată –, n-am pe nimeni de care să am grijă. Ada coafează. Pe oricine. Pe toată lumea. Eu ce am? Sunt singură, Harry. Sunt bătrână. Harry era extrem de amețit, scutura din cap, clipea des, își freca mâinile, se

bâlbâia. Dar ai prietene, mamă. Nu-i același lucru. Ai nevoie de cineva pentru care să te zbați. Cum să merg eu la cumpărături când n-am pentru cine să gătesc? Cumpăr o ceapă, un morcov, din când în când câte-un pui, o gustărică. Sara ridică din umeri. Cum să gătesc friptură doar pentru mine? Ceva... ceva... special? Nu, Harry, îmi place cum mă simt așa. Îmi place să mă gândesc la rochia roșie și la televizor... Și la tatăl tău și la tine. Acum când stau la soare zâmbesc. Am să vin în vizită, mamă. Eu și Marion – Sara scutura din cap și zâmbea –, serios, mamă. Jur. O să venim la cină. Curând. Sara scutură din cap și îi zâmbi propriului fiu, încercând din răsputeri să creadă: Bun, adu-o și eu vă fac ciorba ta preferată, cu borș, și pește umplut. Asta sună minunat, mamă. Am să te sun din timp, bine? Sara dădu din cap: Bine. Mă bucur. Mă bucur că ți-ai găsit o fată drăguță și un serviciu bun. Mă bucur. Tatăl tău și cu mine am vrut dintotdeauna ce-i mai bun pentru tine. Văd mereu la televizor că totul se termină cu bine. Tot timpul. Sara se ridică și-l lua în brațe pe fiul ei și-l îmbrățișă strâns la piept, cu lacrimile curgându-i încet pe obraji: Harry, mă bucur că ți-ai găsit pe cineva. Să fii fericit și sănătos. Și să ai mulți copii. Te vor face fericit. Harry făcu tot posibilul să-și îmbrățișeze mama și-o lăsă și pe ea să-l îmbrățișeze, fără s-o mai îndepărteze, se agăța de ea cu disperare, fără să aibă cea mai vagă idee pentru care motiv, ceva îl îndemna s-o-mbrățișeze și să se lase îmbrățișat, cât de mult posibil, de parcă ar fi fost un eveniment excepțional. Se simțea stingherit și sufocat, dar o ținea cumva împotriva voinței sale. Până la urmă, când simți că se dezintegrează, mama lui se retrase ușor și-l privi zâmbind: Uite că am început deja să plâng. Mă bucur așa de mult că plâng. Harry se forță din răsputeri să afișeze un zâmbet firav: Mă bucur că ești fericită, mamă. Chiar te iubesc. Și-mi pare rău – Sara scutură din cap, făcându-i semn să termine cu scuzele, gata, gata –, chiar îmi pare. Dar am să mă revanșez. Tu ar trebui să fii fericită. Nu-ți face griji pentru mine. Sunt obișnuită să stau singură. Se priviră pentru

un moment, tăcuți și zâmbitori, iar Harry crezu că o să-i plesnească fața, așa că se mișcă, uitându-se la ceas: Trebuie să plec, mamă. Am o întâlnire în centru în câteva minute. Dar am să mă-ntorc. Bine. Te-aștept. Mai ai cheia? Da, o mai am, mamă, și-i arătă inelul cu chei. Trebuie să mă grăbesc. Am întârziat. La revedere, fiule, iar Sara îl mai îmbrățișă și sărută o dată, iar Harry plecă. Sara privi ușa minute în șir, timpul părând să nu mai aibă nici un sens, apoi își mai turnă o ceașcă de cafea și se așeză la masă, hrănindu-și tristețea. Se gândi la Harry pe când era mititel și avea piciorușe și obrăjori dolofani, cum îl îmbrăca gros și-l înfășura în trei pleduri când ieșea cu el afară pe vreme rece și cum a început să meargă, cum îi plăcea să iasă la joacă, și la leagăne, și cu sania, apoi cafeaua începu să-i stimuleze chimicalele din corp, iar inima să-i bată mai tare și începu să scrâșnească din dinți și să-și clănțăne maxilarul, în timp ce se simți cuprinsă de un sentiment de exaltare, după care se gândească la rochia roșie și la kilogramele pe care le dădea jos și la televizor – *rotunjoară, rotunjoară* –, iar fața începu să i se contorsioneze într-un rânjet și se hotărî să termine cafetiera, după care să iasă să le spună doamnelor despre cât de bine o ducea Harry al ei cu propria afacere și cu logodnica lui și despre cum va fi bunică. Era un final fericit.

Harry plecă de la mama lui confuz și tulburat. Nu numai că era confuz și tulburat, dar era și conștient de asta. Știa că mereu i-a fost greu să stea în preajma mamei sale, părea că știa mereu cum să-l calce pe bătături și să-l scoată din sărite, dar de data asta s-a întâmplat ceva diferit și neașteptat, dar nu știa ce dracu' era. Nu simțea că-i vine să sară la ea, ci mai degrabă că voia să se facă mic de tot. Sau poate că mereu s-a simțit așa. Nu știa. Rahat! Era al dracu' de debusolant. Părul roșu. Rochia roșie. Televizorul. Totul părea atât de prostesc, dar, cu toate astea, ceva se întâmpla, un sentiment ciudat, care părea să amelioreze tot. Poate din cauză că mama lui era fericită. Asta era ceva neobișnuit. Nu și-a dat

niciodată seama cât de mult voia ca mama lui să fie fericită. Nu s-a gândit niciodată la asta. Pentru că era mereu neplăcut să stai pe lângă ea. Dar pe bune că azi era într-o stare bună. Da, din cauza pastilelor ălora nenorocite. Isuse, habar n-avea ce dracu' să facă. Maică-sa era pe pastile de slăbit și-și vopsea părul roșu... Harry scutura din cap pe măsură ce cuvintele și gândurile și sentimentele îl bombardau, sporindu-i confuzia și tulburarea. Nu știa ce se întâmpla cu mama lui, dar știa foarte bine că avea nevoie de-o injecție. Da, o doză mică și totul va fi bine.

Vreme de multe săptămâni, Tyrone a reușit să facă rost de marf-aia trăsnet pe care o puteau dilua de patru ori și tot reușeau să vândă o chestie a-ntâia pe străzi. Cutia de valori se umplea cu bani și începură să se intereseze dacă puteau face rost de jumătate de kil de marfă pură. Trebuiau să fie cât se poate de discreți, pentru ca oamenilor răi să nu le vină ideea să-i jefuiască. Păreau să fie atâția oameni noi care vindeau heroină, și cu ei luau legătura pentru că ei aduceau marfă trăsnet. Nu aranjaseră încă nimic, dar erau din ce în ce mai aproape, foarte aproape. Iar lucrurile mergeau pur și simplu perfect. Dădeau marfa pe mâna băieților de pe stradă, iar ei își vedeau de treabă și lăsau afacerile să-și poarte singure de grijă. Cerere exista întotdeauna. Exista fără îndoială o bună piață pentru comercianți și ei nu făceau decât să aștepte ca aceștia să-i contacteze. Își dădură seama că nu trebuiau să se obosească, așa că începură să ia din ce în ce mai mult din marfă. Nu trebuiau să-și mai facă griji dacă se făceau praf, atâta vreme cât ei erau legătura, și nu că asta ar fi fost adevărata problemă. Știau că se puteau opri oricând voiau. Asta dacă ar fi vrut vreodată.

Mai trecură două săptămâni și Sara tot nu primise nici o veste de la cei de la televiziune, dar asta n-o deranjase atât de mult până astăzi. Astăzi se trezi și-și probă rochia roșie și chiar putea să-și închidă fermoarul. La ultimii centimetri

trebui să mai tragă și să-și sugă burta, de asemenea, trebuia să gâfâie și să respire adânc, dar s-a închis. În curând va putea s-o poarte și să respire în același timp. Acum începu să se îngrijoreze care și când va fi emisiunea. Chiar dacă nu-i spuneau când, măcar să-i spună la ce emisiune, ar fi putut să se uite la ea ca să știe la ce să se aștepte, un fel de repetiție, și le putea spune doamnelor și chiar le putea invita la ea să se uite împreună la emisiune la noul televizor minunat pe care fiul ei Harry i l-a dăruit acum, când îi mergea așa de bine în afaceri, în propria afacere, și-și dorea ca el să vină cu logodnica lui la cină, ca să le poată face borș și pește umplut, care-i plăceau așa de mult lui Harry, la fel ca și lui taică-su, care plescăia mereu și mai cerea o porție... Sara suspină... Dar Harry a sunat zilele trecute s-o-ntrebe ce mai face și s-o salute și i-a spus din nou că va veni s-o viziteze, dar că atunci nu putea pentru că era prins cu afacerile. Dar chiar n-ai putea să vii? Măcar așa, puțin? Mamă, ți-am spus, sunt prins. Am o mulțime de aranjamente în mers și trebuie să am grijă de ele. La propria mamă? Nici măcar o vizită scurtă? Ce-am făcut, Harry, de nu vrei să vii să mă vezi? Ce tot zici acolo, pentru Dumnezeu? Nu ți-am făcut nimic. Ai putea veni cu logodnica ta și-aș putea s-o-mbrățișez și s-o sărut. Trebuie să te lași de pastilele-alea. Te fac și mai aiurită ca de obicei. Deci acuma sunt și nebună? Cine-a zis că ești nebună? Hai, mamă, vrei să te calmezi și să nu te mai joci cu mine de-a vinovăția? Jocuri? Care jocuri? Calmează-te, da? Te-am sunat să-ți spun că te iubesc și că o să vin să te văd curând și tu încerci să-mi pui în cârcă toată vina asta de care eu n-am nevoie, OK? OK, OK. Nu știu ce nu ai nevoie, dar OK. Bănuiesc că de mine n-ai nevoie, dar OK. Harry respiră adânc și strânse telefonul cu putere și-i mulțumi lui Dumnezeu că a avut destulă minte cât să-și facă o injecție înainte s-o sune. Uite, mamă, nu vreau să te stresez, bine? Te iubesc și ne vedem în curând. Ai grijă. Cu bine, Harry. El închise, iar ea ridică din umeri și-și mai turnă o ceașcă de cafea și se așeză la masă, așteptând ca

efectul cofeinei să i-l reactiveze pe cel al pastilei de slăbit și să-i trimită un val de euforie în întreg organismul, și-n scurt timp își scrâșnea dinții și maxilarul îi tremura și se întoarse pe stradă să se alăture doamnelor și să se bronzeze puțin. Și dacă până luni nu primea nici o veste de la televiziune, le va da un telefon.

Harry și Marion își făceau două injecții pe zi, uneori chiar mai multe și, între timp, fumau multă iarbă și, din când în când, mai luau câte-un pill[1]. Se uitau la schițele cafenelei pe care aveau s-o deschidă, pe care le făcea Marion, dar din ce în ce mai rar și mai puțin entuziasmați. Parcă nu mai aveau niciodată timp pentru asta, deși își petreceau multă vreme stând pur și simplu, fără să facă ceva anume, croindu-și vagi planuri de viitor și bucurându-se de sentimentul că totul va fi întotdeauna bine, la fel cum era acum. Când Harry demisionă din afaceri, Marion insistă să *nu* locuiască în suburbii, într-o casă cu gărduleț, să *nu* facă grătare duminica și să *nu*... Hei, așteaptă puțin, da? Ce vrei să faci? Și o apucă de un sân, o cuprinse cu celălalt braț și o sărută pe gât, iar ea îl împingea și chicotea și-și ascundea gâtul: Nu, nu, mă gâdil. OK, deci nici de gâdilat n-am voie să te gâdil. Și ce altceva? *Nu* o să avem un Cadillac și nici nu o să mergem în vizită la familia mea de Paște, de fapt, noi *nu* vom sărbători Paștele și nici măcar nu vom ține în casă o cutie de matzoh. Harry continua să aprobe și să-și dea ochii peste cap, numărând toate aceste lucruri pe care nu le vor face. Dar vom avea o casă drăguță în partea de vest din Village și, din când în când, ne vom opri să bem ceva la barul din cartier, vom face cumpărături pe Bleeker Street și o s-avem multe brânzeturi bune, mai ales *provolone*, peste tot în bucătărie, și tot ce ne dorim. Harry ridică din sprâncene: Și, ce altceva mai vrem? Nu-ți face griji, Harry, o să ne putem permite. El zâmbi și o trase aproape de el. Acum am tot,

1 Pastilă de Ecstasy.

și o sărută, plimbându-și ușor mâna pe fundul ei, tu ai tot ce-mi doresc. Marion își încolăci brațele în jurul gâtului lui: O, Harry, te iubesc. Mă faci să mă simt un om adevărat, de parcă aș fi cea mai frumoasă. Dar ești frumoasă. Ești cea mai frumoasă femeie din lume. Ești visul meu.

Ca de obicei, Sara își începu ziua de luni cu pastila ei purpurie și o cafetieră plină, dar într-un fel nu făcea ceea ce era obișnuită să facă. Continua să piardă în greutate, iar rochia roșie se închidea fără prea mari eforturi, dar ceva lipsea, chiar și după o cafetieră plină. Nu se simțea la fel ca atunci când începuse să ia pastilele. De parcă scoseseră ceva din ele. Poate greșiseră și-i dăduseră alte pastile? Poate ar trebui să ia unele mai puternice? Sună la cabinetul doctorului și vorbi cu asistenta și întrebă de două, trei, cine știe câte ori dacă era sigură că nu-i dăduseră niște pastile greșite. Nu, doamnă Goldfarb, sunt absolut sigură. Nu este posibil, doamnă Goldfarb. Vedeți dumneavoastră, toate au aceeași substanță activă. Diferența stă în culoare. Toate cele purpurii au aceeași putere, toate roșii etc. Dar ceva nu mai e la fel. La început e posibil să aveți o reacție puternică, dar după un timp aceasta slăbește și pur și simplu nu mai aveți poftă de mâncare. Nu aveți de ce să vă faceți griji, doamnă Goldfarb. Vreți să spuneți că... Trebuie să închid, sună celălalt telefon. Sara se uită pentru o secundă la telefon: Clic. Poate că are dreptate. Nu mănânc – *rotunjoară, rotunjoară* –, iar rochia îmi vine. Suspină. Gândesc dietetic. Fără să se gândească, mai făcu o cafetieră, în timp ce privea borcanul de ceai, și o bău pe când trebăluia prin casă, înainte să-și pună un pulover și să iasă la soare cu doamnele. Acum, dimineața și seara era cam răcoare, dar ele continuau să stea afară, iar după-amiaza era mai cald. Își puse scaunul pe locul ei pentru o vreme, după care se ridică, dar fără vioiciunea și zâmbetul ei obișnuite. Stai jos, stai jos. De ce trebuie de fiecare dată să te învârți ca titirezul. O să m-așez. Dar astăzi sunt cam nervoasă. Astăzi ești nervoasă? Dar ieri stăteai calmă și liniș-

tită? Sara, de săptămâni bune ești ca o fetișcană care n-are liniște și se gândește la Robert Redford, și doamnele începură să râdă și să chicotească. Aștept, aștept. Cred c-o să vină azi și atunci mă voi liniști când voi ști la ce emisiune și poate îmi vor spune și când. Sara ridică din umeri: Cine știe. Acuma mă-ncape rochia roșie, spuse continuând să se învârtă, mergând apoi până la colț, uitându-se în susul și-n josul străzii, dar fără să fie atentă la ceea ce vedea, apoi se întoarse la doamne, așezându-se pentru o clipă, după care începu să se plimbe în cercuri din ce în ce mai mari: Dar părul meu are nevoie de câteva retușuri. Păi mâine îl facem ca nou și o să fii la fel de frumoasă ca Rita Hayworth. Sara poză cu o mână pe șold: *Rotunjoară*, iar doamnele râdeau. Sara se mai uită o dată în lungul străzii: Astăzi e ziua cea mare. Știu asta, azi e ziua cea mare.

Nu se făcuse nici ora trei, că Sara își luă deja pastila portocalie pentru seară urmată de o ceașcă de cafea. Îl pândise pe poștaș cum venea din capul străzii și dădu scurt din cap, după care intră în bloc. Sara îl urmă, privindu-l cum pune plicurile în cutii, cu ochii la propria cutie goală, după care el plecă, iar ea se întoarse în casă. Făcu automat o altă cafetieră, apoi își luă pastila pentru cină și se așeză la masa din bucătărie, uitându-se la noul ei televizor pe care i-l dăduse Harry. Nu era nici trei, dar ea credea că era aproape ora cinei. Luă pastila portocalie și mai bău niște cafea. Mai făcu o cafetieră. Se așeză. Începu să se gândească. La televiziune. La emisiune. La cum se simțea. Ceva nu era în regulă. O durea falca. Își simțea gura într-un fel ciudat. Nu-și dădea seama cum. Avea un gust de șosete vechi. Uscată. Îi dădea o stare de greață. Și stomacul. Vai, stomacul ei. Ce dezastru. De parcă s-ar mișca ceva înăuntru. De parcă. De parcă înăuntru ar fi o voce care-i spune să se ferească: *FEREȘTE-TE!!!!* O să pună mâna pe tine. Privi din nou peste umăr. Nimeni. Nimic. *FEREȘTE-TE!* Cine o să pună mâna pe mine? Și de de? Vocea continua să-i bolborosească în stomac. Înainte, când a început totul, mai bea niște cafea și mai lua o pastilă

și-i trecea, acum nu se mai duce. Niciodată. Și gustul ăla nesuferit care-i căptușea gura, ca un clei vechi, și el îi trecea sau așa ceva. Nu o deranja. Acum, of! Și tot timpul, brațele și picioarele-i tremurau. Peste tot. Niște chestii mici pe sub piele. Dac-ar ști care va fi emisiunea, i-ar trece. Asta era tot ce-avea nevoie. Să știe. Își termină cafeaua și așteptă, încercând să-și readucă sentimentele acelea plăcute în corp, în minte... dar nimic. Clei și șosete vechi în gură. Furnicături sub piele. Vocea din stomac: *FEREȘTE-TE!* Se uita atentă la televizor, bucurându-se de emisiune, și dintr-odată: *FEREȘTE-TE!* O altă ceașcă de cafea și se simți mai rău. Simțea că o să-i plesnească dinții. Sună la McDick Corp., cerând cu Lyle Russel. Cu cine? Lyle Russel. Îmi pare rău, dar nu am acest nume listat în directorul meu. Despre ce anume era vorba? Despre televiziune. Ce televiziune? Nu știu. Vreau să aflu. Un moment, vă rog. Operatorul mai răspunse la un telefon, iar Sara ascultă atentă liniștea. Despre ce emisiune spuneați că era vorba? Nu știu, dulceață. M-a sunat el și mi-a spus că o să apar la o emisiune și... Un moment. Vă fac legătura cu Departamentul de programe. Sara aștepta în timp ce un telefon din altă parte suna și tot suna, până când o voce o întrebă dacă o putea ajuta cu ceva. Vreau cu Lyle Russel. Lyle Russel? Nu cred că avem pe cineva cu numele acesta. Sunteți sigură că ați sunat la numărul care trebuie? Operatorul mi-a făcut legătura. Bine, dar despre ce e vorba? Mă duce el la o emisiune. O emisiune? Ce emisiune? – *FEREȘTE-TE!* Sara simțea transpirația prelingându-i-se pe undeva, nu-și dădea seama pe unde. Nu știu. El trebuia să-mi spună. Mi-e teamă că nu înțeleg. Nerăbdarea din vocea ei era evidentă. Dacă-mi puteți spune... El m-a sunat și mi-a spus că voi fi concurentă și mi-a trimis niște hârtii. Eu le-am trimis înapoi acum o lună și încă nu știu... Aha, înțeleg. Un moment, vă fac legătura cu departamentul care trebuie. Apăsă pe tastele telefonului și apăsă și tot apăsă. O, haide, și mai apăsă de câteva ori, în timp ce Sara își încleștase o mână pe receptor și cu cealaltă își ștergea transpirația

de pe față. Vă pot ajuta cu ceva? Fă-mi legătura cu Biroul pentru concurenți, te rog. Un moment. Și Sara ascultă din nou cum suna telefonul, își dădu ochii peste cap, transpirația și furnicăturile se înrăutățeau, iar gura aproape că i se încleiase. Vă pot ajuta cu ceva? Sara nu era în stare să vorbească. Alo? Transpirația îi ardea ochii, dar până la urmă își descleștă buzele și, pe măsură ce-și dădu seama ce răspuns va primi când întrebă de Lyle Russel, un val de groază îi cutremură tot corpul. Cine? Sara începu să se scufunde în fotoliul ei. Crezu că va ieși pe partea cealaltă. Crezu că o să moară și – *FEREȘTE-TE!* – se întoarse și cuprinse camera cu privirea, repetându-și numele. Sunteți sigură că ați sunat la departamentul corect? Ei m-au trimis aici. Agonia era insuportabilă. Măcar dacă ar mai bea o ceașcă de cafea. Concentrându-și toată voința, își dezlipi buzele și spuse din nou povestea vocii de la celălalt capăt al firului, aflate nu se știe unde. O, da! În sfârșit! În sfârșit! Recunoașterea. Sara aproape că se topi de ușurare. Trebuie să fi fost unul dintre agenții noștri telefonici. Știți, avem foarte mulți. Vă pot ajuta cu ceva? Vreau să știu la ce emisiune și poate și când voi apărea. Îmi dați, vă rog, numele și adresa dumneavoastră? Sara își silabisi rar și atent numele și adresa, *shiksa*[1] de la celălalt capăt neînțelegând prea bine engleză. Într-un sfârșit, îi scrise numele și adresa. Am să verific, doamnă Goldfarb, și vom lua legătura cu dumneavoastră. Vă mulțumesc pentru telefon. Clic. Sara încă mai vorbea în receptor, la câteva secunde bune de când clicul se risipise în aer și se amestecase cu vocile care veneau dinspre televizorul ei. Se uită la telefon, iar sudoarea aproape că avea gustul lacrimilor. Vor lua legătura cu mine, scutură ea din cap, vor lua... *FEREȘTE-TE!!!!*

Tyrone râse: Mă bucur că nu mai e nici unu' care să dea marfă d-asta de nota zece ca a mea, frate. Voi, albii, voi prea

1 Termen din idiș, cu conotație peiorativă, însemnând femeie non-evreică.

le-aveți cu rahaturile-astea cu vina. Kristoase, frate, da' tu nu glumești. Nu știu ce e, da' io-ncerc să fac tot posibilu' să fie bine cu femeia mea, da'... Harry ridică din umeri... da' ea vine mereu cu textele-alea cu evreica de mă-sa. Hei, da' nu-i vorba numa' de voi, evreii, ci-n general de voi, albii. Voi, frate, chiar nu-nțelegeți asta, nu? Rahaaat. Mamele cam au damblau-asta să ți se suie-n cap, dar nu se bat cu pumnu-n piept, ha ha. Mai degrabă te-ar bate la cur. Știi, uneori cred c-am duce-o mai bine fără mame. Poate c-avea dreptate Freud. Nu'ș ce să zic, frate. Maică-mea a murit când io aveam vro opt ani, da' țin minte că era o femeie tare de tot. Avea șapte copii, frate, și era fix ca mămicile-alea din filme, uite-atâta era și tot timpu' cânta și zâmbea. Avea un piept mare-așa și mă cuibăream acolo, frate, și țin minte ce bine era acolo și ce dulce mirosea. Șapte copii, frate, și n-a dat niciodată-n nimeni. Ne iubea pe toți așa cum eram... și toată lumea o iubea. Și era nebună cu cântatu'. Adică toată ziua și toată noaptea cânta cântece d-alea gospel, ca să te facă să crezi că raiu-i imediat după colț. Știi, cânta și te făcea să te simți așa, bine de tot, ca heroina. Harry râse, după care chicoti: Un fel de Mahalia Jackson, nu? A, nu frate, cu totu' altceva. Da, adică io zic că era foarte ca lumea la mine-acasă când eram copil. Adică atunci când trăia mama și totu' părea foarte tare. Știi, că mergeam așa prin tot felu' de locuri și făceam chestii și ne distram așa prin casă. Pe urmă mama a murit... Tyrone ridică din umeri... Și cu taică-tu ce s-a-ntâmplat? Rahaaat, păi el o tăiase *mult* înainte să moară mama. Probabil că ș-acuma-i pe undeva, își vede d-ale lui. Când a murit mama, ne-au trimis pe toți pe la unii, pe la alții. Io m-am dus la mătușă-mea-n Harlem ș-am stat acolo o vreme. La sora lu' maică-ta? Da, da' ea era tare diferită, frate. Da' de treabă. Nu cânta și-i cam plăcea să-ți ardă câte-o nuia la cur, da' avea mereu grijă să ne dea câte-o țâță de zahăr când veneam acasă de la școală. Țâță de zahăr? Ce pula mea-i aia? Care aia? Vrei să zici că nu știi ce-i aia o țâță de zahăr?

Io știu ce-i aia o păsărică dulce, frate, da' la țâța de zahăr mă las păgubaș. Râseră, iar Tyrone scuturã din cap: O țâță de zahăr e niște unt cu zahăr băgat în tifon, și sugi din el ca din țâță. Zău, așa-i zice? Drace, da' ignorant mai ești și tu... O mătușică de treabă... da' mama era altă poveste, cu totu' alta. Harry ținea ochii-nchiși și stătea rezemat, amintindu-și cum îl apăra maică-sa tot timpu' de vântul rece de iarnă, când era mic, și ce căldură simțea când intra-n casă, iar ea-i încălzea urechile și obrajii și mereu avea câte-un castron de supă fierbinte care-l aștepta... Da, cre' că și-a bătrână a ta era tare. Cre' că-i cam nasol să stai singur așa. Harry Goldfarb și Tyrone C. Love zăceau pe scaunele lor, cu ochii întredeschiși, încălziți de amintirile plăcute și heroina care li se scurgea prin corp, în timp ce se pregăteau pentru schimbul de noapte.

Un lucru care-i plăcea la nebunie lui Tyrone C. erau cămășile de mătase. Drace! Chiar că-i plăcea cum se simte pe piele, așa de neted și de mișto, la fel ca și curu' gagică-sii, iar ea era o gagică cum rar vezi, frate, adică ceva ca lumea de tot. Avea vreo două duzini sau cam așa de cămăși agățate-n șifonier, de stiluri și culori diferite, fel și fel de culori. Îi plăcea să mângâie cămășile la fel de mult cum îi plăcea s-o mângâie pe Alice, iar uneori se așeza pur și simplu-n fața șifonierului și se uita la toate cămășile-alea mișto, frate. Drace! Îi plăcea chiar și șifonieru-ăla. Avea două uși mari glisante, din oglindă, o ditamai oglinda, pretene. Uneori nu făcea decât să deschidă și să-nchidă ușile, chestie care-l excita la maxim. Ce faci, puiule? De ce nu vii înapoi în pat? Rahaaat, avem o grămadă de timp pentru asta, iubito, mi-am luat o jucărie mare cu care mă distrez de mor. Mi-am adus aminte d-un film pe care l-am văzut odată când eram mic, în care tipu-avea un șifonier mare ca ăsta, cu uși glisante și-așa, și era plin de costume și-n spatele lor era un culoar secret. Era o superfază. Și la ce-i trebuia un culoar secret? Nu mai țin

minte, mi-amintesc numa' dulapu'. Tyrone închise ușile și se uită în oglindă, văzându-și femeia în spatele lui și-i zâmbi. Când Tyrone a venit prima oară să vadă apartamentul, s-a îndrăgostit de șifonierele din dormitor și asta l-a făcut să se hotărască. Era unu' dintre primele lucruri pe care i le-arătase administratorul. Ușile au cu totul trei metri lățime și sunt toate acoperite cu oglindă. Șifonierele, vreo trei metri jumate, cred. Amândouă. Unul de fiecare parte a camerei. Îți pui patu' între ele și te-ai asigurat de un superspectacol, și începuse să râdă, după care îi făcuse cu ochiul și îl bătuse pe Tyrone pe braț, harharhar. Tyrone era gol și stătea pe o parte a patului, frecându-se pe burtă: Da, domnule, pe mine mă cheamă Tyrone C. Love și asta și sunt, iar Alice începu să chicotească, iar Tyrone sări în pat, poing-poing! Nu face asta, Tyrone, mă sperii de mor. Hai, mami, nu vreau să te sperii, și îi mângâie gâtul și umărul, ușor, atât de liniștitor, nu vreau să sperii pe nimeni, mai ales pe cea mai mișto femeie de pe fața pământului, iar Alice începu să fremete ușor, în timp ce el o sărută din nou pe gât, apoi ea-l strânse aproape, și el o sărută pe gât și pe sâni, mângâind-o acolo, ea îl prinse de cap și-l sărută, și-l sărută, și-l mai sărută o dată și-l îmbrățișă și-l strânse și fremăta toată și gemea și suspina, iar Tyrone C. Love o făcea să se simtă atât de bine pentru că făcea dragoste atât de priceput și de special, iar când el termină și rămase întins pe spate, tot corpul ei vibră la un al doilea orgasm, și țipă: Ooooooo, după care se rostogoli repede pe partea ei și se îmbrățișară și se sărutară până când amândoi rămaseră așa, liniștiți și senini, unul în brațele celuilalt, Tyrone pe spate, Alice, doamna lui, pe partea ei, cu fața atât de dulce culcușită pe umărul lui, simțind o liniște și o mulțumire și o emoție cum nu mai simțise niciodată, cu sau fără heroină. Din când în când, Tyrone deschidea ochii, încet, să se asigure că totul era aievea și că stătea întins pe pat, în această cameră, cu această femeie, iar apoi ofta adânc în sinea lui și-i simțea pielea catifelată și căldura alături, iar

înăuntrul său, liniștea și mulțumirea. Își aplecă încet capul și o sărută pe Alice a lui pe frunte și o mângâie pe cap: Tu chiar ești aici, iar ea îl strânse și își cuibări și mai bine capul în umărul lui, el îi simțea respirația pe brațul său și, într-un fel, simțea cu mintea și cu trupul că viața din ea era acum parte din el și că el voia să fie parte din ea și s-o protejeze. Voia s-o țină în brațe, la adăpost, și amândoi vor sta în banca lor și vor râde și se vor simți bine și nu va mai fi nici un necaz.

Vremurile bune au luat sfârșit. Marfa trăsnet nu se mai găsea. Brody îi spuse lui Tyrone că nu știa exact ce s-a întâmplat, dar că probabil avea legătură cu tipii-ăia pe care i-au găsit în tomberoane. Vorbești de ăia cu gâtu' tăiat și cu semnele-alea „Păstrați curățenia orașului" ? Da, Brody dădea din cap și amândoi începură să chicotească. Rahaaat, păpușă, dacă s-a dus marf-aia de milioane, nu prea e nimica de râs. Brody continua să dea din cap: Așa e, frate, da' cum am auzit io, cică s-au pus cu cine nu trebuia. Au ciordit niște kile bune de la frații Jefferson și voiau s-acționeze repede, ca să scape de toată marfa. Și ce, le-au tras-o Jeffersonii ? Brody chicoti: Cine altcineva ? Cine se pune cu Jeffersonii, păpușă... nu scapă. Tyrone se scărpină în creștet: Și marfa asta cum e ? Cum era și-nainte ? Nu poți decât s-o-ndoi, dacă vrei să-ți iasă ceva. Tyrone ridică din umeri și duse marfa la vechea lui casă, unde îl aștepta Harry. Înainte să facă orice altceva, puseră, ca de obicei, puțină în lingură și băgară-n vână. Se uitară unul la altul, apăsând de câteva ori pe piston, așteptând declicul. Care nu s-a întâmplat. A fost ceva vag, dar nu i-a lovit așa cum erau obișnuiți. Rahaaat, ăia chiar că nu glumeau când ziceau că nu mai e d-aia trăsnet. Nu-i de glumă, frate. Mai bine mai băgăm puțin. Asta dinainte-a fost de doi bani. Mai puseră în lingură și mai băgară o dată, iar de data asta a fost puțin mai bine, cel puțin destul de bine cât s-o simtă-n stomac și-n pleoape. Se priviră și ridicară din umeri. Uite câți bani economisim la lactoză, râse Harry,

iar Tyrone chicoti: Da' ne descurcăm noi oricum. Tot mai scoatem niște bani.

După ce au consumat ei cât au vrut, nu prea le-a mai rămas mare lucru de vânzare și nici prea mulți bani nu le-au ieșit pe lângă cheltuieli, dar nu era așa mare chestie, aveau niște mălai pus deoparte și-n scurt timp vor putea să cumpere o cantitate ca lumea, și încă de-aia trăsnet, și-n curând vor putea să pună banii la un loc, să-și cumpere juma' de kil de marfă pură.

Acum Sara începea cu ușurință în rochia roșie, dar tot nu știa la ce emisiune va merge. Suna de două ori în fiecare săptămână, dar întotdeauna primea același răspuns: că cererea ei era în curs de procesare și că va fi anunțată. Acum când sună și lăsă un mesaj, fata dădu pur și simplu din cap spre telefon, uitându-se la ceilalți din jur și zâmbind: Tot ea e, nu? Fata dădu din nou din cap și se străduí destul de mult să nu râdă. Întotdeauna Sara privea fix telefonul câteva minute bune după ce închidea, apoi se ducea la bucătărie și-și mai făcea o cafetieră. Economisea banii de pe mâncare, mânca așa de puțin, dar îi cheltuia pe cafea. Iar prețul cafelei în ziua de azi, ahhhh. Încerca, din când în când, să o dea iar pe ceai, dar îi dădea cumva o ușoară durere în stomac, o ușoară insatisfacție, pe care numai cafeaua o înlătura. Dar nici cafeaua nu mai reușea să o satisfacă așa ca înainte, numai că de la ea o durea mai puțin stomacul. Era tot timpul neliniștită, lucru care era și-așa destul de rău, dar ceea ce o făcea să se simtă și mai rău era faptul că nu știa de ce. Ceva nu era în regulă, dar nu știa ce. Avea tot timpul senzația că se va întâmpla ceva groaznic. Și uneori îi venea să plângă. Și nu ca înainte, când era tristă sau când se gândea la Seymour sau la Harry, iepurașul ei, și se simțea atât de singură. Acum sătea și se uita la televizor și izbucnea în plâns – FEREȘTE-TE! –, inima începea să-i bată puternic, de parcă o simțea în gât, și nu știa de ce. Când a sunat în legătură cu emisiunea ei, aproape că-i venea să plângă. Voia să-i spună fetei cât de

important e pentru ea, dar era mereu năucă. Dacă i-ar fi dat măcar numele emisiunilor pentru care căutau oameni, tot ar fi fost ceva, dar fata îi spunea că era informație confidențială și acoperea receptorul cu mâna în timp ce chicotea și-i făcea cu ochiul fetei de la biroul alăturat. Sara schimba mereu canalele de la TV și încerca să se uite la cât mai multe emisiuni de cultură generală, dar nu reușea să stea locului cât să fie atentă și să afle cum erau și să se privească traversând scena. De două ori a reușit să se mobilizeze și să traverseze scena pornind din colțul îndepărtat, dar i se părea că-și cheltuiește toată energia ca să-și vizualizeze rochia roșie și pantofii aurii, așa că întreaga imagine devenea imediat neclară, și în cele din urmă se lăsa pe spate în fotoliul ei, uitându-se la ceva, dar fără să fie acolo. Ea nu era la emisiune. Încercă să rămână pe fotoliu și să se uite la o emisiune întreagă, dar nu reuși. Se ridica și-și mai turna o ceașcă de cafea sau stătea lângă aragaz în timp ce pregătea încă o cafetieră, trecându-i prin minte crâmpeie de gânduri cum că niște pastile în plus i-ar face mai bine. Începu să le ia cea purpurie, cea roșie și cea portocalie la un loc dimineața, iar asta îi făcea mai bine pentru o vreme, făcea curățenie prin casă în doi timpi și trei mișcări și era gata să iasă să se bronzeze puțin, dar deja la prânz corpul i se chircea în spasme – FEREȘTE-TE! –, iar ea se aștepta să vadă o mașină urcându-se pe trotuar, izbindu-se de toate mașinile parcate și lovind-o; sau poate să cadă ceva de pe acoperiș sau... Nu știa, nu știa ce, dar ceva nu era în regulă. Nu se putea așeza. Se ridică, iar doamnele râdeau și făceau glume pe seama ei, Sara-Măncărici, iar ea umbla de colo-colo, gândind dietetic la faptul că va fi *rotunjoară* și chiar și atunci când Ada îi nuanța părul o dată la două săptămâni, abia dacă putea să stea jos și se tot ridica, fără să îi treacă prin cap că asta avea să facă, iar Ada o împingea la loc pe scaun: Dacă vrei păr roșu, trebuie să stai nemișcată. Slăbea, slăbea. Rochia îi venea bine. Nu mai trebuia să-și sugă burta. Nici să gîfîie. Slăbea. Ar trebui să fie fericită. Rochia roșie îi vine, are părul ca al Ritei Hayworth,

pantofii ei aurii strălucesc și avea să apară la televizor, un vis, un vis, și ar trebui să fie fericită, ar trebui să fie fericită!!!!

New Yorkul nu mai era sărbătoarea verii, iar Harry și Tyrone primiră un duș rece... Brody nu le mai putea face rost de marfă curată... Ce? Ai auzit bine. Poa' să ne facă rost de aceeași cantitate, da' diluată. Frate, ce rahat... da' ce s-a-ntâmplat? Tyrone ridică din umeri și se scărpină în creștet: Brody zice că se pare că cineva-ncearcă să-și înmulțească marfa. S-o lungească? Tyrone continua să dea din cap: Și dacă Brody nu poa' să facă rost de marfă curată, atunci nimeni nu poate. Harry se uită lung la pachetul de pe masă: Păi în felu-ăsta nu putem decât să ne plătim marfa noastră. Pai de ce nu ne lăsăm atuncea???? Se priviră o clipă, acceptând cu greu și înregistrând implicația întrebării lui Tyrone, care întâmpină o mare rezistență. Harry ridică din umeri: Da, cre' c-ar fi mai bine. Da' cre' c-am putea să mai băgăm azi o doză și să ne lăsăm de mâine. Da, ar fi cam aiurea să vindem tot rahatu-ăsta fără să-l degustăm. Harry chicoti: Se pare c-o să rămânem cu proviziile de lactoză. Asta-i bine, păpușă, că-n ziua când o să luăm marf-aia pură, o s-avem nevoie de ea.

Marion și Alice nu voiau să mai ia, așa că în noaptea aia se duseră toți la culcare cu o hotărâre îndârjită. Se treziră pe la prânz și la cafea fumară un joint, bucuroși că nici nu se mai gândeau, că nu mai băgau în venă și rămaseră acasă pentru o vreme, se uitară puțin la televizor, se gândiră că poate ar fi bine se mănânce ceva, dar nu prea aveau chef, după care, fără să fie-n apele lor, se gândiră și vorbiră despre câteva lucruri pe care trebuiau să le facă în ziua aceea și-și planificară chiar să le facă, apoi se mai uitară puțin la TV, încă puțină cafea, încă puțină iarbă, petrecându-și mult timp ștergându-și ochii înlăcrimați și nasurile, până când, pe la trei, își dădură seama că făceau din țânțar armăsar și că ei chiar voiau pe bune să se lase și că puteau să facă asta fără îndoială, demonstrau acest lucru chiar în acel moment, dar era o prostie

să se panicheze și să creadă că vine sfârșitul lumii doar pentru că nu puteau să facă rost de marfă curată în clipa aia, așa că se întoarseră la lingură. Nasurile și ochii li se limpeziră imediat și mâncară pe muzică.

O săptămână mai târziu, tot nu puteau face rost de marfă curată, așa că încercară din nou să se lase, dar de data asta se întorseseră la lingură înainte să se-mbrace. Se treziră mai devreme ca de obicei, cu stomacurile chircite de panică, ochii inflamați și nasurile curgându-le, iar magia heroinei îi vindecă imediat. Nu era vorba că nu se puteau lăsa, ci doar că nu era momentul potrivit. Aveau prea multe de făcut și nu se simțeau tocmai bine. Când se va rezolva totul, pur și simplu vor renunța o dată pentru totdeauna, dar acum o să mai ia din când în când, ca să se calmeze.

În cele din urmă, Sara își întocmi un orar pentru dimineață, care-i permitea să ducă la bun sfârșit câteva lucruri care trebuiau făcute. Își lua pastilele purpurie, roșie și portocalie toate o dată, bea o cafetieră plină, după care proba rochia roșie și pantofii aurii și se învârtea în fața oglinzii, arătând așa de *rotunjoară* și simțindu-se atât de bine, și încerca să-și prelungească aceeași stare până la prânz. Rămânea cu rochia pe ea și se așeza în fotoliu și se uita la televizor, fără să mai schimbe postul, reușind să urmărească o emisiune până la capăt. Îl văzu pe prezentator, apoi publicul, premiile și auzi râsetele și aplauzele, după care trase de ea să traverseze scena până la prezentatorul care o aștepta, zâmbind larg și ascultând aplauzele, dar acum nu se putea controla și părăsi ecranul, se întoarse în cameră și se plimbă dintr-un capăt al apartamentului în celălalt, uitându-se la decorațiunile vechi, vechi de tot, conștientă de lipsa de lumină și de viață, apoi încercă să se întoarcă în televizor, dar nu-i reuși și, până la urmă, păru să dispară undeva, nefiind prea sigură unde anume, poate în spatele televizorului sau sub pat, undeva. Pe Sara o miră acest lucru. Căută prin toate colțurile casei, dar n-o găsi pe micuța Scufiță Roșie. Data următoare fu mai

atentă la locul unde dispăruse și se întrebă ce făcea și încotro se ducea, dar nu făcu altceva decât să ridice ochii spre ea însăși cu capul pe spate, să ridice din umeri și să-și arunce o privire care spunea „Dar tu cine ești?", după care își continuă voioasă drumul și dispăru. De câteva zile bune continua să iasă din televizor și să se plimbe prin casă. Nu sărea pe podea, ci pur și simplu ieșea cumva din ecran și dintr-odată se afla pe podea și n-o băga în seamă pe Sara într-un mod foarte ostentativ, în timp ce se plimba de colo-colo, uitându-se curioasă prin apartament, aruncându-i din când în când Sarei câte o privire dezaprobatoare, pufăind și pufnind, inspectând totul, criticând orice, aruncându-i Sarei priviri arogante. Până la urmă Sara se supără și se înfurie și o privi sfidătoare la rândul ei: Dar cine ești tu să-mi spui toate astea? Cine te crezi? Și nici n-o băgă în seamă, iar când își coborî privirea, dispăruse deja. Multe dimineți la rând se întâmplase același lucru, până într-o zi când și prezentatorul părăsi televizorul și se lăsă condus prin apartament de micuța Scufiță Roșie care-i arăta asta și-asta, și amândoi clătinau din cap teribil de nemulțumiți, apoi ridicau privirea spre Sara, clătinând iarăși din cap, apoi începeau din nou inspecția, o priveau iar pe Sara, mai clătinau o dată din cap, după care își continuau inspecția în altă parte și iar aruncau priviri dezaprobatoare și iar clătinau din cap. S-a întâmplat trei dimineți la rând și de fiecare dată Sara se simțea mai rău în timp ce-i privea cum îi cercetează apartamentul sărăcăcios. La ce v-așteptați? Voi v-ați descurca mai bine singuri? E un bloc vechi. De zece ani sau poate chiar mai mult n-am mai zugrăvit. Sunt bătrână. Singură. Faceți voi. Eu încerc, încerc, și Sara simți un ghem fierbinte în stomac și un val de greață îi inundă gâtul. Vă rog... vă rog. Dați-mi voie să vă explic. Dar ei nu rămaseră să asculte, ci se întoarseră imediat în televizor, de unde făcură cu mâna publicului, după care sute de oameni îi urmară afară din televizor, în apartamentul ei mic și mohorât, apoi se luă și echipa de televiziune după ei, cu tot cu camere și echipament, cablurile groase se întindeau peste tot pe

podea, iar Sara se vedea stând pe fotoliul ei, privind la televizorul înconjurat de întunericul fără viață din apartament, și părea că se făcea din ce în ce mai mică pe măsură ce-l privea pe ecran și simțea cum totul se petrecea în jurul ei, avea senzația că o striveau, nu pereții, ci rușinea și disperarea. Nu știa ce găseau și vedeau ei, dar știa că era de rău... foarte rău chiar. Ar fi trebuit să se uite înainte s-ajungă ei. Ce era acolo? Făcuse curat cu o zi în urmă. Nu? Nu era sigură. Pe toate canalele, încontinuu, aceeași imagine. Milioane de oameni o urmăreau cum stătea în fața televizorului, încercând să schimbe canalul, să schimbe imaginea, iar ea simțea cum i se târa ceva pe sub piele. Cu toții aflaseră acum de rușinea ei. Toată lumea. Milioane. Milioane de oameni care știau deja, numai ea nu știa. Lacrimile o podidiră și i se rostogoliră pe obraji. Și ea nici măcar nu știa. Nu știa decât că ei știau și era copleșită de rușine și disperare. Iar acum îi vedea pe micuța doamnă în roșu și pe prezentator cum îi conduceau pe oameni prin apartamentul ei mic și ponosit, îi vedea pe ecran cum o priveau toți dezgustați. Sara apucă televizorul, încercând să ascundă ecranul, încet, dureros de încet, se aplecă atât de mult, până ajunse să îngenuncheze în fața lui, sprijinindu-se de el, cu capul plecat și lacrimile stropindu-i rochia roșie pe care o purtase la bar mitzvah-ul lui Harry, ghemuindu-se toată pe măsură ce televizorul se umplea de oameni care o priveau dezaprobator, iar ea se îmbrățișă singură, în vreme ce un val uriaș i se rostogoli din stomac până-n gât, simțea că se înecă în propriile lacrimi: O, vă rog, vă rog... lăsați-mă la emisiune... vă rog... vă rog...

Brody s-a ars. Definitiv. Tyrone nu putu să afle ce anume s-a întâmplat – a întrebat vreo zece persoane și a primit tot atâtea răspunsuri –, dar nu era important cum s-a întâmplat, ci faptul că era mort. A fost găsit pe o alee, fie împușcat, fie înjunghiat, fie aruncat de pe acoperiș, pățise, cum se spune, o nenorocire. Avea buzunarele goale, era limpede că fusese aranjat. De fiecare dată când ieșea din casă ori avea marfă, ori bani ca să cumpere. Tyrone ascultă pentru o vreme poveștile și aberațiile, după care plecă. Tot drumul înapoi până la apartament își făcu griji că nu avea o legătură de rezervă ca lumea. Mai căutaseră ei una așa, cam fără tragere de inimă, dar Brody găsea o marfă așa trăsnet, încât știau că nu s-ar scoate mai bine nici dac-ar merge-n Franța. Iar când el n-a mai avut marfă bună, ei n-au fost în stare pur și simplu să se apuce să caute pe altcineva, fiind convinși că marfa trăsnet se va întoarce în curând pe piață, că, dacă va apărea ceva bun în oraș, atunci Brody îi va da de urmă. Acum erau futuți... ghinionu' dracu'. Isuse Kristoase, frate, ce căcat, pana mea. Să-l omoare-așa și să ne lase cu ochii-n soare-n. Nu-nțeleg. Nu pe Brody. Nu după toți anii-ăștia. Păpușă, se pare că tre' să facem ceva. Nu putem să stăm așa, cu mâinile-n sân. Da. Corect, pana mea. Rahat! Pula mea, ce pauză de tot căcatu'! Norocu' meu, ce să zic! Hai, frate, calmează-te. Nu putem să stăm aicea și ne plângem de milă. Da, da, știu, frate. Doar că m-apucă dracii, atâta tot. Păi nici pe mine nu mă face să o iau pe câmpii de fericire, da' tre' să ne punem

curu' la treabă și să vedem ce putem face. Harry începu până la urmă să bombăne încet: Da, io o să mă urc în fața autobuzului și tu-n spate. Daaaa, mie-nto'deauna mi-au plăcut afacerile alb-negru. Rahaaat, hai că găsim noi ceva, păpușă. Nu tre' decât să stăm calmi și tot apare ceva.

Sara trebuia să meargă la magazin. Trebuia să meargă de câteva zile, dar nu se putea mișca. Nu putea să iasă din casă. Nici la soare nu mai ieșea. Poate că e și-nnorat. Dinăuntru zici că-i noapte. Poate e chiar și mai rău. Noaptea aprinzi lumina și totul devine vesel. Acum e cenușiu. Cenușiu. Trebuia să meargă la magazin. De câteva zile bune. Dac-ar veni Ada. Poate atunci? Poate-ar trebui să sune? Ar duce-o Ada. Ar întreba-o de ce nu poate să meargă singură? Și ce să-i spună? Nu știa. Doar până la magazin. Da. Doar până la magazin. Dar nu putea să meargă. Știa că era foarte rău să nu meargă. Foarte rău. Simțea în sinea ei că era rău. Insectă târâtoare. Cum să – FEREȘTE-TE!!!! – nu, nu, nu, nu, ahhhhhh – Cum să-i spună? Ce să-i spună? Ce să-i spună???? Trebuia să se ducă. De câteva zile bune. Nu mai avea hârtie igienică. Nici zahăr. Nu mai avea nimic. Acum chiar trebuia să se ducă. Trebuia să iasă. Să se ridice și să străbată camera. Atâta tot. Sus și pe ușă afară. Micuța Scufiță Roșie. Cătinel – FEREȘTE-TE! Nimic. Nicăieri. Nimic. Avea să meargă ea. Frigiderul își schimba forma. Era mai aproape. Avea o gură uriașă. Mai aproape... Se ridică. Portofelul. Unde? Unde? Îl găsi. Îl apucă cu amândouă mâinile. Se îndreptă spre ușă. Frigiderul se mișcă. Mai aproape. Deformat. Aproape că era tot o gură mare. Pantofii ei aurii clincăneau pe podeaua din bucătărie. Rochia roșie era șifonată. Zgâlțâi ușa. Frigiderul se apropie și mai mult. Televizorul era mai mare. Ecranul se făcea din ce în ce mai mare. Zgâlțâi clanța. Oamenii ieșeau din televizor. Ușa se deschise. O trânti în urma ei. Se împleticea în pantofii ei aurii. Tocurile înalte clincăneau pe gresie. Aerul era cam răcoros. Și aici

era tot cenușiu. Nimeni în fața casei. O lua în josul străzii. Legănându-se. Tremurând. Proptindu-se de ziduri. Ajunse la colț. Se opri. Traficul. Traficul! TRAFICUL!!! Mașini. Camioane. Autobuze. Oameni. Zgomot. Forfotă. Zăpăceală. Ameți. Se prinse de cel mai apropiat stâlp. Cu disperare. Nu se putea mișca. Lumina semaforului se făcu verde. Se ținea strâns. I s-au albit încheieturile. Lumina continua să pâlpâie, din verde se făcu galbenă. Apoi roșie. Apoi verde. Și tot așa. De multe ori. De multe, multe ori. Oamenii treceau. Unii se uitau. Ridicau din umeri. Treceau mai departe. Sara se ținea strâns. Se uita peste drum. La stânga și pe urmă la dreapta. Așteptând să se facă verde. Acum poți să treci în siguranță. Încercă. Zgomotele se risipiră. Raze de lumină îi săgetau pleoapele închise. Se ținu bine. Stâlpul era rece. Auzea ticăitul dinăuntrul stâlpului. Rezistă... Deci ce se-ntâmplă? Ada și Rae o priveau. Te ții de stâlp? Sara dădu încet din cap. Le privi. Sara, nu arăți prea bine. Sara le privea țintă. Se uitară una la alta, apoi fiecare o luă de câte un braț și o ajutară să meargă acasă la Ada. Sara tremura ușor, iar ele îi dădură un pahar cu ceai, iar ea stătea acolo pe mutește, apucând paharul cu ambele mâini, din când în când sorbind din el, în timp ce privea în gol. Credeam că ai mâncărici pur și simplu, dar acum încep să-mi pun întrebări. Ada și Rae zâmbiră, iar Sara începu să reacționeze: Ar fi o plăcere să am doar mâncărici. Poate că deja ai luat un virus. De ce nu te duci la doctor? Poate-ți dă el un anti-ceva. Am programare abia peste două zile. Peste două zile? Ce contează, ce, tu te îmbolnăvești când ai programare? Și ce-o să spună? Acum fă-te bine și-mbolnăvește-te peste două zile? Începură să chicotească toate trei, iar Sara se frământa în sinea ei pentru că nu îi trecuse prin cap să meargă la doctor. Pentru câteva clipe se întrebă ce să facă, după care-și alungă acest gând și se întoarse la chicoteli, simțea cum îi vine și ei să chicotească și sorbi din ceai până goli paharul.

Sala de așteptare era plină ca de obicei și, în timp ce Ada și Rae vorbeau, Sara sătea pur și simplu pe scaun. Când intră la doctor, îi spuse că nu se simțea prea bine. Și ce problemă aveți? Cu greutatea se pare că vă descurcați foarte bine, și-i zâmbi. Cu greutatea e bine. Dar eu nu mă simt prea bine. Oamenii de la televizor ies și – FEREȘTE-TE! Iar Sara se întoarse și se uită în spatele ei, în jurul ei, sub scaun, apoi din nou spre doctor. El zâmbi în continuare. S-a întâmplat ceva? Toate sunt ciudate. Se amestecă. Se confundă. Bine, nu trebuie să vă faceți griji din cauza asta. Scrise ceva pe o bucată de hârtie: Dați-i asta asistentei și faceți-vă o programare pentru săptămâna viitoare. Ne vedem atunci, rămase în cabinet singură, cu bucata de hârtie. O privi fix preț de o clipă, după care se forță să iasă din cameră. Îi dădu hârtia fetei. A spus că peste o săptămână. Eu am programare peste două zile. A, bine. O s-o anulăm pe aceea și am să vă fac una de azi într-o săptămână. Să vedem, ce ziceți de ora trei? Sara dădu din cap. Bun. Și pastilele mele? Am să vă mai dau o doză pentru o săptămână. Sara și corpul ei răsuflară ușurați. Acum să vedem ce-avem aici. OK. Fata luă o sticlă din care scoase câteva capsule, numără douăzeci și una, apoi le puse într-o sticluță și lipi pe ea o etichetă. Luați câte o capsulă de trei ori pe zi. Am scris pe etichetă. Ce-i asta? O, ceva care să vă ajute să va calmați. Sara se uită la ea. Cum ziceați că se numește? Valium. *Valeium*? Sună mai degrabă a boală. Fata chicoti: Ne vedem într-o săptămână. Și să luați una imediat cum ajungeți acasă. Sara dădu din cap și ieși din cabinet. Se întoarseră toate trei acasă la Ada, la un ceai și un pateu cu prune. Sara luă o bucățică din pateu, dar nu putu s-o mănânce. Poate mâine. Acum... și ridică din umeri, după care sorbi din ceai. Stătu împreună cu Rae și Ada, așteptând ca pastila să facă ceva, însă neștiind la ce să se-aștepte. Dar într-un fel simțea că în curând îi va fi mai bine.

Când se întoarse la ea în apartament, frigiderul și televizorul erau acolo unde trebuiau să fie și se comportau regulamentar. Dădu drumul la televizor și puse sticluța cu pastile

pe masă, lângă celelalte, după care, trecând prin fața oglinzii, se văzu. Era îmbrăcată cu rochia roșie. Era șifonată. Avea deja câteva pete. Clipi și măsură din priviri reflexia din oglindă. Își amintea ca prin vis că probase rochia, ca în fiecare dimineață, dar nu o mai îmbrăcase niciodată pe-afară. Doar o singură dată, la bar mitzvah la Harry al ei. Scuturâ din cap și stătu puțin să se gândească, apoi ridică din umeri și zâmbi, își schimbă hainele înainte să se întoarcă la bucătărie, să mai ia o pastilă din cele noi, și se așeză apoi pe fotoliul ei. Se simțea calmă pe dinăuntru. Era plăcut cumva. Își simțea ochii puțin mai grei. Nu prea mult. Era doar relaxată. Fotoliul părea mai moale. Se afundă în el. Emisiunile erau drăguțe. Oamenii erau amabili. Luă o gură de ceai. Întinse mâna pe masa de lângă ea, dar era goală. Nu era nimic acolo. Apoi își dădu seama că își freca vârfurile degetelor de masă, se uită la ea, apoi la degete, ridică din umeri și apoi se întoarse la emisiune, oricare ar fi fost ea. Oricare ar fi fost, era plăcută. Cu toții păreau așa de drăguți. Și rămâneau de cealaltă parte a ecranului.

Tyrone încerca să fie cât se poate de calm, dar singurul fel în care putea să afle unde se găsea marfă bună era să meargă acolo unde era, și atunci când te afli acolo, e mereu tensiune. Cu toții, chiar și frate-său, ar fi fost în stare să-i ia banii și să-i promită că se vor întoarce cu niște marfă de zile mari; sau că i-ar fi putut face rost de o chestie trăsnet; sau că i-ar putea aranja o întâlnire... Cu toții aveau o poveste. Tyrone zâmbi și le spuse băieților să se ducă în Jersey cu textele lor cu tot. Rămase pe poziții și relaxat vreo câteva ore, ținându-se departe de uși, holuri și alei, și până la urmă dădu peste un tip pe care-l cunoștea și de la care cumpără două pachețele. Mergea pe stradă, spre un taxi, când îl opriră doi polițiști de la narcotice. Îl percheziționară, simțiră că avea heroină în buzunar, dar nu o scoaseră. Îi scoaseră banii și îi numărară: Douăzeci de dolari. Sunt cam mulți bani ca să-i ai cu tine la ora asta. Ei chicotiră, dar Tyrone rămase

tăcut. Îi mai rămăseseră peste o sută de dolari, dar nu spuse nimic. Îl împinseră în mașina lor, iar unul dintre ei urcă și el pe bancheta din spate. Tyrone știa ce trebuia să facă, și o făcu cât putu de repede și de elegant. Scoase heroina din buzunar și o împinse ușurel la margine între pernele banchetei. Când ajunseră la secție și îl întrebară dacă era pregătit, el dădu din cap. Când l-au dus înăuntru, Tyrone îi întrebă care erau acuzațiile, iar ei zâmbiră și îi spuseră: Complicitate. Tyrone dădu din cap și așteptă să înceapă acel proces de doi bani prin care trebuia înregistrat. Celula era plină aproape numai cu toxicomani și fraieri. Când primi dreptul de a da un telefon, îl sună pe Harry, dar el nu se întorsese încă, așa că îi spuse lui Marion ce s-a întâmplat și unde se află și o rugă să-i spună lui Harry că trebuie să-i achite cauțiunea. Înainte să i se ia telefonul din mână, o mai rugă s-o sune și pe Alice. Puțin mai târziu, un bătrân toxicoman care arăta ca de 104 ani, a fost aruncat și el în celulă, dar păru să se simtă ca acasă, de parcă se născuse și crescuse-n închisoare. Pe gât avea înțepături, de când își băgase heroină în vena aia. De aceea purta mereu cravată. Era veche și zdrențăroasă și arăta ca dracu', dar își făcea treaba. Frumos. Intri într-o toaletă publică, îți faci o lingură, te legi strâns cu cravata și bagi în venă. N-ai cum să ratezi. E groasă ca o frânghie. Mai avea și o jachetă cu pernuțe la umeri, de ziceai că-i de la Armata Salvării, dar și asta era parte din echipamentul său. În felul ăsta poți să iei cu tine-n închisoare niște instrumente, așa că își scoase buretele de la umeri și din el niște heroină pe care și-o pregăti-n lingură și-și făcu o doză înainte să plece oriunde ar fi trebuit să plece. Și pe mine mă așteaptă ceva afară. Probabil c-o să-mi dea șase luni, dar la Island. Făcu rost de o țigară de la un tip din celula vecină și, în timp ce și-o aprindea, îi făcu semn din cap: Rahat, io cunosc Rikers-u' ca pe buzunarele mele. Am fost acolo de-atâtea ori, c-am ajuns acționar. Ceilalți râseră, iar Tyrone se așeză pe jos, la câțiva metri de bătrân și ascultă, la fel ca mai toți ceilalți din celulă, poveștile lui despre Raymond Street,

despre bătrânele Tombs, Rikers și despre toate închisorile din nordul statului, și mai ales despre Danamora, care-i ca Siberia, să mor io. Io am fost în multe găuri împuțite, da' locu-ăla e găoaza lumii. E chiar mai rău ca-nchisoarea aia unde te condamnă la muncă silnică din Georgia. Și-acolo am făcut trei luni. Și timp de vreo două ore continuă să povestească de câte ori intrase la Fort Worth și la K.Y.; la Lexington n-a fost decât o dată. Am ieșit ș-am luat-o înapoi spre Big Apple, cu tipu-ăsta, și el voia să ne-oprim în Cleveland, pizda mă-sii, să-și vadă nu știu ce rude, dobitocu' dracu'. Și facem rost de ceva analgezic pe care-l punem la-ncălzit în lingură, după care-l răcim și băgăm și noi așa, de-o poftă, și următoarea fază e că ăsta, pizda mă-sii, sparge ușa de la hotel și intrăm la loc la pârnaie, unde ne-au dat ăia de la doi ani jumate la cinci pentru posesie de droguri. Mare rahat, nu? Și dobitocu-a-nceput să le dea niște marfă – că nu știa cum se ispășește o pedeapsă – ș-așa a făcut toți ăia cinci ani. Io am făcut numa' doi și d-atunci nici că m-am apropiat de nenorocire-aia de Ohio. Și nici n-am de gând. Ceilalți râdeau și Tyrone râdea și el. Știți ceva, în Ohio, pizda mă-sii, au pedeapsa cu moartea pentru heroină. Da' io m-am înhăitat cu un tinerel când eram p-acolo – doamne, ce hoț de primă mână era! Putea să-ți fure și ochii și tot nu-l vedeai. Toți izbucniră-n râs. Cercul de bărbați se strânse și mai mult și printre ei domnea un sentiment de camaraderie, în timp ce-l ascultau pe bătrânul cu părul rar și nepieptănat, pielea cenușie și câțiva dinți sparți și maronii cum povestea despre vremurile bune, când puteai să ai creierii varză tot timpu' cu numai trei dolari. Mânca-ți-aș, ce marf-aveau, era bun-a dracu', așa de bună, că te lua încă din lingură, hahaha, și, când băgai în venă, te făcea să strângi din cur instant, frate. Rahat, păi nici nu-ți trecea prin cap să iei marfă diluată. Nici măcar nu mai țineai minte cum era aia. Credeai că marfa-ndoită e bună să te speli cu ea pe picioare, ceilalți râseră zgomotos și toată energia frustrărilor și fricii lor li se adună în râs. Înainte de război, nenorociții de nemți trimiteau aicea

marfă pură – voi credeți că știți ce-i aia marfă pură? – și puteai să-ți iei juma' de kil pe nimica toată, da' noi doar asta aveam, o nimica toată. Râseră cu toții și mai tare. Cre' că nemții-ăia-mputiți, ce s-au gândit, că așa o să manevreze ei toată țara ș-o să câștige războiu', nu? Da' p-atunci nu prea-i păsa nimănui. Puteai să-ți cumperi cât paregoric vroiai și tot felu' de chestii care-aveau opiu-n ele. Laudanum. Marfă. Dacă ți-e rău. Bagi la ghiozdan o sticlă de analgezic, pe urmă mai bagi niște barbiturice și mesteci niște baobab foarte repede. E cel mai bun mod să te calmezi. Și-n zilele-alea era practic legal să ai iarbă. Creștea pe terenurile virane – și p-atunci erau multe terenuri virane, nu ca acuma. Toate terenurile alea virane, pana mea, peste tot în oraș – de multe ori nimeni nu știa ce era. Po' să-ți imaginezi acuma ce s-ar întâmpla dac-ai avea un teren, pizda mă-sii, plin cu iarbă? Animalele ți-ar rupe capu' ca să ți-o ia, nu? Și începură cu toți să râdă și să ciulească urechile, ca s-audă mai bine. Din când în când le mai dădeau foc, da' trebuia s-anunțe lumea – ceva cu pompierii, nu știu. Așa că dădeau anunț la ziar – pe bune, chiar dădeau la ziar – că lotu' cutare și cutare o să fie arse pe data cutare și cutare, știi, ora și tot. Mi-aduc aminte de una, io eram p-atunci un puțoi – nici măcar nu eram dependent ca lumea pe vreme-aia, pe bune că nu – și ăștia urma să dea foc la terenu-ăsta din cartier, da? Așa că-n noaptea dinainte, băieții-au luat și ei cât au putut, bravo lor, ș-a doua zi, când au venit ăia să dea foc, toată lumea din cartier și din tot orașu', ce mai, stătea la câțiva metri, în direcția-n care bătea vântu', trăgând puternic în piept, frate... ce priveliște, nene... Trebuie să fi fost vro câteva sute de oameni care stăteau acolo-n stradă ș-arătau de parcă făceau ceva exerciții de respirație profundă și râdeau de se crăcănau și pompierii se uitau la noi de parcă eram nebuni, da' noi stăteam acolo, uite-așa, și ne făceam varză, până și păru' era varză. Toată lumea râdea așa de tare, că unul dintre paznici trecu să verifice celula. Tyrone se trezi prins de poveste, ascultându-l pe bătrânul toxicoman care

stătea ca un guru într-un colț, împărtășindu-și poveștile de glorie și înțelepciune iluminată. Da, păi io am cunoscut niște campioni, frate. Oameni care – la Danamora îl aveam p-ăsta care chiar că era o figură. Ăsta – i se zicea Pussy McScene –, ăsta ar fi futut orice. Tipu-ăsta de care zic ar fi futut orice în care ar fi putut să-și bage pula. Era-n Siberi-aia d-atâta vreme, că uitase cum arată o femeie, da' știi cum e la bulău, ai o grămadă de găoaze cu care să te joci. Așa că Pussy McScene iese și se combină c-o gagică-n Needle Park[1] și – cre' c-o chema Hortense – așa, și se cuplează, zic –, ea să tot fi avut cincizeci de ani, fi'ncă Pussy-acuma tre să aibă vro șaizeci, da' încă i se mai scoală, așa că el scrie-o scrisoare la pușcărie c-acuma cică se fute c-o femeie. Normal că nu l-a crezut nimeni. Futuse-atâția bărbați, că noi ne gândeam că nici nu mai știa să fut-o femeie, așa că peste tot în pușcărie se puneau pariuri dacă Pussy chiar și-o trage c-o femeie, așa că trebuia să găsim pe cineva de-afară ca să ne spună cine-a câștigat pariu', nu? Așa că un tip care-a fost eliberat condiționat, iese și-l caută pe Pussy și ne scrie că Pussy chiar și-a găsit o femeie și mai face și-o poză cu ea și cu Pussy care-i ridica rochia, să i se vadă păsărica și – știți ce? Bab-aia chiar se prostitua pentru Pussy, să dea dracu'. Da, o dată sau de două ori pe lună, mergea cu câte unu' – undeva pe lângă Bickfords, da? –, după care-i aducea banii lu' Pussy și-i spunea: Uite, iubi. Toată lumea hăhăia și îl bătea pe umăr: Bătrâne, tu ești mult prea tare. Ești un meseriaș, tataie. Da, păi am trăit ceva. Le-am văzut pe toate. O grămadă de drogați a-ntâia, nu? Da' io tot aici sunt. Ăi-au murit cu toții. Sunt la cimitir sau în altă parte. Nu-i ușor să supraviețuiești în nebunia asta, nu? Am văzut o mulțime de băieți de ispravă care-au fost împușcați sau care-au fost prăjiți. Mai ceru o țigară. Vă spun io cum să faceți. Bine, sigur, și io am avut urcușurile și coborâșurile mele, da' motivu' pentru care-am reușit, și-ncă mai reușesc, e că io nu m-am încurcat

1 Parcul Acelor.

niciodată cu vro pizdă. Astea e ca un cancer, sărutu' morții. Hei, tataie, ce tot zici acolo? Nu-i nimica greșit să ai parte de puțină păsărică din când în când, hehehe. Ah, da? Să-ți zic io ceva – de obicei iau taxă pentru sfaturi, da' ție-ți zic gratis, da? Păsărica-i ca nisipurile mișcătoare, ai căzut înăuntru, te-a supt până jos și, cu cât te zbați mai mult, cu atât te scufunzi mai adânc, până te-neci. Rahaaat, ce moarte mișto. Io-s de acord cu tine, tataie. Dă-le-n pana mea de gagici, frate. Îți fut creieru'. Da, mai bine dau banii pe droguri, decât pe femei. Bătrânul adoptă o atitudine și o expresie de îngrijorare paternă și se aplecă spre ei, cu o mină gravă: Cum spuneam, nu-i ușor să reușești pe lumea asta, da' nu-i imposibil. Io știu ce vorbesc pentru că reușesc. Mai țineți minte pușliu-ăla de care vă ziceam, tipu' care era hoț priceput? Și el ar fi putut să aibă succes ca mine, da' a dat-o-n bară. S-a combinat cu o parașută, nu? Io i-am zis atunci să-i dea papucii, da' el râdea de mine: E curvă de lux, cică. Aduce o grămadă de mălai în casă, îmi zice el mie. Îi lua țoale ca lumea și heroină. Așa că se lenevește și trăiește pe banii ei, iar asta devine slujbă cu normă-ntreagă, nu? Și el tre' să s-asigure că ea aduce acasă toți banii și că nu dă mostre gratuite, nu? Așa e, tataie – râsete. După care tre' să-și protejeze investiția. Dacă ea-ncepe să-l facă pe la spate cu altu' – și nu-i pizdă pe lume-asta care să nu te facă, asta s-o știți de la mine –, el tre' să dreaga povestea, nu? Și ce se-ntâmplă? Încasează trei gloanțe-n cap. Uite-așa. Și e păcat mare. Era un hoț a-ntâia și n-avea el nevoie de complicații d-astea cu femei. Îți zic io, pușliule, ține-te departe – ce dracu', până și săracu' Pussy s-a ars din cauza lu' Hortense aia a lui. Rahaaat, vrei să zici că cineva a-ncercat să i-o fure pe bab-aia? Hahaha, pizda mă-sii, clar că nu. Bab-aia nebună a dat în gât o sursă și a spus că era ideea lu' Pussy și săracu' Pussy habar n-avea și tipu-ăla a dat cu mașina peste el. Io nu eram acolo, da' mi-au zis că l-a dus de la Bickfords pân' la Needle Park, hahaha. Da' îți zic io, pușliule, dacă vrei să reușești acolo-afară și să-ți păstrezi obiceiu', ține-te departe de femei și nu te-azvârli

la chestii prea barosane. Chestii mici, că dacă te prind – ascultă, din când în când tre' să te mai și prindă. Asta e legea mediei și-ți dă timp să te odihnești și să te mai cureți, ca să poți să ieși și să bagi din nou, măcar așa, de poftă. Da' ferește-te de furturile mărunte. Fără infracțiuni. E singurul mod. Așa o să reușești. Așa po' să te ridici la fel de mult, fără să riști s-o iei în barbă. Și io am avut perioadele mele nasoale, da' măcar mie mi-au tras-o bărbații. Mi-au înscenat un proces pentru că n-am vrut să-mi dau în gât sursa. Rahat, io nu dau în gât – Tyrone se lăsa din ce în ce mai mult pe spate și râdea odată cu ceilalți, până când ajunse să se rezeme de peretele celulei, uitându-se la restul tipilor cum îl ascultau pe bătrân, tinerii ca el care îi sorbeau fiecare cuvânt, iar ceilalți mai în vârstă stând mai în spate și dând aprobator din cap, plesnindu-se peste picioare și râzând cu toții. Ceva ciudat se petrecea înăuntrul său, dar nu-și dădea seama ce. Părea să se lege ceva între el și ceilalți tipi din celulă. Treptat, deveni conștient de impulsul identificării, de parcă ar fi avut ceva în comun. Dar îngropă imediat sentimentul, pentru că el știa că era diferit de bătrân și de toți ceilalți din celulă. Își dădu seama de nodurile din stomac și de durerea din ceafă. Îl privi pe bătrân. Îl țintui cu privirea. Pătrunzător... Arată ca un șobolan, frate. Așa arată. Un șobolan, în pana mea. Are pielea așa de trasă și de cenușie, pe brațe, pe gât și pe picioare are numai înțepături și stă acolo, îndrugând verzi și uscate, pregătindu-se să mai bage o dată. Rahaaat, sub nici o formă, frate. Io n-am de gând să mă-nsor cu dependența până când moartea sau heroina ne va despărți. Nțț. N-ai să-l vezi pe Tyrone C. Love că fură fripturi din magazin și se furișează-n pivnițe să le aducă cafea. Rahaaat, când ies d-aici și ne revenim, o să facem o afacere și nu una d-aia prăpădită, o găinărie. O să facem una ca lumea, frate. Lucrurile o să s-aranjeze ș-o să ne cumpărăm juma' de kil de marfă pură și o să fie totu' cum era înainte, noi o să stăm în treaba noastră ș-o să numărăm bani, iar io și cu Alice o să trăim pe picior mare după urma lu' nespălatu-ăla. Îl privi pe bătrân

cum stătea acolo în colț, cu restul grupului adunat în jurul său. Nu, frate, io n-am să fac pușcărie. Nici măcar așa, puțin. Io n-am nevoie să merg la-nchisoare ca să mă curăț. Mie chiar mi-e bine-așa, frate. Și-n orice caz, io nu-s dependent. Nu așa cum zice el. Aș putea să mă las oricând dac-aș vrea și, când o veni vremea, o să-mi iau la revedere și – CU DRAGOSTE... LOVE, TYRONE C. 735, ia-ți boarfele și ieși. Gardianul deschise ușa și Tyrone îl urmă pe coridor, spre o altă încăpere. Gardianul îi dădu o bucată de hârtie altui gardian din spatele ghișeului și procesul eliberării începu. În cele din urmă își luă toate obiectele personale, semnă hârtiile necesare și a fost eliberat. Harry îl aștepta de cealaltă parte a ușii. Ce zici, frate? Rahaaat... hai s-o ștergem d-aici. Harry râse: Sunt cu tine, frate. Opriră un taxi și se îndreptară spre casa lui Tyrone. Am venit cât de repede am aflat. Mersi, păpușă. Bătu palma cu Harry. Ai ceva la tine-acasă? Da. Io d-o vreme n-am mai luat. Și cum îți e? Nimic spectaculos. Știi. Doar ceva rezonabil. N-am putut să iau decât două punguțe, da' pentru moment ne-ajunge. Aș putea să iau io mai multă de-asta, ca să ne fie bine. Da' numa' la punguțe. Tyrone ridică din umeri: Mai bine decât nimica, prietene. Pe bune. Măcar până ne-ntoarcem la afaceri adevărate. Cu tine ce s-a-ntâmplat? Rahaaat. Tyrone chicoti și scuturâ din cap: Nenorociții-ăia doi, Albinele, m-au prins, prietene. Râse pe-nfundate și îi spuse povestea lui Harry. O termină cu câteva minute înainte să ajungă la el acasă. Când taxiul opri, îi mulțumi din nou lui Harry și bătură din nou palma, după care se despărțiră. Când trecu pragul, se simți apropiat de Harry așa cum se simțise când îl văzu așteptându-l, sentiment care crescu cât stătuseră împreună în taxi. Avea o senzație plăcută, de căldură. El n-avea să ajungă ca bătrânul ăla. El avea prieteni buni, frate. El și cu Harry erau apropiați, frate, chiar apropiați. Se gândi la cum Harry își mișcase curu' până la închisoare, dar gândul lui continua totodată să se întoarcă la bătrân. De fiecare dată când încerca să păstreze sentimentul acela plăcut, gândindu-se la

cum îl scosese Harry din pârnaie, mintea lui se umplea cu imaginea bătrânului. Rahaaat, futu-te să te fut, moșule. Io nu-s toxicoman. Tu ești un amărât toxicoman distrus, care-ar trebui să moară. Io doar n-am chef de nici un stres și vreau să mă simt bine și să pun niște bani deoparte, ca să luăm juma' de kil de marfă pură și să facem ceva afaceri... Da, io și cu femeia mea, frate. Alice îi sări în brațe lui când îl văzu în ușă: O, iubitule, mi-era așa de teamă că te vor ține-acolo toată noaptea, iar Tyrone o îmbrățișă și-o sărută și-și zâmbiră și râseră, apoi Tyrone se duse la baie. Am nevoie de una mică, iubito... ca să-mi scot din gură gustu-nchisorii ăleia...

Nu știa de ce, dar Harry se simți aiurea pe drumul spre casă. Nu prea-și dădea seama ce era sau de ce. Era ca o amintire care încerca să iasă la suprafață, dar nu reușea, iar el încerca s-o împingă de la spate ca să afle ce anume era, dar cu cât împingea mai mult, cu atât o ascundea mai adânc într-un ungher și se rătăcea în întuneric. Continua să-și concentreze mintea la polițiștii care le-au furat marfa și mălaiul, dar o altă parte din mintea lui, la fel ca și în cazul lui Tyrone, voia să se gândească la bătrân, iar Harry scutura din cap în sinea lui și-și concentra din nou atenția asupra nenorociților de polițiști, dar mintea lui era perseverentă și continua să-i îndese în fața ochilor imaginea bătrânului, dar Harry continua să-i întoarcă spatele și să se strâmbe scârbit: Cum de se pot lăsa unii să ajungă atât de jos, Kristoase? Dac-o s-ajung vreodată chiar și pe jumătate așa de rău, mai bine mă sinucid, pana mea. Rahat! Și se strâmbă din nou scârbit. Când se întoarse la Marion, îi povesti tot despre arest și despre bătrân, iar ea zâmbi: Păi pur și simplu nu prea ai cum să cunoști oameni mai de soi în locuri ca ăla, apoi chicoti. Trăsăturile lui Harry se destinseră puțin, după care râse și el. Marion îl alungă pe bătrân cu un gest al mâinii: Este atât de freudian, că e jalnic. Mă refer la chesti-aia cu femeile. E evident că nu și-a sublimat complexul oedipian și asta l-a făcut dependent. În felul acesta nu poate susține că nu este

interesat de femei fără să accepte faptul că îi este frică de ele. Impotent, probabil. Pun pariu pe ce vrei tu că e impotent și de-asta i-e frică de ele. Și de-asta a ajuns dependent. Evident. Chiar că e jalnic. Harry râse din nou. Nu știa de ce, dar vorbele lui Marion îl făceau să se simtă mai bine. Poate era datorită felului în care arăta și a felului în care își flutura mâna, dar orice ar fi fost, simțea că ceva din el se scurgea și, orice ar fi fost acel ceva, era înlocuit de un sentiment de ușurare. Zâmbea și asculta și privea. Ce mă enervează de fapt pe mine, adică ceea ce mă scoate din sărite, sunt polițiștii. Niște porci fasciști. Aceiași polițiști care i-au omorât pe studenți la Kent State, care torturează oameni în Coreea și în Africa de Sud. Aceeași mentalitate care a construit lagărele de concentrare. Da' ia să-ncerci să-i iei pe toți împăiații ăștia din clasa de mijloc – oooooo, mă bagă-n draci. O să ne uităm la știri și-o să vedem polițiști care le dau oamenilor în cap cu bastoanele, iar maică-mea și taică-meu o s-o țină sus și tare că nu s-a întâmplat nimic sau că e vorba de niște comuniști hipioți degenerați. Asta-i marea chestie cu ei. Toți sunt comuniști. Dacă vorbești despre libertare și despre drepturile omului, ești comunist. Ei nu vor să vorbească decât despre sfântul drept al acționarului și despre cum poliția ne protejează proprietatea... Respiră adânc, închise ochii, apoi se uită la Harry: Știi, dacă le-aș povesti despre asta, ar spune că nu s-a întâmplat, că am inventat eu totul. Scutură din cap: Pur și simplu mă uimește cât de orbi pot fi unii oameni în fața adevărului. E chiar acolo în fața lor, dar ei nu-l văd. Asta chiar mă uimește. Da, e ciudat. Nu știu cum de fac asta. Harry se ridică: Haide, hai să încercăm puțin din marfa nouă înainte să plec la lucru.

Rosh Hashanah și Yom Kippur trecuseră. Sara știa că va fi un an bun. Pentru prima oară de cine mai știe când, respectă cu strictețe tradițiile de Yom Kippur. N-a băut nici măcar un pahar cu ceai. Doar apă. Și pastilele. S-a gândit ea că medicamentele erau diferite. Nu erau mâncare. Și, cum le avea de la doctor, înseamnă că erau medicamente. Dar posti și se căi. Se gândi la Harry și un val de tristețe o inundă. Se rugă pentru el. Din nou. De-atâtea ori. Se rugă să vină să-l mai vadă. Să-l vadă tătic. Trecuseră vreo câteva săptămâni din noul an. Poate chiar mai mult. Acum suna la McDick Corp. de vreo două ori pe săptămână, uneori dimineața, după ce-și lua pastilele purpurie, roșie și portocalie și bea o cafetieră plină, și le spunea cum trebuiau să-i găsească fișa și s-o anunțe la ce emisiune va fi. Nu mai putea să aștepte, dar ei sunt siguri că nu i-au pierdut fișa sau poate că ar fi bine să vină ea acolo și să-i ajute s-o caute, iar fata cu care vorbea, indiferent care, se enerva și-i venea să țipe la ea, dar își păstra calmul pe cât posibil și-i spunea hotărâtă că nu aveau nevoie de ajutorul ei ca să-și facă datoria și că ar trebui să se liniștească și să nu mai sune, pentru numele lui Dumnezeu, și până la urmă îi închideau telefonul și sperau și se rugau să nu-i mai sune niciodată; dar ea-i suna din nou după ce-și lua tranchilizantele, suna mai târziu, după-amiaza, și fii amabilă și spune-i fetei, oricine-ar fi: Ești o fată tare drăguță, dulceață, vrei, te rog, să verifici la ce emisiune, nu vreau să te deranjez, dar mă întreabă atâta lume, iar tu ești ca și fiica

mea, e ca și cum i-ai face un serviciu mamei tale și-ți promit că nu te voi mai deranja din nou, ești așa de drăguță, iar fata chicotea și dădea din cap, și până la urmă închidea telefonul, iar Sara se întorcea pe fotoliul ei din fața televizorului.

Iarna sosi devreme. Erau niște zile de toamnă superbe, cu aer limpede și proaspăt, cer albastru cu nori pufoși, la soare era cald și plăcut, iar la umbră era răcoare și te înviorai. Zile absolut perfecte. Apoi, dintr-odată, totul deveni cenușiu și veniră vântul, frigul, ploaia, după care lapovița și zăpada și, chiar dacă uneori dădea și soarele, părea să-și fi pierdut căldura. Din când în când Marion mai mâzgălea în blocul ei de desen, dar numai mâna ei părea să miște creionul, în timp ce ea rămânea complet detașată de ce se întâmpla. Uneori încercau să-și trezească entuziasmul pentru cafenea și pentru celalalte planuri ale lor, dar de cele mai multe ori stăteau în casă, băgau în venă, se uitau la televizor și ascultau muzică. Uneori se mai duceau la câte-un film, dar odată cu vremea rea, toate acestea îi interesau din ce în ce mai puțin. Harry nu mai ieșea din casă decât ca să cumpere heroină, iar asta devenea din ce în ce mai greu. De fiecare dată când găseau pe cineva de la care să cumpere, dintr-un motiv sau altul, acel cineva ieșea din afaceri. Se părea că toți zeii erau împotriva lor. Renunțaseră de multă vreme la ideea cu jumătatea de kil de marfă pură, deși, o dată la foarte mult timp, o mai aduceau intenționat în discuție și mai ziceau câte ceva de cumpărat marfă curată. Erau mulțumiți dacă făceau rost de pachete de heroină, dar acum până și astea deveniseră o raritate. Așa că luau orice găseau și consumau ei tot, nici măcar nu mai găseau destul cât să vândă și să-și plătească marfa pentru consum propriu. La un moment dat strânseseră o sumă frumușică, dar acum parcă nu mai aveau nimic. Harry și Tyrone discutau despre care era situația și despre banii rămași și-ncercau să analizeze ce se întâmpla, examinând motivele pentru care era criză de marfă, toate fiind plauzibile și la fel de bine întemeiate. Unii spuneau că găștile

de italieni și cele de negri erau în conflict, iar alții, că astea erau niște aberații, pentru că io am auzit asta direct de la omu' meu c-acuma tre' să vină un transport pe vapor, un autobuz cu cincizeci de kile, prietene, și – Ce tot pula mea spui acolo? Ți-ar confisca imediat cincizeci de kile de heroină, frate, și-ar da peste tot în ziare și la teve, ar fi toate pline de faz-asta. Rahaaat, dacă toată marf-aia ar intra pe mâna poliției, ar trebui să ținem toți doliu, păpușă. Așa e, frate, și bătură palma, după care-o ținură tot așa și poveștile continuară. Dar la urma urmei, nu avea nici o importanță de ce. Era o problemă și cu asta, basta. Nu prea-i durea-n cur de ce, tot ce puteau să facă era să se țină pe poziții și să spere că lucrurile se vor rezolva-n curând, iar ei vor putea s-o ia de unde-o lăsaseră. Știau că mai devreme sau mai târziu o să se găsească heroină peste tot, la fel ca înainte. Erau prea mulți bani la mijloc ca să nu fie. Din când în când, Harry vorbea cu Marion despre asta și, bineînțeles, conversația era la fel de stearpă ca și cele cu Tyrone. Doar că astfel se consolida relația dintre ei. Atâta vreme cât își puteau împărtăși lucrurile-astea, se simțeau apropiați, iar asta era important. Și de fiecare dată când începeau să simtă fiori de teamă și apăsarea neliniștii, pur și simplu își făceau o injecție, care le topea, prin căldura ei, toate grijile. Uneori făceau câte-o lingură doar de dragul de-a o face. Făcea parte din ritualurile casei. Toată această rutină îi făcea să se simtă parte din ceva anume. Era ceva ce așteptau cu cea mai mare bucurie și nerăbdare. Întregul ritual era un simbol al vieții și nevoilor lor. Deschiderea atentă a pungii, apoi felul în care presărau heroina în lingură și cum umpleau seringa cu apă. Din când în când făceau câte un garou nou ca să intre acul la fix. Harry folosea o bucată dintr-o cutie de chibrituri, iar Marion, o bucată dintr-o bancnotă de un dolar. Priveau cum soluția din lingură se încălzea și se dizolva, după care puneau tamponul de vată, apăsându-l cu acul și absorbind toată soluția-n seringă, apoi țineau seringa-n gură, cât timp se legau și-și găseau vena preferată, de obicei băgau într-o

înțepătură mai veche, apoi rafala aceea de nerăbdare, când acul penetra vena, iar sângele țâșnea în seringă, iar ei își dezlegau garoul și-și injectau drogul, așteptând ca primul val de căldură să le inunde corpul, toată acea căldură li se răspândea în stomac, iar ei lăsau seringa să se umple cu sânge, după care mai apăsau o dată și o smulgeau, punând-o-n paharul cu apă și ștergându-și picăturile de sânge de pe braț, rezemându-se și simțindu-se întregi, invulnerabili și la adăpost și în multe alte feluri, dar mai ales întregi.

Dar se găsea din ce în ce mai puțină heroină. Se părea că-n fiecare zi era puțin mai greu să găsești heroină, iar telefonul suna încontinuu, erau oameni care căutau și ei. Din când în când aveau destulă ca să mai și vândă și să scoată un ban, dar de cele mai multe ori consumau ei cam tot ce aveau. Într-o noapte nu reușiră să găsească nimic. Tot aveau promisiuni de la vreo doi tipi, că vor primi în curând ceva, dar nimic. Până la urmă adormiră cu ajutorul câtorva somnifere, dar corpurile lor tremurau ușor, tremurau chiar și în sinea lor. Nu se mai culcaseră niciodată fără să aibă în casă niște heroină pentru când aveau să se trezească. Nici măcar nu le trecuse prin cap așa ceva. Chiar și cu toate problemele pe care le aveau în ultima vreme, întotdeauna le rămânea ceva pentru ei, dar acum nu aveau de nici un fel în casă, nimic, în afară de tampoanele de vată pe care le strângeau. Le vor folosi pe-alea, dar, printr-un puternic exercițiu de voință, și cu ajutorul somniferelor și al ierbii, se hotărâră să le păstreze pentru dimineața. Au dormit foarte prost, nici măcar iepurește. Aproape că era mai rău decât dacă ar fi stat treji. Simțeau cum transpiră, simțeau până și mirosul sudorii. Parcă le era și frig. Ceafa și stomacul păreau să fie legate de aceeași durere, amândouă producând o stare de vomă care amenința încontinuu să erupă, dar nu era nimic, în afară de presiunea constantă a durerii și a greții; și, cu fiecare respirație, creștea și panica. Neliniștea se făcea din ce în ce mai mare, până când le devoră corpurile și le umflă piepturile, amenințând să-i lase fără aer, iar lor li se tăia

răsuflarea, se ridicau din pat și se uitau în jur, în întuneric, încercând să depisteze ce anume îi trezise. Încercau să-nchidă ochii și să adoarmă, dar nu-și dădeau seama care era diferența dintre somn și trezie. Păreau să fi nimerit într-un soi de capcană și se zvârcoliră și gemură, până când, în cele din urmă, Marion sări din pat, sufocându-se, iar Harry aprinse lumina: Te simți bine? Marion dădu din cap: Cred c-am visat urât. Continua să gâfâie, forțându-și corpul cu fiecare respirație. Harry o luă în brațe: Poate-ar trebui să folosim acuma tampoanele-alea de vată? Crezi, așa de devreme? De ce nu? Probabil că te vor ajuta. Da, cred că da. Aduc eu tot ce trebuie. Bine. Harry merse la baie, iar Marion se sculă din pat și se duse lângă el când împărțea tampoanele, amândoi simțindu-se îndreptățiți să le folosească așa de devreme, mult înaintea orei programate, fiecare convins că nu avea nici o responsabilitate, că celălalt venise, de fapt, cu ideea. Colecționarea tampoanelor de vată începuse ca un joc, dar acum erau mai degrabă un colac de salvare. După heroina combinată cu somniferele căzură în inconștiență și dormiră încă vreo câteva ore. Când s-au trezit, soarele strălucea, și, înainte de orice altceva, se duseră glonț la tampoanele de vată. Mai rămăsese ceva, dar nu foarte mult. Harry dădu câteva telefoane, dar fără nici un rezultat. Rămaseră în casă crispați, fumară câteva jointuri și încercară să se uite la televizor, dar, deși auzeau termostatul caloriferelor, un fior rece străbătea aerul, o amorțeală care-i surprinse, dar nu până-ntr-atât încât să-i abată de la singurul lor gând – să facă rost de heroină. Cu puțin înainte de prânz, Tyrone sună să-i întrebe dacă aflaseră ceva. Nu, frate, nimic. Io tocma' am primit un telefon de la omu' meu din centru, are el ceva, așa că mă duc la el. Bestial! Cât durează? Depinde de trafic. Poate o oră. Sau mai puțin. Te sun când mă-ntorc. Tare. Io o să rămân pe-aici, în caz că se-ntâmplă ceva. Ne-auzim mai încolo, păpușă. Harry se încălzi dintr-odată, iar barierele păreau să se fi dizolvat. Vorbiră, fumară, se uitară la televizor cu o nonșalanță forțată și isterică. Nici unul dintre ei nu voia să se dea

de gol și să se uite la ceas, dar ținea socoteala în minte, în funcție de emisiunea de la televizor, și aproape că le era greață, atât era de intensă nerăbdarea lor. Când telefonul sună, Harry se strădui să se ducă relaxat și să ridice receptorul degajat, iar Marion încerca să mimeze indiferența, continuând să se uite la televizor, dar privindu-l pe Harry cu coada ochiului, iar când îi observă expresia, un atac ascuțit de panică îi dădu amețeli: Nu, frate, nimica încă. Sună-mă mai încolo. Ea răsuflă ușurată, măcar nu le spunea că n-a găsit nimic. Harry se așeză la loc pe canapea. Mulți caută marfă. Marion dădu din cap, vrând să spună ceva, dar, nereușind să rostească nici un cuvânt, continua să stea cu ochii-n televizor, fără să vadă nimic, dar în felul acesta timpul nesfârșit reușea să treacă puțin mai repede. Harry se mută la celălalt capăt al canapelei, ca să fie mai aproape de telefon ca, atunci când avea să sune, să nu trebuiască decât să-ntindă mâna și să ridice receptorul, dar amândoi simțeau presiunea aceea a tăcerii și a nerăbdării, de parcă viața și activitatea din cameră ar fi fost suspendate. Marion îl avea în raza ei vizuală și văzu un zâmbet lățindu-i-se pe față: Ne vedem, frate. Harry se ridică: S-a-ntors Ty și-a făcut rost de ceva. Marion se ridică și ea, încercând să vorbească și să se poarte cât de firesc putea, dar neizbutind să mascheze lupta care se dădea înăuntrul ei: Cred că vin și eu cu tine. Mi-ar prinde bine să iau aer. Dintr-odată, încăperea prinse din nou viață, nemișcarea se dizolvă și dispăru în timp ce ei se îmbrățișau și-și zâmbeau, simțindu-se așa, ca din senin, eliberați de o povară copleșitoare și liberi să zâmbească și să vorbească. Nu le venea să creadă ce se întâmpla înlăuntrul lor, încercau să nege ceea ce simțeau și se abțineau să-și împărtășească trăirile cu celălalt, încercau cu disperare să se implice într-o conversație fără sens, în timp ce se îndreptau spre casa lui Tyrone. Auzeau în minte o voce puternică și limpede care le spunea că erau prinși în capcană, fără scăpare, voce pe care ei încercau s-o alunge, dar ea persista, mai mult ca un sentiment decât ca o voce, care li se insinua în fiecare celulă,

la fel cum făcuse deja heroina de care erau dependenți, iar ei căutau să i se împotrivească printr-o altă voce care spunea: Și ce dacă, mare brânză, pot să se oprească oricând, ce atâta tevatură? O să fie bine. Și încercau să pară interesați de ce vedeau pe geamul taxiului, oamenii care se luptau cu frigul și cu vântul, gândindu-se că foarte curând vor simți valul acela cald și iubitor, iar când ajunseră la Tyrone, se străduiau în continuare să pară detașați și, pentru ceva minute, cât le luă să-și scoată hainele, zâmbiră și glumiră, intenționat și conștient, refuzând să pună vreo întrebare despre heroină, dar un val de bucurie îi cuprinse când îi văzură pe Alice cu ochii aproape închiși și pe Tyrone, așa de calm, dar, până la urmă, gustul pe care-l simțeau în fundul gâtului nu-i mai lăsă să abereze despre vreme, așa că-l întrebară despre marfă, iar el scoase două pachete din care luară două punguțe, se duseră la baie, împrumutară ustensilele lui Ty și-și injectară și imediat toate gândurile și coșmarurile și fricile și groaza nopții trecute, luptele ce s-au dat înlăuntrul lor pe parcursul scurtei zile de azi și al drumului până la Tyrone dispărură fără urmă de parcă n-ar fi existat niciodată, iar toți patru rămaseră în acasă, ascultând muzică, pălăvrăgind, băgând în venă, învăluiți în căldura liniștitoare a camaraderiei lor.

Acum chiar că se dusese dracului toată treaba. Fără nici un dubiu, drogurile nu se mai găseau pe toate drumurile. Nu mai exista nici gândul și nici dorința de a face bani, ci doar chinul nesfârșit de a-și face rost pentru ei. În unele zile nu reușeau decât să facă rost pentru acel moment, după care ieșeau din nou ca să găsească și pentru restul zilei și să aibă și pentru injecția de bună dimineața.

Iar pe străzi era din ce în ce mai dur. Cartierele erau pline de toxicomani care căutau ceva, orice, chiar și pe lapoviță și ninsoare. Toate gangurile erau înțesate de indivizi cu fețele bolnave, cărora le curgea nasul și dârdâiau din cauza frigului și a abstinenței; frigul le înghețа măduva în oase, dar din când în când îi apucau valurile de transpirație. Kilometri întregi de clădiri părăsite care dădeau orașului aerul unui câmp de bătălie din cel de-al Doilea Război Mondial, aerul acela jalnic și distrus care încremenea pe fețele celor care locuiau acolo, luminate ici, colo de focuri firave la care trupuri cuprinse de frisoane încercau să se-ncălzească ca să supraviețuiască până când aveau să-și facă rost de heroină, într-un fel sau altul, ca s-o mai ducă încă o zi pentru a o lua de la capăt. Și când cineva chiar făcea rost, atunci el trebuia să meargă cu grijă acasă la el sau în alt loc, unde putea să-și injecteze fără să-i spargă altcineva ușa și să-i fure marfa sau să-l omoare ori să fie omorât, dacă nu voia să se despartă de ceva mai valoros, în acel moment, decât viața, pentru că, fără acel ceva, viața ar fi mai rea decât iadul, mult mai rea

decât moartea care părea mai degrabă o recompensă decât o amenințare, fiindcă o moarte lungă și chinuitoare era cel mai înspăimântător lucru din lume. Și astfel, orașul devenea în fiecare zi, cu fiecare pas, cu fiecare respirație, mai sălbatic. Din când în când, mai cădea câte un trup de la o fereastră și, înainte ca sângele să-i înroșească hainele, apăreau mâini care-l scotoceau prin buzunare, căutând ceva care i-ar fi putut ajuta să depășească acel moment de cădere în iad. Taximetriștii evitau anumite cartiere și purtau arme. Nu se mai făceau comisioane. Anumite servicii se întrerupseră. Aceste zone erau asemenea unor orașe sub asediu, încercuite de dușmanul care încerca să-i înfometeze până când se vor supune, numai că dușmanul se afla înăuntru. Nu numai înăuntrul granițelor orașelor, al cartierelor, al clădirilor părăsite și al pragurilor cu urme de pișat, ci și înăuntrul fiecărui corp și fiecărei minți și, mai presus de toate, fiecărui suflet. Dușmanul le distrugea treptat voința, pentru ca ei să nu mai reziste, pentru ca trupurile lor nu numai să tânjească, dar să aibă nevoie de acea otravă care-i îngropase în acea stare mizerabilă; aveau mintea îmbolnăvită și schilodită de către dușmanul care îi obseda, iar obsesia și groaznica durere fizică le corupea sufletele în așa măsură încât acțiunile lor erau mai josnice decât ale animalelor, mai josnice decât ale animalelor rănite, mai josnice decât ale oricărei făpturi în care ei n-ar fi vrut să se transforme. Poliția se îndesi pe străzi, dat fiind că numărul furturilor nebunești creștea, și oameni erau împușcați în timp ce spărgeau vitrinele și încercau să fugă cu câte un televizor, televizoarele explodau când aceștia se prăbușeau, corpurile alunecau pe gheață, lăsând în urmă o dâră de sânge și înghețând bocnă înainte să fie adunați și duși de-acolo. Pentru fiecare strop de heroină care apărea pe stradă, existau mii de mâini bolnave și dornice care se-ntindeau, înșfăcau, înjunghiau, strangulau, loveau cu bâta sau apăsau pe trăgaci. Și dacă chiar jefuiai pe cineva și scăpai întreg, nu erai niciodată sigur că vei ajunge s-o simți curgându-ți în vene. Și poate că nici nu ți-ai fi dat seama de asta,

dacă te concentrai să-ți faci o lingură, nevrând să irosești nici măcar o picătură, iar cineva te pocnea în moalele capului înainte ca acul să-ți străpungă brațul.

Harry și Tyrone se lăsau absorbiți din ce în ce mai adânc de cloaca în care petreceau din ce în ce mai mult timp. Era o alunecare treptată, ca la majoritatea bolilor, iar din cauza nevoii lor copleșitoare ignorau în mare parte ceea ce li se întâmpla, unele lucruri le deformau, iar pe altele le acceptau ca parte din realitatea vieților lor. Dar, cu fiecare zi, adevărul devenea din ce în ce mai greu de ignorat, în vreme ce boala reconfigura instantaneu și automat adevărul într-o formă distorsionată acceptabilă. Boala le permitea să creadă toate minciunile pe care era necesar să le creadă pentru a se complăcea în continuare în boală, ajungând să se convingă că nu-i sunt subjugați, ci cât se poate de liberi. Urcau scările dărăpănate spre apartamentele distruse care adăposteau oameni distruși, în care varul se cojea de pe pereții în ai căror găuri uriașe, printre grinzile rupte, stăteau șobolani gigantici, la fel de disperați ca și ceilalți locuitori ai clădirii, care se repezeau din unghere întunecate, adulmecând și atacând trupurile inconștiente întinse pe podea. Harry și Tyrone mergeau de acum împreună, indiferent de combinația cromatică, pentru că mersul de unul singur era o invitație deschisă pentru cei care voiau să-ți ia heroina și viața. Cu toții arătau ca niște guzgani și miroseau a sconcși, mirosul acela ciudat și copleșitor al sevrajului care se impregnase în haine și-n aerul înghețat. La început, Harry și Tyrone se ținuseră în afara dezastrului, privind de la distanță focurile de tabără din clădirile abandonate, dar treptat s-au văzut obligați să se afunde din ce în ce mai mult în nenorocire, satisfacerea nevoii de drog fiind cea mai mare grijă a vieții lor. La început, incursiunile lor erau ezitante și timide, iar acum erau precaute, dar hotărâte, pentru că trebuiau să ajungă cât mai repede posibil în miezul acțiunii, înainte să devină doar un pământ al nimănui, plin de pungi goale, sticle sparte, trupuri inconștiente și, din loc în loc, câte un cadavru.

Oricare ar fi fost riscurile, și le asumau automat, dat fiind că boala le poruncea, iar ei executau ordinele, însă o părticică din ei căuta totuși să opună rezistență, dar acest impuls era atât de adânc îngropat, încât părea un vis dintr-o altă viață. Doar nevoia nebună și insațiabilă din acel moment avea vreo însemnătate în viața lor, și tocmai această nevoie le dădea ordine.

Abia dacă-și câștigau existența și se târau cu greu de la o zi la alta, de la o oră la alta și, cu fiecare zi, erau din ce în ce mai disperați. De multe ori fuseseră jefuiți de o sută de dolari aici, alte câteva sute dincolo, dar asta era lumea și tot ce puteau să facă era să mai găsească niște bani, să se zbată și să se dea peste cap ca să-și ia heroina de care aveau nevoie. De multe ori nu reușeau decât să facă rost de două bile, pe care și le injectau, după care încercau să facă rost de mai mult, ca să le-ajungă și pentru Marion și Alice, dar uneori trecea ceva timp până când primeau și ele câte-o doză. După ce băgau în venă, Harry și Tyrone susțineau că următoarea tranșă de care vor face rost o vor duce acasă, chiar dacă era vorba numai despre două bile ca să guste și femeile lor, dar de fiecare dată când găseau numai două bile și le injectau imediat, știind că așa va fi mai bine pentru toată lumea, pentru că ei își băgau în venă ca să rămână în miezul acțiunii și să facă rost de o cantitate mai mare din care să le dea și fetelor o doză ca lumea. Știau și, mai ales, credeau că era mai bine să nu ai nimic decât să n-ai destul și cine știe ce-ar putea apărea în lipsa lor. Iar când se întorceau la casele lor, minciunile curgeau fără greutate și erau convingătoare.

Din când în când se mai gândeau la bătrân, dar imediat și-l alungau din minte, știind că ei nu vor ajunge niciodată așa, că ei vor face ceva înainte să li se întâmple una ca asta. Și de fiecare dată când îi vedeau pe stradă pe unii care voiau să vândă altora cioburi pisate în loc de heroină sau care băgau mâna-n veceu ca să-și ia apă pentru a-și pregăti doza, știau că nu se vor umili niciodată în asemenea hal. Să-ți injectezi heroină e una, dar numai un animal ar putea face așa ceva.

Dar cu toate astea, le devenea din ce în ce mai ușor să ignore ceea ce li se întâmpla. Mergeau cu alți câțiva să cumpere de la o sursă, când un tip ieși de undeva și-i puse o armă la tâmplă distribuitorului și-i zbură jumătate de cap, după care înșfăcă heroina și o șterse, mormăind ceva că nenorocitu-ăla-i dăduse țeapă. Când s-a întâmplat asta, toți ceilalți au fugit care-ncotro, iar când tipul o rupse la fugă, îi aruncară o privire scurtă distribuitorului, căruia-i curgea sânge din cap, după care plecară și ei. Corpul înghețat a fost găsit opt ore mai târziu.

Sara mai luă o pastilă de Valium înainte să se ducă la Ada. Au băut ceai, au vorbit, s-au uitat și au ascultat la televizor. Poate acum, că s-au terminat sărbătorile, te vor anunța la ce emisiune o să apari. Dar acum vin alte sărbători. Întotdeauna vine alta. În momentul ăsta suntem între sărbători. Poate, dacă sun mai târziu, o să-mi găsească fișa. Ada ridică din umeri: Poate, cine știe. Dar ar trebui să mănânci. Și ar trebui să stai potolită, ca să-ți vopsesc rădăcinile. Nu-mi place cum arăți așa de slabă. Dar acum rochia roșie arată bine pe mine. Arată bine, arată bine. Dar tu nu arăți bine. Ar trebui să mănânci. Ei. Vorbești de parc-ai fi frigiderul meu. Ada o privi cu gura căscată, uitând complet de televizor: Acum vorbesc ca un frigider? Cum vorbește un frigider, mă rog? În afară de uruieli și bâzâieli și de faptul că uneori se oprește, așa cum face-al meu? Sara ridică din umeri: Trebuie să se odihnească. Sara, te simți bine? Sigur că da. De ce nu m-aș simți? Pentru că nu arăți deloc bine. Pari obosită și... Sunt deja *rotunjoară*. Ar trebui să vezi rochia roșie și pantofii aurii. Sara, nu e bine deloc. Mă bucur că te-ncape rochia, dar sunt îngrijorată. Ochii tăi arată rău, dulceață. Te rog, te rog, hai să mănânci ceva. Tocmai am făcut niște supă, e caldă. Sara clătină din cap și dădu din mână: Nu, nu, nu. Nu acum. Mai târziu. Se ridică: Trebuie să dau telefon. Simt că mi-au găsit fișa. Ada era tristă și îngrijorată: Ai mai spus asta de o sută de ori deja. Știu, știu, dar de data asta o să se rezolve... sunt convinsă... simt eu.

Harry și Tyrone băteau străzile și aleile de multe, multe ceasuri. Vântul bătea cu putere și, din când în când, aducea cu el rafale de lapoviță și grindină. Dacă se opreau, fie și numai pentru câteva clipe, le era aproape imposibil să-și reia drumul. Picioarele lor erau atât de amorțite, încât păreau țintuite de sol, iar durerea le urca din călcâie în gambe, aproape spulberându-le genunchii. Încercau să meargă de-a-ndăratelea pentru că vântul bătea întotdeauna în față, oricum s-ar fi întors. Se înfășurară cât mai strâns în haine, dar le era atât de frig, încât abia mai puteau să vorbească, se mulțumeau să dea din cap din când în când. Ochii și nasurile le curgeau și le înghețaseră, iar fețele le erau reci ca o pojghiță de gheață. Se uitau la strălucirea focurilor de tabără care se zăreau în depărtare și se gândiră că n-ar fi rău să se încălzească puțin, dar știau că, dacă se apropie de vreunul, i-ar fi jefuit de tot ce aveau, inclusiv de haine, așa că mai bine să le fie frig și să-i doară tot până când reușiră în cele din urmă să cumpere o duzină de bile, după care plecară cât putură de repede. Intrară într-o toaletă publică dintr-o stație de metrou, încuiară ușa și dădură foc la niște hârtie igienică ca să se încălzească, apoi își umplură seringile cu apă din vasul scârbos și murdar al veceului și se injectară, apoi se rezemară de pereții cabinei, simțind cum căldura heroinei le spulberă gheața din sânge și din oase, apoi își șterseră sudoarea de pe față și-și zâmbiră și bătură palma. Ieșiră din toaletă și coborâră la metrou și le era cald și bine.

Umbla zvonul că în vreo două zile se va găsi heroină pe străzi. Toată lumea dădea din cap, aha, și-și vedea de drum, încercând să mai supraviețuiască o zi. Dar se mai spunea și că Harlan Jefferson ar fi trimis vorbă să se pună la vânzare vreo două kile pentru perioada Crăciunului, el fiind un drept-credincios baptist și nevoind ca lumea să râvnească la ceva în acest minunat sezon. Oamenii chiar începură să creadă, în mare parte pentru că voiau să creadă și, de asemenea, pentru că îi stătea în fire lui Harlan Jefferson să facă una ca asta. În aer plutea înfrigurarea așteptării, o tensiune, un motiv

ca să reziști și să supraviețuiești până se dă liber la marfă. Când sosi vestea că prețul se va dubla și că va trebui să cumperi o cantitate mai mare, toată lumea a crezut. Umbla vorba, cu metroul, autobuzul și cu trenul, că în noaptea următoare, la zece, într-o zonă uriașă de clădiri în ruină, se va găsi heroină, dar că va trebui să iei cel puțin jumate de bucată, la cinci sute de dolari. Cinci sute de dolari pentru juma' de bucată era nebunie curată, frate, da' ce să-i faci? Omu' n-o să te roage să-ți bage-n traistă, de-asta po' să fii sigur. Cei de pe stradă se agitau de mama focului încercând cu disperare să găsească mălai ca să cumpere, dar cum, să te spetești să faci rost de cinci sute de dolari? Deja să te-agiți, să faci pe dracu-n patru și să te spetești pentru două bile pe zi era greu, dar cinci sute???? Rahaaat, io chiar n-am cum, dar cursa începuse. Dacă nu reușeau să facă rost de mălai ca să ia direct de la sursă, poate-o să găsească destui bani cât să cumpere de la ăia care-au cumpărat de la el, da-n felu-ăsta prețu' unei bile sigur o să crească, frate.

Harry și Tyrone turbau să cumpere o bucată, dar nu mai aveau decât șapte sute cu totul. Încercară să se gândească ce-ar fi putut amaneta sau fura, dar nu le venea în minte nimic care să valoreze câteva sute de dolari. Apoi Harry se gândi la psihologul lui Marion. Adică Arnold? Da. Dar nu m-am văzut cu el de luni de zile. Și ce dacă? Te sună-n continuare, nu? Da, dar nu știu. Uite ce, spune-i că o să-i dăm înapoi în douăzeci și patru de ore. Că atâta o să dureze până ne recuperăm mălaiu'. Marion începu să se agite îngrijorată, supărată. Expresia și vocea lui Harry vădeau exasperarea: Uite, luăm asta, vindem ceva și-așa ne apucăm din nou de afaceri. Asta probabil înseamnă că s-a terminat panica și că se va găsi din nou marfă pe străzi și nu va mai trebui să ne dăm peste cap și să mergem în fiecare zi pe teren. Crede-mă, iubito, e nasol de tot. Știu, Harry, știu. Nici mie nu-mi place ce se-ntâmplă. Și-atunci care-i problema? Nu știu, doar că eu... Uite, poți să-l convingi să ne dea-mprumut câteva sute de dolari. Ce-nseamnă asta pentru el? E putred de bogat,

ce dracu'. Ochii și vocea lui Marion îl implorau: Aș fi vrut să facem altfel rost de banii-ăștia. Uite ce e, mie nu-mi pasă cum facem rost de ei. Dacă ai altă idee, foarte bine, da'-n pana mea, io nu mai știu ce să fac și avem nevoie de bani. Harry, nu-i o problemă să fac rost de bani. Ș-atunci, Kristoase, care-i problema? Marion îl privi aproape rugătoare: Doar că nu știu ce va trebui să fac pentru banii-ăștia. Era evident și inevitabil, dar nevoia de drog îl făcu pe Harry să treacă cu vederea această realitate înainte să accepte adevărul care să-i schimbe dorința, și alungă imediat această insinuare: Nu te stresa prea tare. Te descurci tu. Marion îl privi câteva secunde, ce-i părură nesfârșite, sperând s-apară din senin și din fericire ceva care să schimbe cuvintele și situația, un *deus ex machina* care să coboare din tavan și să rezolve imediat dilema. Ori faci rost de bani de la psiholog, ori nu punem mâna pe marfă. E foarte simplu. Marion și-a văzut dorința îndeplinită. Dilema se rezolvase. Dădu din cap și-l sună la cabinet.

La cererea lui Marion, se întâlniră într-un restaurant mic și liniștit, cu lumină blândă, care dădea impresia de intimitate. Întârziase un sfert de oră anume ca să nu-l aștepte și să se simtă aiurea singură la masă. Se machiase cu grijă, dar, chiar și în lumina slabă din restaurant, tot se vedea că e trasă la față. Te simți bine? S-a-ntâmplat ceva? Nu, nu, dar am răcit și parcă nu-mi mai trece odată. Trece pentru câteva zile, după care mă-ntoarce. Ai fost stresată în ultima vreme? Știi că tensiunile emoționale nerezolvate pot da naștere la infecții virale? Marion simțea cum i se strânge stomacul, dar se strădui să se controleze și să zâmbească: Nu, nu-i nimic de genul ăla. Doar că am fost foarte ocupată. În ultima vreme am muncit mult. Dar asta este minunat, mă bucur să aud că ai fost productivă. Marion se străduia să surâdă în timp ce se juca absentă cu mâncarea din farfurie și mai sorbea când și când din vin, iar Arnold făcea din când în când câte-o remarcă despre lipsa ei de poftă de mâncare, surprins că nu bea: Este unul dintre vinurile tale preferate.

Continuă să zâmbească și dădu din cap: Știu, îi zise, întinzându-se și atingându-i mâna, dar răceala asta sau ce-o fi parcă mi-a omorât papilele gustative și pofta de mâncare. El zâmbi și-i cuprinse mâna la rândul lui: ca să fiu sincer, am fost foarte mirat să primesc un telefon de la tine. S-a întâmplat ceva? Marion se împotrivi impulsului de a-i înfige lumânarea-n ochi și făcu tot posibilul să zâmbească și mai larg: Nu, de ce mă-ntrebi? O, pentru că de obicei așa se întâmplă când te sună cineva cu care n-ai mai vorbit de mult și care ți-a refuzat timp de câteva luni invitațiile la prânz și la cină. Marion sorbi din vin, apoi mai luă o-nghițitură: Nu, e totul în regulă, dar voiam să-ți cer o mare favoare. El se dădu mai în spate și zâmbi cu subînțeles. Stomacul lui Marion striga: Nenorocit arogant, dar ea-și plecă ușor capul și îl privi pe sub sprâncene: Am nevoie să-mi împrumuți trei sute de dolari. Pot să-ntreb de ce? E o chestie personală, iar Marion încercă să pună în zâmbetul ei cât mai multă căldură. El o privi o clipă, după care ridică din umeri: Nu-i nici o problemă. Marion răsuflă ușurată. Va trebui să-ți dau bani gheață, mă-nțelegi. Ea dădu din cap: E perfect, și chiar îi zâmbi de-adevăratelea, călduros și sincer și începu chiar să guste din mâncare, să se bucure de vin și să-i fie recunoscătoare lui Harry că găsise niște marfă ca lumea, ca să nu treacă prin toate astea simțindu-se rău. Își tot spunea că era la fel ca oricare altă masă cu Arnold. Era la fel. Era la fel. Spune-mi, are vreo legătură cu băiatul cu care locuiești? Marion trebui să se împotrivească valului subit de furie care o cuprinse și continuă să zâmbească: Nu. El zâmbi la rândul lui și se aplecă peste masă, atingându-i mâna: N-are importanță. Eram doar curios. Cum este? Marion își permise să se relaxeze și lăsă heroina să-i circule încă o dată prin organism, s-o încălzească și să-i dea o stare de bine. E foarte drăguț. De fapt, e minunat. Marion își termină vinul, iar Arnold îl așteptă pe chelner să-i umple paharul, după care se aplecă ușor peste masă: Este foarte frumos și sensibil... poetic. Arăți și vorbești de parcă ai fi îndrăgostită. Chipul lui

Marion se îmblânzi: Chiar îl iubesc. Și el te iubește? Da. Și are nevoie de mine. Arnold dădu din cap, după care-și zâmbiră. Pot să-l ajut să realizeze lucruri mărețe. Avem o mulțime de planuri.

După cină se duseră în micul apartament pe care Arnold îl avea în centru. Marion luă loc în mijlocul decorului familiar, încercând să se simtă confortabil, încercând să nu se simtă amenințată, însă de fiecare dată când Arnold îi vorbea, îi venea să-i strige-n față, însă continua să-l privească atentă și încerca să zâmbească, încerca disperată să-și amintească în ce fel se comportase și ce făcuse și ce spusese în toate acele dăți când fusese aici, dar nu-i venea nimic în minte, în afară de impulsul de a-i striga-n față. Se tot foia pe fotoliu, încercând să-și găsească o poziție comodă, oare de obicei se uita în bibliotecă sau la tabloul de deasupra canapelei? Cum obișnuia să țină țigara? Dintr-odată i se părea mare și ostentativă și, când scuturăm scrumul în scrumieră, se pomeni întrebându-se dacă n-ar fi trebuit, în schimb, să rotească țigara de marginea scrumierei. Se ridică brusc și-și întinse gâtul și spatele, după care își scoase fusta, apoi clipi des și simți cum roșește, întrebându-se dacă Arnold îi aprecia comportamentul. Încercă să-și inducă un sentiment de familiaritate, dar nu reuși. Totul i se părea ciudat. Încercă să alunge sau măcar să mascheze acest sentiment spunându-și că totul era la fel, totul era absolut la fel, la fel ca în toate celelalte dăți, dar sentimentul persista. Vocea lui Arnold se auzea pe fundalul muzicii, iar ea simțea cum mușchii ei faciali îi răspundeau și auzea cum vocea ei răspundea vocii lui, dar într-un fel se simțea detașată de ea, la fel cum se simțea față de orice altceva. Părea că așteaptă ceva, poate să sune telefonul și să audă vocea lui Harry care-i va spune să-i lase încolo de bani și să se întoarcă acasă: Am făcut eu rost de ceva. Dar Harry nu știa numărul de aici și nici că ea se afla aici. El credea că erau la un spectacol sau ceva de genul ăsta. Nu avea nici cea mai vagă idee că ea se afla aici, gata să se culce cu Arnold. Nu știa. Dac-ar fi știut, n-ar fi... Încerca disperată să continue,

dar o voce interioară o ironiza, iar adevărul își făcea loc ca un vierme în fiecare ungher al ființei ei... știa că Harry știe. Se iubeau, dar amândoi știau că ea e la un pas să se culce cu Arnold...

Marion se așeză pe marginea patului, cu spatele la Arnold, chinuindu-se să se orienteze. Sentimentul ei de înstrăinare creștea – totul e la fel, totul e la fel –, iar ea clipea și se uita în jurul ei, în timp ce vocea lui Arnold îi zumzăia în minte. Privi în podea și știu că trebuie să se dezbrace. Lumina de la veioza de lângă pat era așa de chioară, încât abia se vedea peretele, dar o deranja și-l rugă pe Arnold s-o stingă. El se încruntă nelămurit: De ce vrei cu lumina stinsă așa, deodată? Nu s-a mai întâmplat până acum. Își înghiți un strigăt și aproape că începu să plângă. Încercă să vorbească firesc, orice-ar fi însemnat asta, dar enervarea din glasul ei era evidentă: Pur și simplu așa vreau. Te rog, Arnold. El ridică din umeri și stinse lumina. Pentru un moment, aproape că se simți în siguranță în întunericul care se așternu dintr-odată și se dezbrăcă repede, conștientă de fiecare obiect de îmbrăcăminte pe care și-l scotea, și simți cum își încrucișează brațele pe piept, strecurându-se în așternuturile – totul e la fel, totul e la fel – care i se păreau murdare.

În lumina care pătrundea în începere, Arnold îi observă paloarea de sub machiaj și slăbiciunea cumplită. Dat fiind că se culcase de multe ori cu ea în ultimii doi ani, își dădea seama cât de diferite erau corpul și atitudinea ei, dar, mai mult decât atât, după ce se obișnui cu lumina slabă, văzu înțepăturile de pe brațele ei. Marion purtase, cu destulă dezinvoltură, de altfel, o rochie cu mânecă lungă care-i ascundea brațele, dar era imposibil să le ascundă tot timpul. Arnold dădu s-o întrebe despre ele, dar se răzgândi brusc și încercă să se prefacă că nu existau. Se întoarse pe o parte și începu să o sărute, iar Marion îi răspunse cât de călduros putu, spunându-și întruna: E la fel. E la fel. Se mai culcase cu Arnold. Era totul la fel. Nu era nici o diferență. Începu să se miște, spera că erau mișcările și sunetele corecte, încercând

cu disperare să-și aducă aminte care erau acestea, dar, cumva, totul i se părea străin și nepotrivit, apoi încercă să se gândească la Harry, dar asta dădu totul peste cap și, pentru o clipă, îngheță, apoi își scoase din minte imaginea lui și se agăță de Arnold și mai tare și începu să se unduiasă, sperând că se purta la fel cum se purtase în toate celelalte dăți, dar, indiferent cât de mult își repeta că se mai întâmplase de multe ori, tot se simțea murdară și-și spunea întruna: *A fost la fel. A fost la fel. A fost la fel. A fost la fel.* Numai că nu se putea convinge, așa că nu-i mai rămânea decât să-l convingă pe Arnold, prin urmare recita mantra *a fost la fel* și, deși n-o făcea să se simtă curată, măcar îi dicta să facă ce era de făcut și o obliga să-și reamintească singură, din când în când, că Harry are nevoie de bani și că ea o face de fapt pentru el, și nu pentru bani, și că *a fost la fel, a fost la fel, a fost la fel...*

Marion își luă hainele cu ea în baie. După ce s-a spălat, s-a îmbrăcat, și-a aranjat părul și și-a refăcut machiajul, s-a întors în dormitor. Lumina era aprinsă, dar se simțea în siguranță. Arnold stătea pe marginea patului, fumând. Ea îi zâmbi, sperând că era zâmbetul cu care el era obișnuit, dar acum nimic n-o interesa mai mult decât să se întoarcă acasă. Banii au vreo legătură cu urmele de pe brațele tale? Ce? Cu urmele-alea. Urmele de ace. De-asta aveai nevoie de bani? Te dr...? ridică el din umeri. Despre ce tot vorbești? ochii ei ardeau. Arnold zâmbi profesional: Nu te supăra. Dacă ai vreo problemă, te pot ajuta. Privirea ei se liniști: Nu am nici o problemă, Arnold. Totul este foarte bine. El o privi o clipă nedumerit. Îmi dai, te rog, banii, Arnold? Chiar trebuie să mă duc acasă. E târziu. El o mai privi câteva secunde: Chiar aș vrea să-mi dai un răspuns. Adică tu chiar... ce sunt semnele-alea de pe brațele tale? O, pentru numele lui Dumnezeu, Arnold, de ce trebuie de fiecare dată s-o iei pe ocolite? Nu poți pur și simplu să mă-ntrebi dacă iau droguri? Nu asta vrei de fapt să știi? Nu? El dădu din cap. Da. Bine, dacă asta te face să te simți mai bine, iau. El păru rănit și clătină ușor din cap. Dar cum se poate așa ceva?

E imposibil. Nimic nu e imposibil, Arnold. Mai ții minte? Dar ești așa de tânără și de deșteaptă și de talentată. Adică tu nu ești ca toți... toți oamenii-ăia care bântuie pe stradă jefuind bătrâne pentru a-și face rost de bani de heroină. Tu ești cultivată și delicată și ai fost sub terapie – și sub terapeut – se priviră pentru câteva momente. Arnold era din ce în ce mai confuz și mai îndurerat. Dar de ce? De ce? Marion îl țintui cu privirea pentru un moment, după care oftă lung și zgomotos: Pentru că mă face să mă simt întreagă... satisfăcută. Durerea și confuzia din ochii lui Arnold începură să se amestece cu sclipiri de furie. Arnold, îmi dai, te rog, banii? Chiar trebuie să plec. El se ridică rigid și se duse în cealaltă cameră de unde se întoarse cu banii și i-i dădu: Cred că nu mai contează dacă ți-i dau... Am să ți-i înapoiez în câteva zile. Nu, e-n regulă. Una peste alta, i-ai câștigat. Intră în baie și închise ușa în urma lui. Marion se uită la ușă preț de o clipă, după care ieși din apartament. Coborî scările în timp ce se lupta cu furia și dezgustul, ochii începeau să-i lăcrimeze și, când se pomeni în stradă și o lovi un val de aer rece, se opri dintr-odată, amețită, se sprijini de zidul clădirii și vomită, și vomită...

Măruntaiele lui Harry se contorsionau. La o jumătate de oră sau așa după ce plecă Marion, se întinse și mai băgă o doză, după care se uită la televizor. Își repeta întruna că se va întoarce în vreo două ore și că totul va fi bine, dar, pe măsură ce minutele treceau cu greu, ceva părea să-i crească-n burtă, ceva care apoi se umflă și i se rostogoli spre piept, ridicându-i-se până în gât, astfel că avea de înfruntat o senzație de greață. Într-un fel, nu-l deranja disconfortul fizic, pentru că se putea concentra asupra lui, deturnându-și astfel atenția de la ceea ce i se petrecea în cap, chestii care creșteau din ce în ce mai mari, transformându-se în imagini, dar și în cuvinte, imagini și sunete pe care nu voia nici să le vadă, nici să le-audă. După o oră deja nu-și mai găsea locul. Se uită la ceas de ceva ori în mai puțin de cinci minute, de fiecare

dată uimit să vadă ce oră e, convins că trecuse mai mult decât atât, apoi își îndrepta din nou ochii spre televizor, dar imediat se gândea la ceas, nu-i venea să creadă că se uitase bine la ceas, așa că se mai uita o dată și era enervant de descumpănit de trecerea timpului, așa că se întorcea iar la televizor, repetând aceleași gesturi de multe ori înainte să se ridice și să schimbe canalul, dar fiecare emisiune era și mai nasoală decât cea dinainte, așa că trecu prin toate canalele de mai multe ori înainte să rămână la un film vechi și să se lase pe spate, împotrivindu-se tentației de a se mai uita la ceas. Fumă jumătate de joint, gândindu-se că îl va ajuta să-și calmeze stomacul, iar când termină se rezemă la loc și, fără să vrea, își acoperi ceasul cu mâna dreaptă și încercă să-și cultive interesul pentru emisiune uitându-se țintă la televizor, dar nu reușea nici măcar să-i absoarbă energia de la suprafața minții, și astfel devenea din ce în ce mai mai conștient de imaginile și de cuvintele care i se formau în cap, așa că-și îndreptă atenția către disconfortul fizic și, când crezu că era gata să vomite, luă o cutie de bezele și începu să mănânce cu ochii țintă la televizor, împotrivindu-se imaginilor care îi tulburau măruntaiele și-i săgetau mintea, înghesuindu-le într-un ungher, dar răul începu să înainteze spre cap și curând fiecare parte a corpului era afectată de acest rău, lupta, iar el luptă cât de mult și de îndârjit putu, dar până la urmă se uită din nou la ceas, însă nenorocitul se oprise, iar lui îi veni să și-l smulgă de la încheietură și să-l arunce dracului pe geam, dar apoi își dădu seama că era un lucru bun, că trebuie să fi trecut mult mai mult timp decât credea el, așa că sună la robot și ascultă vocea înregistrată și bipul și o tristețe îngrozitoare îi inundă corpul când privi la ceas și continuă să asculte vocea care-i spunea o dată și-nc-o dată ora, și de fiecare dată ceasul lui arăta ora exactă și, indiferent câtă vreme a ascultat vocea și s-a holbat la limbile-alea, timpul rămânea neschimbat, iar acum tristețea îi aduna lacrimile îndărătul pleoapelor, avea senzația că un potop de lacrimi avea să izbucnească și, după ce puse receptorul în furcă și

se așează încovoiat pe canapea ca să se uite la televizor, limbile ceasului lui continuau să-l zdrobească, și, indiferent cât de încet trece timpul, trecerea lui este inevitabilă și acum trecuseră deja ore bune de când ea plecase, iar imaginile și cuvintele nu mai pluteau de mult înăuntrul său, apăsându-i încet conștiința, acum îi apăreau fulgerător direct în față, de parcă ar fi fost în afara lui, năvăleau spre el, și o vedea pe Marion în pat cu un grăsan nenorocit care i-o trăgea de-i mergeau fulgii, după care întorcea imediat capul și gemea și se foia și nu-și mai găsea locul și-ncepea să-njure televizoru' și să schimbe canalele, sperând să găsească ceva la care să se uite și-și repeta întruna că nu făceau altceva decât să ia cina împreună și că nu poți să-mprumuți bani și s-o ștergi, trebuie să mai stai la un pahar de vin și să aberezi și să zâmbești și să-i sugi... ce pana mea de emisiune-i asta? Și începu să formeze un număr, dar nu-și mai putea alunga din minte imaginea unui ditamai bărbatul care și-o băga și-ncercă imediat să-i îmbrace și să-i pună-ntr-un restaurant, bând cafea sau vorbind, dar nu putea să păstreze această imagine și chiar și-n scurtul răstimp cât o păstra, o voce subțire din fundul capului îl ironiza și-i șoptea: *Rahat, rahat, rahat,* iar el încercă să-nchidă ochii strâns și să scuture din cap, dar asta nu ajuta la nimic, nu făcea decât să îndrepte lumina reflectoarelor spre patul în care se aflau cei doi și, chiar dac-ar fi reușit să-i așeze la o masă, ea ar fi întins mâna pe sub masă, iar Harry se duse la baie și luă una dintre bilele pe care voia să le păstreze pentru mâine, dar ce pula mea, frate, am nevoie acuma, ultima fusese prea diluată, rahatu-ăla pur și simplu nu era prea tare și pe bune că nu vreau să mi se facă rău și să nu mai pot să merg acolo și să fac rost, da, asta o să fac, o să-mi fac o injecție și-o să văd care-i treaba pe stradă, poate că e ceva chiar acuma și pot să fac rost de ceva OK, nu pot să stau aicea toată noaptea să mă uit la televizor, m-aș urca pe pereți, și dintr-odată i se făcu rău și se aplecă deasupra veceului și vărsă bezelele pe care tocmai le mâncase și privi, aproape hipnotizat, cum voma îi curgea așa de ușor din gură în vas,

împroșcând scurt pereții, ciocolata neagră, bezeaua albă și bila verde amestecându-se atât de frumos, încât zâmbi spre micul ocean de dedesubtul lui, presărat cu insulițe și creste de munți înzăpezite, și chicoti, după care trase apa și deja se simțea mai bine, se așeză pe marginea căzii, savurând valul de încredere care i se scurgea prin corp, pacea liniștitoare care cobora deasupra lui și în el, ștergând imagini și distrugând orice urmă de cuvinte, apoi se întoarse încet în sufragerie și-și termină restul de joint, după care se lăsă pe spate și începu să se uite la un film, terminându-și restul bezelelor, și pentru o vreme se simți moleșit și calm, după care începu iar să se uite la ceas, iar acum timpul se măsura în ore, iar imagine-aia nenorocită se întorcea și încerca să-și scoată cu forța vocea aceea din cap, dar ea continua să-l ia la mișto și să-i sufle șoaptele ei insidioase și chicotelile, iar în curând restaurantul era bine luminat, dar pereții căzuseră, și nu îi putea pune la loc, indiferent cât de mult încerca, așa că renunță și rămase pur și simplu să privească cum jocurile se desfășurau de la sine, iar Marion și bulangiul ăla se rostogoleau prin pat, el i-o trăgea în toate felurile, și Harry simțea un gol din ce în ce mai mare în stomac, părea că e un hău căscat, iar vânturile înghețate sfichiuiau prin el, iar în același timp măruntaiele lui păreau să fi prins viață, de parcă colcăiau de viermi și șobolani, iar lacrimi de furie și tristețe îi umeziră dosul pleoapelor, se simțea de parcă ar fi stat sub apă, iar greața îi devenea din ce în ce mai mare pe măsură ce se uita la imaginile pe care le isca mintea lui și pe care le alimenta cu energie, energie care venea de undeva dinăuntrul său și care-l secătuia și mai mult, și durerea creștea și greața devenea din ce în ce mai puternică, dar într-un fel știa că nu va vomita, că pur și simplu se va ține strâns de greața aceea, și inconștient își duse palmele între coapse, își sui picioarele pe canapea și, ușor, dar implacabil, luă poziția fetusului, continuând să alunge greața cu țigări și, cu cât se uita mai mult la imaginile de pe ecranul din mintea sa, cu atât inima părea să i se facă din ce în ce mai mare, amenințând

să-i sfărâme coastele și să-i sară din piept, în timp ce dracu' mai știe ce chestie i se umfla în gât, iar el trebuia să se chinuie ca să respire, apoi se ridică dintr-odată și schimbă canalul, trecând prin toate posturile de câteva ori, după care se așeză din nou pe canapea și căscă ochii cât putea de tare, încercând să nu se împotrivească, dar nici să nu cadă pradă imaginilor, însă starea de greață persistă și încet-încet renunță să se mai împotrivească, lăsându-se pradă pustiului aceluia bolnav și mort dinăuntrul său, și toată durerea și groaza și neliniștea se prefăcură într-un giulgiu protector de disperare care aproape că-l liniștea acum că bătălia se sfârșise și el rămase întins, uitându-se la televizor, aproape interesat de ceea ce se întâmpla, încercând să găsească puterea de a crede în acea minciună, pentru a putea crede și în a sa.

Gândul de a ieși să vadă dacă era rost de ceva îi dădu târcoale lui Harry în pauzele publicitare, dar nu reușea să se adune. Pentru scurt timp, ideea îi făcu cu ochiul de fiecare dată când îi trecu prin cap, dar imediat ce filmul reîncepu, o lăsă să-și facă meandrele. În cele din urmă, Marion ajunse acasă, îmbujorată din cauza vântului rece și a machiajului. Își scoase haina: Ah, ce frig e-afară. Abia am găsit taxi. Da, e nasol. Îi luă așa de mult să-și agațe haina și să-și aranjeze hainele în șifonier, încât se simți rușinată, așa că închise ochii și încercă să scape de tensiunea din stomac și să-și găsească o scânteie în privire înainte să dea ochii cu Harry. Păi, am făcut rost de bani. Se îndreptă spre canapea, încercând să pară relaxată și nonșalantă: Uite-i, și-i dădu lui Harry. Bun. Acum ar trebui să putem face rost. El încercă să se liniștească și nu numai să treacă cu vederea, dar și să nege faptul că în încăpere plutea un sentiment de stingherealã atât de puternic, încât era aproape palpabil. Marion se așeză pe canapea, vorbind cât de detașat posibil: Ce film e ăsta, dragule? Harry ridică din umeri: Nu știu. Am dat așa, la întâmplare. Marion dădu din cap și privi țintă ecranul, luptând, luptând, luptând, dar știind că era nu numai inutil, dar și lipsit de sens să stea acolo încercând să mintă că nu se întâmplase nimic și că totul

era exact la fel și nimic nu se schimbase. Era absurd și, fără să vrea, ridică din umeri când acest cuvânt îi răsună în cap, era mult prea inteligentă și cu picioarele pe pământ ca să-și facă iluzii. Cu Harry știa că nu putea să vorbească, asta n-ar face decât să înrăutățească lucrurile mult mai mult, dar față de sine nu putea să nege. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat. O să accepte acest lucru și o să și-l scoată din minte, fără să-i spună nimic lui Harry... Ridică din umeri în sinea ei. Nu, nici nu e de crezut că o va întreba ceva. Oftă, apoi îi zâmbi lui Harry când acesta o privi, îl mângâie pe ceafă: Te iubesc, Harry. El o sărută: Și eu te iubesc. Ea îi zâmbi din nou, după care el își îndreptă iar atenția spre televizor, se uită și ea un moment, încercând să ignore ghemul chinuitor din stomac, după care se aplecă: Cred că bag ceva. Vrei și tu? Io tocmai am luat. Du-te tu. Ea zâmbi din nou, automat, și se duse la baie spunându-și că ea doar își imagina că Harry se comportă ciudat. După ce își injectă, se așeză pentru un moment, lăsând toate grijile să se risipească și se cufundă într-o căldură mângâietoare și simți că pe față îi apăru un surâs adevărat, apoi se întoarse în sufragerie. Îl cuprinse pe Harry cu brațul, îl mângâie din nou pe ceafă, apoi îi sărută urechea și-l mângâie pe piept, iar el îi răspunse încet și se îmbrățișară cu disperare, căutându-se unul pe altul orbește, minute-n șir, iar televizorul zumzăia în fundal, apoi se hotărâră să meargă în pat, iar Harry o prinse și o strânse mai tare și mai tare, iar ea se agăță de el și-l sărută și-l mușcă, în timp ce el îi săruta tot trupul, încercând să-și adune acea pasiune care să-i ia cu asalt corpul, dar ceva lipsea, ceva reducea din intensitatea a ceva și, indiferent cu câtă disperare încercau, nu reușeau să dea mișcărilor fizice alt sens decât acela de mișcare, și, cu cât încercau mai mult, cu atât se retrăgeau mai mult în cochiliile lor de stinghereală, până când fură tacit de acord să pună capăt încercărilor și căzură epuizați pradă unei stări asemănătoare cu somnul și eliberarea.

Sara purta rochia roșie tot timpul. Și pantofii aurii. Ada îi vopsea în continuare rădăcinile și, dacă ar fi sugerat că poate s-a întâmplat ceva cu emisiunea și că ar trebui să-și vadă de viața ei, Sara nu scutura numai din cap, dar și din mâini și din tot corpul. Din când în când mai veneau doamnele în vizită și-i aduceau câte un pateu sau un file de somon și bageluri, dar Sarei nu-i era niciodată foame. Continua să gândească dietetic. Pieile antebrațului îi atârnau ca un hamac, dar ea tot nu mânca și gândea în continuare dietetic. Dar ești deja *rotunjoară*, numai că ai nevoie și de carne pe oase. Dar Sara refuza și-și bea cafeaua, vorbind încontinuu despre cum va merge la televiziune, iar televizorul era mereu aprins, pentru că Sara studia toate emisiunile de cultură generală ca să fie în stare să concureze, indiferent la ce emisiune va merge. Prietenele ei plecau repede, iar ea rămânea în fotoliul ei, privind, dând din cap și zâmbind atunci când vedea cu ce eleganță răspundea la întrebări una după alta, de parcă ar fi fost o nimica toată, iar toată lumea o aplauda și ea primea cadouri și ținea un scurt discurs și spunea că nu va păstra cadourile, ci le va da cuiva nevoiaș, iar ei aplaudau și mai tare și apar poze în ziare și la știrile de la ora șase și chiar și la cele de la unsprezece, ea le zâmbește tuturor, iar când iese pe stradă, oamenii cântă O IUBIM PE SARA, O IUBIM PE SARA, O IUBIM PE SARA, iar ea suspină și zâmbește și ridică din umeri în timp ce se uita la televizor, dar în fiecare dimineață se întâmpla ceva și se simțea ciudat, trăgea

jaluzelele și draperiile și, din când în când, se ridica și trăgea cu ochiul pe după draperii, să vadă dacă-i putea prinde pe cei care o priveau și ținea sub observație o zonă cât putea de mare, dar fără să se dea de gol față de oricine o spiona, după care se întorcea în fotoliul ei, mai aruncând din când în când un ochi la frigider, așa în treacăt, dar el stătea acolo tăcut, înspăimântat; după care se ridica și mergea tiptil până la ușă și asculta minute în șir, ținându-și cât putea de mult respirația, ca să n-o audă nimeni, apoi dezlipea foarte atentă banda adezivă de pe gaura cheii și îi pândea, dar ei reușeau întotdeauna să dispară înainte să-i dibuiască. Înlocuia banda, lua câteva capsule de Valium, apoi se întorcea în fotoliu și se uita la emisiunile ei, una după alta, apucându-se uneori de piept, de fiecare dată când vedea vreo mamă îngrijorată și-i spunea femeii că și ea știe ce-nseamnă să-ți fie dor de propriul fiu. Singurul meu copil, iepurașul meu, și nici măcar numărul lui de telefon nu-l am. Dar e ocupat acum, să știi. Are afacerea lui. E un profesionist, Harry al meu, și o să mă facă bunică, iar Sara o consola și-i spunea că o să fie bine, după care mai lua câteva capsule de Valium și pleoapele începeau să i se-ngreuneze și o tristețe ca un giulgiu o cuprindea, lacrimi îi șiroiau pe obraji atunci când se uita la emisiunile de seară și de noapte, și nici măcar văzându-se la știrile de la ora unsprezece nu-și biruia tristețea, pe măsură ce privea totul printr-o perdea de lacrimi și murmura o rugăciune ca să primească vești de la televiziune, să afle la ce emisiune va apărea și când; și Harry va veni în vizită și-o va aduce pe logodnica lui și vor bea împreună un ceai și-i va spune și ei la ce emisiune și că se va îmbrăca în rochia roșie: O, Seymour, mai ții minte rochia aia? De la bar mitzvah-ul lui Harry? Seymour, s-a întâmplat ceva? O să vii și tu la emisiune și o să câștigăm premii și-o să le dăm săracilor și-o să le facem un bine și Harry îmi va dărui un nepot și ea ar trebui să se ferească de mașina aia... O, dacă-ți spun să te ferești, de fiecare dată când o mașină vine așa și bărbatul se uită în jur, e rost de necaz și eu o să stau cu iepurașa mea

și am să-i spun cum să gătească peşte umplut, care îi place la nebunie lui Harry, dar de ce nu-mi vorbeşti, Seymour? Stai acolo şi te uiţi la mine, haide, haide să mergem în pat, haide, haide... şi Sara Goldfarb se duse la culcare ţinându-l de mână pe Seymour, iar Harry şi nepotul său şi televizorul înotau în mintea ei inundată de lacrimi, iar lacrimile i se rostogoleau pe obraji şi-i îmbibau perna pe care-şi odihnea capul, încercând să-i spele durerea din piept...

Apoi se trezi dimineaţă, dădu drumul la televizor şi se apucă să-şi fiarbă cafea, îşi luă pastilele purpurie, roşie şi portocalie, îşi bău cafeaua cu ochii la draperiile trase şi sună la McDick Corp., scuturâ confuză din cap, încercând să-şi amintească ce i s-a spus, apoi se aşeză şi ascultă cât de tare îi bătea inima, iar pulsul îi răsuna ca nişte tobe în urechi, apoi se aşeză pe fotoliu, apucându-se din când în când de braţele lui, pe măsură ce bătăile inimii ameninţau să-i taie răsuflarea şi treptat, după care dintr-odată, îşi dădu seama că cineva de la McDick Corp. încerca s-o ţină departe de televiziune şi că probabil i-au distrus fişa, aşa că acum ei nu ştiu că trebuia să apară la emisiune, auzise ea cum merg lucrurile astea, a văzut de atâtea ori la televizor cum fac oamenii şi cum unora li se fură moştenirile şi nimeni nu ştie, dar ea va merge să afle cine şi să-şi facă o fişă nouă, îşi puse o pereche de ciorapi şi şosete groase de lână de-ale lui Seymour, îşi înghesui picioarele în pantofii aurii, iar peste rochia roşie îşi puse câteva pulovere, iar pe deasupra haina groasă; îşi înfăşură un fular în jurul gâtului şi unul în jurul capului şi ieşi în stradă, fără să încetinească sau să ezite în timp ce frigul şi lapoviţa îi biciuiau faţa, iar ea îşi vedea de drum spre metrou, fără să audă nici maşinile, nici oamenii, cu ochii în pământ şi îşi croia drum prin vântoasă şi murmura întruna, în timp ce se aşeză la metrou şi se uită la reclame, recunoscând produsele de la televizor şi identificând emisiunea cu care erau asociate şi la spunea oamenilor din jur cum va apărea ea le televizor şi-i va ajuta pe cei săraci, iar Harry al ei avea să fie şi el acolo, dar oamenii continuau să citească

ziarul sau să se uite pe geam și n-o băgau în seamă, de parcă nici n-ar fi existat, până când coborî, și atunci vreo doi ridicară ușor din umeri și o priviră o clipă cu coada ochiului cum traversa peronul, apoi urcă scările și porni pe stradă, ținându-și babușka strînsă în jurul capului, patinând și alunecând cu pantofii ei aurii pe străzile înghețate, dar continuă să-și croiască drum prin vânt și lapoviță până la clădirea de pe Madison Avenue și intră apoi în lift, nebăgând de seamă privirile și ocheadele celor din jur, și în sala de recepție de la McDick Corp. o întrebă pe recepționistă de ce nu-i răspunde la telefoane când cerea să-l vadă pe Lyle Russel, iar recepționista o privi țintă pe Sara, pupitrul ei de control bâzâia și licărea, dar ea rămase locului, privindu-i fața îngrozitor de slabă, cearcănele adânci, părul încâlcit, ud și răvășit, șosetele groase de lână care îi ieșeau din pantofii aurii, văzând-o pe Sara cum se împleticește, din când în când izbindu-se de câte un perete, pe măsură ce continua să vorbească incoerent și să-și repete numele, și în curând recepționista îi recunoscu numele și o rugă să ia loc o clipă, apoi sună la Departamentul de programe noi și le spuse cine se afla acolo și ce se întâmpla, și-n scurt timp câțiva oameni încercau s-o liniștească pe Sara și s-o convingă că ar fi mai bine să meargă acasă, dar ea le spuse că va rămâne acolo până când va afla la ce emisiune va apărea, iar apa îi șiroia pe față și pe haine, rochia ei roșie era mototolită și babușka îi alunecase de pe cap, și Sara Goldfarb arăta ca o creatură nefericită și disperată, șovăielnică și demnă de milă, și se afundă în scaun, iar lacrimile începură să i se amestece cu lapovița care i se scurgea de pe față, picurând pe corsajul rochiei ei roșii, cea pe care o purtase la bar mitzvah-ul lui Harry, și cineva îi aduse o cană de supă fiebinte, pe care i-o ținură dinainte, și-i spuseră să guste ca să se încălzească, apoi vreo două dintre celelalte fete o conduseră într-un birou mic și încercară să o liniștească, iar cineva chemă un doctor și în curând salvarea se afla pe drum, Sara stătea ghemuită și udă pe scaun, suspinând și spunându-le că va da totul săracilor: Eu nu vreau premiile,

ele vor face pe cineva fericit. Eu nu vreau decât să apar la emisiunea la care aștept de atâta vreme să apar cu Harry și cu nepotul meu, iar ele încercară să-i explice că numai câțiva oameni erau selectați și că era nevoie de timp, poate că în curând, dar hohotele continuau și din când în când îi apropiau supa de buze și ea sorbea câte puțină, apoi veniră cei doi infirmieri de pe salvare și se uitară la ea o clipă, vorbindu-i blând și liniștitor, întebând-o dacă putea să meargă, iar ea spuse că mergea mereu pe scenă, ar trebui să-l vadă pe Harry al ei la știrile de la ora șase, și când o întrebară cum se numea, una dintre fete le spuse că Sara Goldfarb, iar Sara le spuse că Scufița Roșie și am să mă duc țup-țup către prezentator, apoi se rezemă și hohoti și hohoti din nou, după care, se mai liniști și-i rugă să-l sune pe Seymour, ar trebui să vină s-o ducă la salonul de înfrumusețare, iar infirmierii o ajutară să meargă la lift, să coboare la salvare, după care porniră spre Bellevue, cu tot traficul aglomerat și vremea proastă.

Din fericire, Sara nu-și dădea seama de locul unde se află, de coridoarele aglomerate și de saloane, de oamenii grăbiți, de țipetele de durere, iar gemetele și suspinele și rugăminții nu-i străpungeau auzul, și nici nu vedea trupurile strivite, bolnave și însângerate. Boala o izola și avea parte de tot ceea ce putea îndura, fiind izolată în coconul ei de durere. A fost așezată într-un scaun cu rotile în timp ce i se completa fișa și un medic generalist o evaluă în grabă și citi raportul infirmierilor de pe salvare, apoi o trimise la psiho, și o transportară de-a lungul coridoarelor și o așezară la o altă coadă, iar după vreo oră, a fost condusă într-un cabinet și un doctor o examină rapid, apoi trecu iute în revistă formularele care atârnau de scaunul cu rotile și o întrebă cum o cheamă, iar ea începu să plângă și încercă să-i spună despre Harry și despre emisiunea de televiziune, dar el îi dădu alte hârtii și spuse să fie transferată la secția pentru săraci și dădu din cap, apoi mâzgăli repede un bilet că era paranoică schizofrenică și că ar trebui examinată mai temeinic, dar că tratamentul cu șocuri electrice era cu siguranță indicat. Îl

chemă pe infirmier și Sara a fost condusă la o altă coadă. După multe alte ore, au dus-o în cele din urmă la un pat de pe coridorul celor ținuți sub supraveghere. Unii pacienți se târau de colo-colo, privind în gol din cauza tranchilizantelor puternice, alții colindau în cămăși de forță, iar alții erau legați de pat și țipau, plângeau și implorau. Sara se întinse pe spate, cu ochii în tavan, suspinând din când în când, propria nefericire protejând-o de nenorocirea celorlalți. În cele din urmă, un tânăr rezident veni la picioarele patului ei. Era obosit și, în timp ce citea fișa, căsca. Când văzu comentariile doctorilor care o consultaseră și le văzu numele, se încruntă. O privi o clipă, apoi îi vorbi liniștitor, în timp ce o examina încet și atent. Din când în când, Sara îi răspundea la câte o întrebare, iar el zâmbea și o mângâia pe mână. Îi ascultă pieptul, apoi o rugă să se ridice în capul oaselor și o ascultă la spate și-i ceru să întindă brațele și să îndoaie degetele; când observă cum îi atârna pielea pe antebraț și se uită din nou la cearcănele din jurul ochilor și la gâtul ei o întrebă dacă avusese recent vreun infarct. Nu, dar bate foarte tare. Da, am observat, și continuă să-i zâmbească liniștitor. Arăți de parcă ai slăbit foarte mult în ultima vreme, bunicuțo. Ea zâmbi: Da, mă îmbrac cu rochia roșie la televiziune. El asculta, o mângâia pe mână, spunându-i bunicuțo, zâmbindu-i încontinuu și punându-i întrebări, blând și răbdător, iar în cele din urmă ea îi povesti despre greutate, doctor, despre pastile și de multe, multe ori despre Seymour, Harry și televiziune. OK, bunicuțo, o să fie bine – mângâind-o blând pe mână –, te reparăm cât ai zice pește. Vrei un pahar cu ceai? îi zâmbi, iar ea surâse la rândul ei și făcu semn că da: Ești un băiat bun, Harry.

Doctorul dădu instrucțiunile necesare asistentei de gardă, s-o transfere pe Sara de la psiho la medical, și-i dădu fișa. Ea zâmbi: Tot Reynolds? Cine altcineva? Cred că e unul dintre cei mai mari dobitoci pe care i-a avut vreodată medicina. Schizofrenică paranoică... Singurul lucru în neregulă cu femeia asta sunt pastilele de slăbit pe care le-a luat.

Tyrone C. Love stătea pe marginea patului, scărpinându-se în creștet și încercând să-și dea seama ce se întâmplă. Asculta cum vântu-ăla nenorocit zguduia ferestrele și-afară era un frigu' dracu', iar el va trebui să iasă din nou. Rahaaat! Parcă nu de mult era vară și ei străbăteau orașul în drum spre morgă și se făceau varză, ș-acuma-i o iarnă de-ți îngheață curu' și zilele și nopțile parcă s-amestecă, și parcă o zi dureaz-o mie de ani și n-a fost niciodată vară și nici nu va mai fi vreodată. Clar s-a futut ceva pe undeva. Erau acolo pe felie și aduceau banu-acasă, ș-acuma se dau peste cap și se chinuie să facă rost de marfă cât să nu le mai fie rău. Rahaaat! Și străzile-alea nenorocite-s nasoale, frate, pe bune, pana mea, nasoale de tot. Se întoarse și se uită la Alice, ghemuită sub pături, nu i se mai vedea decât capul, și era așa de dulce și de caldă și de împăcată, da-n curând o să se trezească și-o să-și vrea doza. Drace, cum mai poa' să doarmă scorpia. Și dacă nu doarme, dă mereu din cap. Zâmbi. Da' pe bune că-i o femeie ca lumea, o gagică înnăscută. Se scărpina întruna, ascultând vântul. Toată marf-aia bună și banii, iar acuma nu mai avem bani de chirie. Rahaaat. De unde-a venit tot stresu-ăsta? Totu' era așa de bine și de ca lumea cu mine și Alice și stăteam întins și aicea, cu fereastra deschisă și draperiile în vânt, vorbeam tot felu' de prostii și ne giugiuleam, ș-acuma-i un vântu' dracu-afară, de parc-ar vrea să smulgă tot apartamentu-ăsta din țâțâni. Rahaaat. Acuma se pare că nu va mai fi nimic în afară de stres. Măcar am făcut rost de bani, să cumpărăm ceva-n sear-asta. Asta dac-o să fie ceva. Poate că tipii-ăia-ncearcă s-aducă mulți cu bani la un loc și să-i jefuiască. Nu știu ce pana mea o să se-ntâmple-acolo, frate, străzile-alea nenorocite o iau din ce în ce mai razna cu fiecare zi... fiecare zi, pana mea. La fel ca peștele-ăla mare care l-a mâncat p-ăla mai micu'... Rahaaat! Când ești tu peștele-ăla mic, ai dat de belea, frate... de mare belea. Și n-ai parte decât de stres. Da' noi tre' să stăm calmi, păpușă, și să rămânem pe poziții. Măcar să putem să stăm calmi până luăm marfa. Și după aia nu mai tre' să ieșim în frigu-ăla și

să ne dârdâie cururile-amărâte, drace, urăsc stresu'. Rahaaat! Se ridică și se duse la baie și se așeză în fața vasului de toaletă, cu o mână sprijindu-se de perete și cu cealaltă ținându-și mădularul, examinându-și-l în timp ce-și scutura ultimii stropi. Rahaaat, în curând va trebui să-mi mișc din nou curu-n frigu-ăla nenorocit. Da, o să mă fut înainte să-mi înghețe de tot. Se așeză pe partea de pat a lui Alice și dădu la o parte păturile, o mângâie pe gât și o întoarse cu fața-n sus, apoi o sărută apăsat pe gură în timp ce-i cuprinse un sân în palmă: Haide, femeie, trezește-te. Dacă vreau o mortăciune, mă duc la morgă. Alice clipi și-l privi buimacă pentru o clipă: Ce vrei? Rahaaat, tu ce crezi că vreau? Și se sui în pat și o trase lângă el. Vreau ceva din bunătatea pe care-o ai acolo, femeie, și o mângâie pe burtă și apoi acolo, o sărută pe gât. Nici nu m-am trezit și nici măcar n-am luat nimic. Rahaat, lasă că-ți dă tăticu' acuma ceva, femeie, iar Tyrone C. Love făcu tot ce-i stătea-n putință să-și umple oasele și mușchii și capul cu toată căldura dragostei și să se izoleze de frig și de consecințele a ceea ce se putea întâmpla în noaptea asta.

A fost cea mai ciudată noapte și cea mai ciudată scenă pe care o văzuse vreodată orașul. Căpitanul regiunii fusese înștiințat cu multe zile înainte care zonă va fi folosită, așa că totul în jur era calm și sub control absolut. Era ca și când ai fi mers pe un câmp de bătălie între două armate furioase și dintr-odată dădeai colțul și te trezeai într-o zonă demilitarizată. Străzile erau pustii. Nu mai erau nici măcar focurile din clădirile abandonate. Nici măcar vreun vagabond prin vreun gang sau sub vreo saltea. Pustiul se întindea pe câte cinci străzi ori încotro te-ai fi uitat. Nu erau mașini de poliție în zonă, dar erau polițiști care patrulau pe margine. Singurele intrări erau prin punctele de control unde gardienii cu puști Thompson și walkie-talkie-uri verificau pe toată lumea înainte să-i lase să treacă. Toate armele trebuiau lăsate la intrare. Când li spunea tipilor că nu puteau să-și ia arma cu ei, urlau și huiduiau. Ce tot pula mea zici acolo? Vrei să intru-acolo cu cinci sute de dolari și să-mi iau heroina și să plec după

aia-n curu' gol, fără armă? Rahaaat, tu nu ești în toate mințile, băi. Atunci ai rămas fără droguri, găozare, și-i lipi țeava puștii de față și tipu' făcu stânga împrejur din drum tropăind, bombănind și scuipând și se întoarse peste câteva minute, curat de data asta. Nu mai am nimica, băga-mi-aș. Îl percheziționară foarte atent și-n cele din urmă îi făcură semn să intre. Dacă mă jefuiește cineva, e vai ș-amar de curu' tău. Dă-mă-n judecată. Tipul continuă să bodogănească înainte, dar își văzu de drum, îndreptându-se spre coada lungă de câteva străzi, și nu era decât opt și jumătate, iar tipul trebuia să sosească abia la zece.

Harry și Tyrone se gândiră că cel mai bine ar fi dacă ar lua fiecare jumătate din bani și i-ar ascunde peste tot, lipindu-și-i de diverse părți ale corpului, cât timp vor vedea care-i treaba, și și-ar păstra în buzunar doar câțiva dolari; în caz că cineva chiar i-ar prădui și după aia ar fugi, ar crede că numai atât aveau. Trecură de punctul de control destul de ușor și, odată intrați în zona demilitarizată, porniră spre punctul de distribuție cu ochii-n patru. La jumătatea fiecărei străzi era câte o mașină parcată pe capota căreia se afla un tip cu mitralieră, iar pe stradă, unul cu walkie-talkie. Rahaaat, tu vezi care-i treaba, frate? Da. Pana mea, am impresia c-am intrat în desene animate. Se zgribuliră și mai mult în hainele lor. Io nu m-am mai simțit niciodată-n viața mea așa de dubios, frate. Merseră printre rămășițele clădirilor demolate, siluetele lor frânte proiectându-și umbrele întunecate pe cer, străbătând liniștea ciudată și stranie care le străpungea urechile și ochii. Se apropiară de coada de sute de oameni, dintre care jumătate stăteau înghesuiți unii-ntr-alții, iar cealaltă jumătate stăteau rezemați de zidurile dărăpănate, încercând să se-ncălzească și să nu se uite la mitralierele ațintite spre ei, căutând să-și controleze mișcările, pentru ca nimeni să nu-și facă vreo idee greșită în atmosfera aia tensionată, așa că stăteau cât puteau de liniștiți, legănându-se de pe un picior pe altul, în încercarea de a se-ncălzi, cu mâinile vârâte adânc în buzunare, ștergându-și nasul cu umerii, din când în când

stând într-un picior, iar cei care aveau tenișii ferfeniță își împachetau picioarele și corpurile în ziare, să se-ncălzească. Harry și Tyrone îi priveau pe tipii ăia, știind că ei nu vor ajunge niciodată așa de rău, că ei nu se vor prăji în asemenea hal, încât să trăiască numai pentru heroină. O dată la câteva minute cineva întreba cât e ceasul și, din când în când, le răspundea câte un gardian, iar altcineva le spunea să nu mai întrebe asta încontinuu, pentru Dumnezeu: În felu-ăsta, frate, timpu' trece ca ochiu' mortului. Calmează-te, da? Și încercau din nou să creadă că timpul trecea din ce în ce mai repede, ignorându-și gheața din oase și din carne; iar gardienii îi priveau fără să spună nimic, adăpostiți de hainele lor impermeabile și cagule, părând dintr-un film SF atunci când se mișcau rigid, aproape invizibil pe fundalul întunecat, iar aburii care le ieșeau din gură se vedeau mai bine decât fețele lor, dar mai puțin bine decât mitralierele. La câteva minute după zece, sosi un Cadillac negru din care ieșiră doi tipi cu puști Thompson, apoi încă doi, iar un tip înfășurat tot într-o haină de blană ieși ținând în mână o valiză mare. Se îndreptă spre ceea ce fusese odată intrarea unei case și unde fusese instalat un radiator portabil. Era aprins, iar el se așeză pe o carpetă groasă de lână lângă radiator. Unul câte unul, băieții erau conduși la intrare, iar acolo un tip lua banii, îi număra, îi punea într-o cutie de oțel, apoi băieții treceau mai departe și li se dădea o bucată împachetată în plastic, apoi li se spunea să plece. De cum părăseau zona demilitarizată, băieții încercau să se topească în noapte și, deși umbla vorba că nimeni nu va fi arestat, cel puțin pe distanța de o milă de acest loc, numai un prost ar avea încredere în polițiști. Unii se furișau în gangurile unde își ascunseseră armele, după care o luau la picior pe străzi, cu o mână ținându-și strâns marfa, cu cealaltă, arma; alții o luau grăbiți spre mașinile parcate unde îi așteptau ceilalți care veniseră cu ei să cumpere droguri, după care plecau în viteză, bătând palma și lăsându-le gura apă la gândul acelui drog de milioane; dar alții n-au mai apucat să iasă din mașină sau să treacă

de clădirile întunecoase, alegându-se cu o împușcătură sau o lovitură în cap.

Rândul înainta repede, dar chiar și-așa fiecăruia îi lua câteva ore bune să-și procure marfa, dar nimeni nu protesta, sub nici o formă, cu mitralierele-alea care-i aveau pe toți în vizor. Harry și Tyrone își lipiră marfa de corp și, când se întoarseră pe străzi, fiecară se înarmă cu câte doi bolovani și-și continuară drumul mergând pe mijlocul străzii, pentru ca amândoi să acopere cu privirea o întindere de 360 de grade. Nici când se urcară în taxi nu aruncară pietrele, nici ca să fumeze nu le dădură drumul, ci le ținură până când ajunseră acasă. Primul lucru pe care l-au făcut a fost să-și injecteze, apoi diluară și puseră în plicuri restul mărfii, fiecare dintre ei luând câte jumătate, ca să aibă pentru clienți. S-au gândit că ar fi mai bine să micșoreze dozele decât să dubleze prețul. Era austeritate și toți toxicomanii din oraș ar fi dispuși să plătească mai mult pentru o doză mai mică, chiar dacă era cam diluată.

Harry și Marion stăteau întinși, savurând căldura și sentimentul de siguranță pe care îl aveau ascultând bâzâitul radiatoarelor și privind punguțele de heroină de pe masă. Harry, tu ai de gând să vinzi toată asta? Mare parte, de ce? Și crezi că nu mai putem face rost de mai multă? Ce-o să ne facem? Trebuie să mai fie. Dar să presupunem că nu mai e, iar vocea lui Marion deveni din ce în ce mai profundă, ai văzut ce greu a mers în ultima vreme. Dar astă-seară a fost doar începutul. Marion se întoarse și-l privi pe Harry în ochi, foarte concentrată: Nu cred. Ce tot zici acolo? Nu sunt sigură. E doar o presimțire. Dar nu vreau să-mi mai fie iar rău, Harry. Nu-mi place să mă trezesc și să nu avem nimic în casă. Nici mie, dar n-ar fi o afacere bună să nu vindem pe stradă. Acum, că au crescut prețurile, o să se găsească o grămadă. Marion scutură din cap: Am o presimțire rea, Harry. Nu o vinde. În ochii lui Marion se citea frica și, pentru prima oară, vocea ei era rugătoare: Te rog, Harry, te rog.

Corpul ei era rigid, iar privirea îndreptată înainte. Nu-ți face griji, o să putem face rost. Și putem să ne lăsăm oricând.

Dr. Spencer stătea în fața dr. Harwood, administratorul secției, cu mâinile în buzunare și falca încleștată atât de tare, încât îl durea. Dr. Harwood se împinse cu scaunul de la birou și pentru o clipă îl privi pe dr. Spencer, încruntându-se ușor: Pari cam crispat. Mai bine te-ai așeza și te-ai relaxa. El se așează și respiră adânc, încercând să-și destindă corpul, dar în continuare îl durea, din cauza furiei pe care încerca s-o controleze și care îl crispa. Dr. Harwood continua să se încrunte: Și care crezi că este problema ta, doctore? Ai spus că e urgent. Dr. Spencer mai trase o dată aer în piept, închise ochii pentru o clipă, apoi expiră ușor: E vorba de dr. Reynolds. Dr. Harwood îl privi cu asprime: Ți-am mai spus și altă dată că, dacă vrei să te răfuiești cu dr. Reynolds, fă-o în timpul tău liber. Dar asta n-are nimic de-a face cu o răfuială, ci cu îngrijirea corespunzătoare și tratamentul pacienților. Dr. Harwood se rezemă de spătarul scaunului: Bine, ce mai e de data asta? Dr. Spencer încerca să se relaxeze și să se controleze, dar, cu cât vorbea mai mult despre această situație, cu atât îi era mai greu să-și stăpânească furia. Trase aer în piept încă o dată: O anume Sara Goldfarb a fost adusă la spital într-o stare de completă dezorientare, iar dr. Reynolds a diagnosticat-o drept paranoică schizofrenică și a trimis-o la psihiatrie, cu recomandarea unui posibil tratament cu șocuri electrice, ca de obicei. Dr. Harwood tresări ușor, dar nu spuse nimic. I-am făcut o examinare de rutină și am descoperit că luase pilule de slăbit și Valium și că nu mâncase ca lumea de luni de zile... se opri o clipă, împotrivindu-se furiei crescânde... și am dat ordin să fie trecută la medical. Azi-dimineață am descoperit că ordinele mele au fost contramandate de către dr. Reynolds și nu numai că pacienta e la psiho, dar el a dat un ordin *expres* ca alte asemenea ordine din partea mea să fie complet și imediat ignorate. Dr. Spencer roși și transpiră ușor, în timp ce

dr. Harwood îl privea cum încerca să se stăpânească. Dar el are și dreptul, și autoritatea de a face asta. Eu nu discut despre dreptul lui de a face ceva, ci despre dreptul pacienților de a primi cele mai bune și mai adecvate îngrijiri medicale. Vrei să spui că ea *nu* se bucură *de acest* lucru în spitalul nostru? Spun doar că problema este medicală, nu psihiatrică. Are nevoie de puțină odihnă, de mâncare ca lumea și trebuie să-și curețe corpul de toate stimulentele alea și toate antidepresivele pe care le-a luat și se va reface complet. Dr. Harwood îl privi o clipă cu răceală: După părerea ta, doctore. E mai mult decât părerea mea, e vorba de experiența mea. În ultimele opt luni am preluat șase dintre pacienții doctorului Reynolds și le-am acordat tratament medical, pentru exact aceleași simptome și aceleași cauze, și s-au refăcut complet în mai puțin de o lună, *fără* tratament cu șocuri și medicamente psihotropice. Dr. Harwood continua să-l privească și să-i vorbească rar: Da, știu. De aceea a dat acele ordine. Nu poți interveni în tratamentul altui doctor sau... Chiar și atunci când tratamentul nu e numai inadecvat, dar și periculos și dăunător sănătății și bunăstării pacientului? Dr. Harwood clipi încet, tolerant: Nu cred că te afli în poziția în care să judeci competența unui doctor specializat într-un câmp al medicinei față de care ești ostil și care-ți este superior și ca funcție, și ca experiență. Ei bine, te contrazic. Total și vehement. Și rapoartele îmi vor da dreptate. Dacă cineva are o durere de măsea, nu-l trimiți la un ortoped. Și ce vrea să-nsemne asta? Doar că pacienții care au probleme medicale nu ar trebui tratați pentru probleme psihiatrice, iar această femeie, ca și ceilalți, este un caz medical, nu unul psihiatric. Dr. Harwood își lovea încet vârfurile degetelor: Din nou, aceasta este părerea ta, care diferă de cea a doctorului Reynolds. Reynolds e un dobitoc. Doctore, nu face remarci jignitoare la adresa altor angajați – dr. Harwood se rezemă și mai bine de spătar, privindu-l pe dr. Spencer în ochi – mai ales legate la decizii care au acordul meu. Vrei să spui că ai aprobat? Bineînțeles. Dar cum ai putut, după

ce ai citit comentariile din fișă? Nu era nevoie să văd acea fișă. Nu era nevoie să-i vezi fișa? Vrei să spui că ai condamnat pe cineva la șocuri electrice fără măcar să-i vezi fișa? Serios, doctore, a condamna e un cuvânt așa copilăresc și prostesc. Dar în acest caz chiar nu este necesar tratamentul cu șocuri. Îți spun că pot să o însănătoșesc în câteva săptămâni cu odihnă și hrană. Dr. Spencer, încep să-mi pierd răbdarea cu această tiradă a ta împotriva lui Reynolds. Permite-mi să-ți amintesc din nou că ți-e superior și doar în baza acestui fapt nu ai nici o putere asupra acțiunilor sale. Chiar nici o putere. Mă înțelegi? Dar nici de binele pacientului nu vă pasă? Dr. Harwood se aplecă spre dr. Spencer cu o expresie dură: Rolul meu este să mă asigur că această secție funcționează bine, cu cât mai puține neplăceri și conflicte. Am responsabilitatea de a face ca o mare secție a unuia dintre cele mai mari spitale din lume – din lume – să funcționeze cu cea mai mare eficiență. Sunt responsabil de mii de oameni și asta este responsabilitatea mea, nu un biet pacient, ci miile de oameni care depind de abilitatea mea de a face ca această secție să funcționeze bine, fără certuri dăunătoare de ambele părți. L-ai contrazis în repetate rânduri pe dr. Reynolds, fără motive, și te-am iertat. Fără motive? Cum poți? LINIȘTE! Nu mă interesează părerea ta despre competența altor medici, ci să-mi fac datoria cât de bine pot. Dar femeia aceea... Ți-am spus că nu-mi pasă de femeia aceea. Chiar dacă ai dreptate cu presupunerile și diagnosticul tău, cel mai rău lucru care se poate întâmpla este să i se facă un tratament cu șocuri de care nu are nevoie. Cel mai rău... Dr. Harwood îl privi cu asprime pe dr. Spencer și se apropie și mai mult de el: Ai auzit bine, cel mai rău. În vreme ce, chiar dacă ai avea dreptate și eu te-aș susține, angajații s-ar dezbina atât de mult, iar calmul și eficienta funcționare a acestei secții ar fi așa de afectate, încât asta ar fi o pierdere mai mare decât câteva luni din viața unei femei. Dr. Spencer părea rănit și uimit: Credeam că responsabilitatea ta este aceea de a-i trata pe bolnavi. Dr. Harwood îl privi pentru o clipă: Nu fi naiv,

doctore. Dr. Spencer nu făcu decât să-l privească țintă, simțindu-se gol și pustiu pe dinăuntru, simțea un gust de plumb pe limbă, iar pleoapele îi erau grele și ochii împăienjeniți de lacrimi. Dr. Harwood continua să-l privească, apoi trase aer adânc în piept și oftă, rezemându-se de spătar. Desigur, dacă nu ești de acord cu modul în care este condus acest spital, ești liber să renunți la rezidență. Acesta este privilegiul tău. Dr. Spencer avea în continuare privirea ațintită înainte, în timp ce dr. Harwood și toată încăperea se încețoșeau. Își simțea corpul secătuit. Creierul încețoșat. Măruntaiele pustiite. Închise ochii pentru o clipă și apoi scutură din cap. Dr. Harwood continua să se joace cu degetele: Sunt sigur că mai ai multe de făcut, ești de gardă. Dr. Spencer dădu din cap și se ridică să plece. Și permite-mi să-ți amintesc ceva, doctore... din armonie se naște eficiența. Bună dimineața.

Toate radiatoarele bâzâiau, dar lor tot le era frig. Panica persista și se întoarseră la vechea rutină de a bate străzile, pentru a face rost cât să nu le fie rău, și atât. Marion reușise să păstreze provizii suficiente de somnifere, cu ajutorul doctorilor ei, dar continua să fie isterică mai tot timpul. În dimineţile acelea când se trezeau și nu aveau nimic în casă, pentru că luaseră totul noaptea trecută, când boala îi convinsese că totul va fi bine, că a doua zi dimineață nu le va mai fi rău, devenea isterică și tremura în timp ce-și injecta un somnifer, din când în când dând greș și arzându-și brațul, care se umfla și se înroșea, și începea să plângă și să țipe la Harry că era vina lui că nu aveau doza de dimineață. Ce dracu' zici acolo? Ție ți se sculase azi-noapte să băgăm din nou. Păi o bilă nu era de-ajuns. Nu-i vina mea că nu era bună. Aveam nevoie și de cealaltă. Aveai pe dracu'. Puteai s-adormi cu o bilă. Până la urmă ai fi adormit cum faci de obicei. Știi bine că nu dorm. Și dacă mie mi-ar fi ajuns o bilă, ție de ce nu ți-a ajuns? Tu erai ăla care voia să ia tot azi-noapte. Sigur, de ce nu? Și eu ce era să fac? Să stau să văd cum te faci tu muci și io nu? Atunci nu-mi mai pune mie-n cârcă tot, și gata. Și lasă-mă-n pace. Din cauza ta am greșit-o cu prima și-acum am brațu' harcea-parcea, nici nu știu unde-o să-mi mai bag acu'. Ce pana mea vrea să-nsemne că din cauza mea ai greșit-o? Și cine crezi c-o să iasă-n frigu-ăsta să facă rost de ceva? Tu ești singuru' care poate. Dac-aș putea, aș face-o. Nu-i nici o plăcere să stau aici s-aștept. Ia

mai du-te-n pizda mă-tii. Lasă-mă-n pace să bag și io și să ies pe-afară să văd care-i treaba. Harry își injectă două tranchilizante și încercă să se convingă că era mai dus decât era de fapt, dar, deși nu-i reuși, nu-i mai era rău și o să poată bea o ciocolată caldă, care-o să-i facă bine. Pe măsură ce corpul și mintea începură să i se liniștească, o văzu pe Marion cum încerca să-și injecteze cu stânga și tremura așa de tare, că avea s-o dea în bară și cu asta, așa că Harry îi spuse c-o ajută el. Kristoase, o să te omori. O legă și îi masă brațul până când găsi o venă bună, apoi înfipse acul în venă și amândoi priveau nemișcați, așteptând să țâșnească sângele, iar când țâșni, Marion puse mâna pe seringă: Lasă-mă pe mine, lasă-mă pe mine. Harry ridică din umeri și se dădu la o parte, iar Marion își injectă lichidul în venă, apoi apăsă pe piston de vreo două ori, închizând ochii pe măsură ce un șuvoi fierbinte îi încinse corpul și un val de greață o cuprinse, asaltându-i capul pentru o clipă, iar când se domoli, deschise ochii și-și puse seringa în paharul cu apă. Ești bine? Marion dădu din cap. Mai bine te-ai lăsa de rahatu-ăla. O să-ți arzi toate venele. Dacă ți-e rău, ia vreo două așa cum făceai la început și bea ciocolată caldă. Marion îl privi și el ridică din umeri, fără să spună nimic. Amândoi știau că sugestia era absurdă, că acul în venă conta și că, dacă înghițeai două pastile, indiferent cât de bune ar fi fost, nu era același lucru. Trebuia să și le injecteze.

Tyrone sună și spuse că a auzit că era rost de ceva, așa că Harry plecă imediat. Puseră banii la un loc, pentru că Tyrone avea să facă tranzacția, fiecare păstrându-și ceva deoparte pentru câteva bile, fără să-i spună celuilalt. Se întâmplase în mod automat, fără ca vreunul dintre ei să se gândească prea mult la asta sau să-și planifice. Pur și simplu își păstraseră niște bani deoparte, spunându-i celuilalt că asta era tot ce aveau. Se hotărâră să arunce niște bani pe taxi, ca să ajungă acolo mai repede, nevrând să rateze pentru că au întârziat. Era o scenă asemănătoare cu cealaltă sau măcar așa părea, dar și aici se stătea la coadă, așa că așteptară în stradă,

bătând din picioare, cu mâinile vârâte adânc în buzunare, încercând să stea cu spatele la vântul aspru, așa de rece că nici nu puteau să fumeze o țigară, și le era așa de frică să nu-l rateze pe om, încât nici în cafenea nu intraseră. Așa că așteptară și dârdâiră, sperând, pentru Dumnezeu, să nu le joace cineva vreo festă.

Marion stătu pentru o vreme la masa din bucătărie, bând ciocolată caldă și apoi cafea, încercând să se gândească la o modalitate de a nu gândi sau la un mod de a-și ocupa mintea, dar nu reuși decât să stea așa acolo, încercând să nu se uite la ceas și uitându-se totuși la el, dar fără să vadă ce oră e. Aproape că-i veni să râdă în gura mare când își aminti: Îi servesc, de asemenea, și pe cei care doar stau și așteaptă. Așteaptă! Dumnezeule mare, dar se părea că ea și-a petrecut întreaga viață așteptând. Așteptând ce???? Așteptând să trăiască. Da, exact asta era, așteptând să trăiască. I se părea că își dăduse seama cândva de asta, undeva, în timpul unei ședințe de terapie. Aștepta să trăiască. Gândindu-se la asta ca la un exercițiu de viață. Exersa. Știa toate astea. Nu era nimic nou. Dacă-și aducea bine aminte – sau făcea ceva bine –, psihologul la care mergea atunci când și-a dat seama că acest gând era mai degrabă o observație perspicace... o observație perspicace... Chicoti: Cred că asta a fost înainte să mă culc cu el... O observație perspicace. Nu auzise de Henry James/ Un animal din junglă. Poate că n-a auzit niciodată de Henry James. În pat, era la fel de excitant ca Henry James. Marion se uită în cana de cafea. Marginile erau pătate de la folosiri frecvente și spălări mai puțin frecvente... Ca un animal din junglă... Mi-a spus că datorită puterii mele de pătrundere și inteligenței și talentelor mele, n-ar trebui să am nici o greutate să-mi rezolv problema și să fiu productivă. Cuvântul lui preferat, productiv. Ăsta și a sublima. E singurul lucru pe care vor să-l faci... să sublimezi și să fii productiv. Chicoti: Doar să nu reproduci! Ăsta-i celălalt cuvânt! Doar. Trebuie doar s-o faci. Acum, că îți cunoști problema, trebuie doar să nu mai faci lucrurile care îți creează această problemă.

Atâta trebuie să faci. Pe nici unul dintre ele. E același lucru. Trebuie *doar* s-o faci. Doar! Privea nemișcată cana de cafea, dar nu reușea să se mobilizeze și să se miște, să ia cafetiera și să-și umple din nou cana, după care să treacă prin toate etapele, să-și pună zahăr și frișcă, și încercă să-și folosească puterea voinței – asta era. Acum era complet. Folosește-ți doar puterea voinței. Se uita la cana goală... În cele din urmă se ridică și începu să-și toarne cafea, dar cafetiera era goală, o privi pentru o clipă, după care se duse în sufragerie și aprinse televizorul, încercând să-și ocupe mintea, dar continua să se uite la ceas și să se întrebe dacă Harry făcuse deja rost și dacă era într-adevăr rost de ceva, sperând că a fost destul de inspirat să mai păstreze ceva bani, ca să fim siguri că ne-ajunge și atunci începu să-și dea seama cât de stupidă era emisiunea la care se uita, la care privea fix, întrebându-se cum era posibil să dea la televizor o chestie de o așa infantilitate absurdă, atât de jignitoare estetic și intelectual, ce prostie mai e și asta, și continua să privească fix și să scuture din cap, mintea fiindu-i din ce în ce mai absorbită de absurditatea la care se uita, rezemându-se dintr-odată de spătarul canapelei, când se termină o parte a emisiunii și pauza publicitară se anunță cu surle și trâmbițe, iar ea se uită și la reclame, întrebându-se ce cretini se uită la mizeria asta și se lasă influențați de ea și până la urmă chiar cumpără lucrurile-alea, și scutură din cap: De necrezut, pur și simplu de necrezut, cum reușesc să facă atâtea reclame respingătoare, una după alta? E de necrezut, imediat reîncepu emisiunea și ea se aplecă, încruntată, privind cât de previzibil se desfășoară evenimentele, și timpul trecea, iar aștepta să se întâmple ceva.

Lui Tyrone și lui Harry aproape că le-nghețase curu' de frig. Și, de parcă nu era de ajuns, pe străzi era o atmosferă foarte încinsă. Poliția părea să fie peste tot. Dacă ai ceva la tine, prietene, cel mai bine-ar fi s-o tai de-aici, pen' că omu-ăsta joacă pe degete pe toată lumea, și cu asta nu-i de glumit. Vorbiră cu cât mai mulți tipi, încercând să afle unde-ar putea fi rost de ceva, dar în același timp nu voiau să petreacă prea

mult timp cu nimeni, neștiind dacă individul avea ceva la el și venea poliția și-i lua pe sus pentru complicitate. Se învârtiră de colo-colo cât de mult puteau, dar cât mai puțin posibil. Nu voiau să-l rateze pe omul lui Tyrone, dar nici nu voiau să degere. Aflară de un tip care-avea marfă bună. Cine știe câtă avea, cică ba o bucată, ba un camion, dar avea ceva, doar că nu vindea. O dă doar pe păsărică, prietene. E fixat pe treab-asta. Și nu merge decât cu d-alea bune, frate. Adică tre' să fie una ca lumea rău. I-am zis că-i dau io tot ce vrea, da' a zis că nu-s destul de drăguț pentru gusturile lui. Harry și Tyrone chicotiră în sinea lor, dar era așa de frig, că nu mai puteau nici măcar să schițeze un zâmbet, darămite să râdă. În cele din urmă, omul lui Tyrone veni fluierând și trecu prin fața lor, iar după câteva minute Tyrone îl urmă și, după un timp, Harry îl văzu pe Tyrone ieșind în stradă și-l urmă, iar când Tyrone opri un taxi, lui Harry începu să-i bată inima mai tare și îl inundă un val de speranță, îi lăsă gura apă, iar stomacul i se strânse de nerăbdare. Sări în taxi și închise portiera. Tyrone zâmbea.

Televizorul încă mergea, dar Marion nu mai stătea pe canapea. Era în baie, spălându-se pe brațe cu apă caldă, frecându-se din răsputeri, apoi uitându-se la ele, încercând cu disperare să găsească o venă ca să-și mai injecteze un tranchilizant. Tremura, plângea, amețită de frustrare, înjurându-l pe Harry că nu ajunsese cu heroina și încercă să-și lege brațul stâng, dar nu prea-i reuși, nici asta și nici altceva, și se luă cu mâinile de cap: Oooooooo. Începu să-și dea pumni în cap, apoi încercă să se așeze pe marginea căzii, dar alunecă și căzu pe pardoseală, sprijindu-se în mâini, izbucnind într-un plâns furios cu sughițuri. Nu auzi când Harry deschise ușa și intră: Ce faci acolo? Îl privi pentru o clipă, ridicându-se imediat: Unde-ai fost? Te-am așteptat toată ziua – Unde dracu-ai – și nu mai suport asta nici – Nu mai suporți – mai mult, Marion tremura, așa că abia putea să vorbească, mă auzi? Și vreau s-avem ceva pentru dimineața – Ce pana mea ai pățit – m-auzi? M-AUZI? M-AUZI? Marion făcu ochii mari

și-l apucă pe Harry de haină și-l scutură: Nu mă duc la culcare până când n-avem doza de dimineață, nu mai suport, nu mai suport să-mi fie rău și s-aștept. Kristoase, tu chiar crezi că io mă joc, apucând-o de brațe și scuturând-o până când se opri, vrei să fii sigură c-avem ceva-n plus, am găsit unu' care are marfă, da' nu vinde. Marion se uită țintă la Harry la fel cum se uitase la televizor, cu ochii mari, nevenindu-i să creadă, dar așteptând s-audă mai multe, isteria dându-i energia de a rămâne în picioare și împiedicând-o să leșine. Deschise gura. Îi plac femeile. Marion continua să-l privească. Dacă-ți faci atâtea griji, îți fac lipeala cu el. Închise gura. Nu tre' s-aștepți atâta... și nici mie nu mai tre' să-mi înghețe curu' pe străzi, Harry se răsuci și începu să-și scoată haina și puloverul, aruncându-le pe canapea, apoi se așeză la masă și începu să despacheteze marfa. Marion se uită la el câteva secunde, apoi clipi și se îndreptă spre el, dar când el se ridică, se opri și se întoarse în baie. Crezi că poți să-ți bagi singură? Ea dădu din cap și începu să-și lege garoul, apoi Harry scutură din cap: Kristoase, tu ești complet terminată, după care o legă el și-i frecă brațul până când găsi două vene. Uite. Puse drogul în lingură și-și injectară amândoi. Marion nu știa cât de amorțite și înghețate îi fuseseră fața și corpul până când heroina n-o încălzi și amândoi începură să se destindă. Își puseră ustensilele în paharul cu apă și se așezară pe cadă, Harry lăsând heroina să-i îngroape amintirea străzilor înghețate, iar Marion simțind cum se întorcea sentimentul de siguranță după care tânjea. Se sprijini de Harry: Nu știu ce s-a-ntâmplat, doar că e din ce în ce mai rău, nu știu ce se-ntâmplă, dar simt că-o iau razna. Da, știu. E nasol. Ce po' să-ți zic, mai devreme sau mai târziu o să se spargă buba. Nu poa' să rămână așa pentru totdeauna. Ea privea înainte și dădu din cap: Doar că eu nu mai suport să fiu așa. Dar nu ți-e chiar *atât* de rău. Nu bag mai multă decât tine. Pentru tine e altceva. Marion scutură din cap: Eu... eu... nu știu de ce, dar așa e. Nu suport să n-avem destulă-n casă, pur și simplu nu pot, vocea i se înmuie, deveni mai puțin isterică. Harry

o mângâie pe ceafă. Ea se foi, continuând să privească înainte, și se ridică. Haide. Harry ascunse marfa și se așezară la masă, bând apă minerală. Cât avem? Destul pentru vreo două zile. Nu putem s-o păstrăm pe toată? Isuse, Marion, am mai trecut prin asta de zeci de ori. *Trebuie* să *vindem* o parte din *marfă. Așa* facem rost de *bani* pentru *mai multă.* Marion dădu din cap, panica trecuse, dar îngrijorarea rămânea. Se uita când la pahar, când la Harry cu o expresie neutră: Înțeleg, Harry. Doar că... doar că... ridică din umeri și-l privi țintă pentru câteva clipe, apoi își plecă ochii și se uită iar la pahar. Acum e mereu panica. Ce pot să-ți zic. Marion îl privi din nou și dădu din cap, clipi de două ori și continuă să pară cât putea de înțelegătoare și de liniștită. Își studie pentru o clipă țigara, apoi se uită la pahar, în timp ce-i vorbea lui Harry: Ești sigur că tipul ăsta nu vinde? Ce tip? Tipul care spuneai că are, dar nu vinde. Ah, tipul care-i fixat cu femeile. Marion dădu din cap fără să-și ia ochii de la pahar, ridicând din când în când privirea. Absolut. De ce, te gândești la ceva? Marion continua să-și privească paharul și să se joace cu țigara: Harry, aș vrea să avem mai mult decât pentru o singură zi, eu nu pot să rezist în felul ăsta... Și dacă ce-are el nu mai ține mult???? Harry ridică din umeri, încercând să-și ignore senzația din stomac, dar nici măcar heroina nu-l ajuta, în schimb îl făcea să creadă ceea ce trebuia să creadă. Vru să spună ceva, dar nu găsi mijloacele de a pune laolaltă cuvintele, chiar dacă separat le găsise. Așa că se mulțumi să accepte ceea ce se întâmpla, să se lase dus de val, cum ar spune Marion. Așa cum merg lucrurile, ar putea să nu mai fie de găsit oricând. Marion continuă să se joace cu țigara, rotind-o în scrumieră și dând scrumul pe margini: Poate c-ar trebui să ne gândim imediat la asta. Harry mai trase un fum din țigară și ridică din umeri: Dacă vrei. Ea continua să se joace cu chiștocul, dădu din cap și murmură: Da. Slavă Domnului, spuse o voce abia simțită din mintea lui Harry.

Sara se duse pasivă la prima ei ședință de tratament cu șocuri electrice. Habar n-avea unde merge, abia dacă își dădea seama unde se află. Erau doar câteva minute pe zi când aproape că se orienta și dobândea o oarecare claritate mentală și emoțională, dar apoi i se dădea o doză de Thorazin și norul de amorțeală cobora din nou, învăluind-o, și membrele i se îngreunau, deveneau o povară de nesuportat, iar stomacul o ardea și o durea de la epuizare, limba i se încleia și i se usca așa de tare, încât i se lipea de cerul gurii, iar încercarea de a vorbi devenea un chin insuportabil de dureros, era nevoie să-și adune toate forțele ca să formuleze câteva cuvinte, dar nu reușea să găsească energia necesară ca să-și descleștеze limba; și simțea cum două degete uriașe îi apăsau ochii, trebuia să-și dea capul pe spate ca să vadă, și parcă privea printr-un văl de ceață, așa că rămânea în pat amorțită, confuză, moțăind... din când în când se trezea și adormea la loc... Îi era mereu greață și uneori se chinuia să se ridice, dar nu reușea, așa că o ridicau și-i băgau în gură mâncarea, care i se prelingea pe bărbie pentru că nu putea să înghită, iar ea le spunea să se oprească, s-o lase pe ea, dar nu putea vorbi pentru că medicamentul inducea inerție, așa că vorbele ei se transformau în gemete, iar ei o apucau de brațe și îi îndesau mâncarea pe gât, ținând-o de nas și deschizându-i gura cu forța, obligând-o să-nghită, iar Sara deschidea ochii îngrozită, o groază mută, în timp ce inima-i bubuia ca un tunet în urechi, bătându-i înfundat în piept, neputând nici măcar îngâna o rugăciune pentru ajutor, și cu cât încerca mai mult să le spună să nu mai facă asta, cu atât ei se enervau mai tare și-i îndesau mâncarea mai adânc, zgâriindu-i gura și gingiile, apoi îi astupau gura și nasul cu palmele, iar Sara simțea încontinuu că se sufocă și încerca să înghită cât putea de repede, dar organismul ei nu părea să aibă energia necesară pentru a înghiți, iar ea se forța să înghită odată mâncarea ca să poată respira, și cu cât se forța mai mult, cu atât ei o apăsau mai tare, apoi o întindeau în pat și plecau în cele din urmă dezgustați, iar Sara încerca să se ghemuiască, să se facă mică

și să dispară și, după două zile, când auzea căruciorul cu mâncare apropiindu-se, se chircea cuprinsă de o frică abjectă.

Dr. Reynolds stătea la picioarele patului și, citindu-i fișa, se încruntă: Nu cooperați, doamnă Goldfarb. Avea vocea ascuțită și tonul amenințător, iar Sara încercă să ridice un braț, să se ridice, să-i spună, să-i spună doctorului că nu se putea mișca, nu putea vorbi, că se simțea de parcă ar fi murit și că îi era teamă, și-l privea cu ochi rugători și imploratori, deschizând gura, dar nereușind să scoată decât sunete dezarticulate, iar el continua s-o privească: Poate credeți că acest tip de comportament vă va aduce un tratament preferențial, dar noi nu avem timp să ne îngrijim de fiecare individ în parte. Închise dosarul, se întoarse pe călcâie și plecă. Când îi dădu fișa asistentei, îi spuse s-o programeze pe Sara pentru un tratament cu șocuri a doua zi dimineață. Sara se duse pasivă. Spera, în starea ei semicomatoasă, că o duceau într-un loc mai bun, poate la doctorul acela tânăr și drăguț care a vorbit cu ea și i-a adus ceai. Poate că îl va vedea și lucrurile vor merge mai bine. Au legat-o într-un scaun cu rotile și capul îi cădea mereu în piept în timp ce era împinsă de-a lungul coridoarelor, în lift, apoi pe alte coridoare, din când în când având câte o scânteie de conștiență și aducându-și aminte că nu luase micul dejun în dimineața aceea, bucuroasă că nu a mai trebuit să treacă și în acea dimineață prin chinul mesei, ceea ce îi dădea destulă energie cât să creadă că s-ar putea să mai existe o speranță, că poate mergea să-l vadă pe doctorul acela drăguț, iar capul îi cădea din nou; apoi a fost ridicată și așezată pe o masă, continuă să țină ochii deschiși, dar nu recunoștea nimic, și începu să tremure și să se convulsioneze de teamă, când prin fața ei trecură câteva figuri încețoșate, și erau niște lumini, iar ea nu știa unde se află, dar ceva îi spunea că nu ar trebui să fie acolo, un sentiment puternic răzbătea prin efectul medicamentelor, spunându-i că era o chestiune de viață și de moarte să iasă din camera aceea și să plece de lângă oamenii aceia ale căror chipuri păreau deformate sau ascunse în spatele a ceva, și încercă să se opună, fără să reușească,

și niște mâini puternice o întinseră pe masă și o legară, iar ea simți cum gâtul începea să i să astupe și cum inima amenința să explodeze, îi atașară ceva de cap, între dinți îi îndesară un obiect, iar oamenii vorbeau și râdeau, doar că vocile se auzeau înfundat și i se părea că erau multe fețe aplecate deasupra ei, simțea cum ochii i se deschideau și mai larg în timp ce ei o priveau, o pândeau, auzi râsete, după care i se păru că fețele acelea se îndepărtară și dispărură în ceață și, dintr-odată, un foc îi străbătu tot corpul și simțea că ochii aveau să-i explodeze în orbite, în timp ce corpul îi ardea și apoi i se înțepenea, simțea că avea să plesnească și o durere îi fulgeră capul, sfredelindu-i urechile, iar întreg corpul continua să-i fie zdruncinat de spasme și să tresară violent, pe măsură ce flăcările îi pârjoleau fiecare celulă din corp, și simțea că un clește uriaș îi contorsiona și îi strivea oasele, pe măsură ce din ce în ce mai multă electricitate îi străbătea corpul, iar trupul cuprins de flăcări se arcuia și se prăbușea pe masă, și Sara simțea cum îi plesnesc oasele și simțea mirosul de ars al propriei cărni, în timp ce niște cârlige de sârmă ghimpată i se înfigeau în ochi, smulgându-i-i din orbite, neputând face altceva decât să îndure și să suporte durerea și mirosul cărnii arse, neputând să țipe, să implore, să se roage, să scoată măcar un sunet sau să moară, ci doar să stea imobilizată în durerea torturii, în vreme ce mintea ei striga AAAAAAAAAAAAAAAAHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHhhhhhhhhhhhh...

Liniștea era ciudată, iar conversația, jenantă, în timp ce se îndreptau spre casa lui Big Tim. Tyrone făcuse aranjamentele și se gândea la heroina pe care o vor avea în câteva ore, fără să se gândească prea mult la altceva, nefiind implicat personal în ceea ce avea să urmeze. Marion era neliniștită. Trecea prin multe stări, dar înainte să plece de acasă își luaseră doza, așa că totul era tolerabil și totul era posibil. Știa că putea și că ar face tot ceea ce trebuia făcut fără nici o problemă. Singura ei grijă era să nu ia țeapă, să nu primească

de la Big Tim heroina promisă. Rahaaat, de-asta nu tre' să-ți faci griji. Big Tim nu dă țepe. E dur, da' corect. Marion dădu din cap și continua să tragă scurt din țigară, gândindu-se la cum va fi să aibă în mână toată marfa, marfa *ei*, în mâna *ei*, și la cum nu va mai trebui să-și facă griji că-i va fi rău dimineața.

Harry stătea la margine, se uita pe geam din când în când și spre Marion, încercând să-și dea seama ce atitudine ar trebui să adopte, întrebându-se cum ar trebui să pară și cum ar trebui să vorbească, ce ar trebui să spună... și ce ar trebui să simtă. Rahat, se simțea ușurat. Aveau să obțină marfă fără să mai bată străzile-alea înghețate... dar ceva nu era tocmai în regulă. Nu-i plăcea ideea ca Marion să și-o tragă cu tipul ăsta. Da' pana mea, ce mare scofală. Nu era primul tip cu care și-o trăgea. Dacă ea trebuia să facă câteva figuri ca să... Nu! Nu! Pana mea, nu-i curvă. Nu face decât să pună mâna pe niște marfă, frate. Și oricum, ce-i așa aiurea ca o tipă să și-o tragă cu unu'? Asta-i treaba ei. E liberă. La fel ca noi toți. Ce pana mea-i cu rahaturile-astea victoriene? O mulțime de femei și-o trag cu șefii lor și nu-i nimic rău în asta. Și ei nu cred c-ar fi ceva greșit. Rahat! Dă-i în pana mea! Chiar acolo unde mănâncă. Dacă nu le place, po' să se ducă-n mă-sa. Faci ceea ce trebuie să faci. Asta-i tot. Harry întinse mâna și începu să o mângâie pe Marion pe ceafă. Pentru mine e-n regulă și dacă ei nu-nțeleg asta e problema lor, nu a mea. Marion întoarse puțin capul și îi aruncă o privire lui Harry, cu coada ochiului, pentru o clipă, după care continuă să privească înainte, prin geamul care îi despărțea de șofer și prin parbrizul taxiului. Simțea mâna lui Harry și se întrebă dacă trebuia să facă sau să spună ceva. Oare trebuia să-i fie milă de el? De ea? Oare trebuia să regrete ceva???? Avea vagi sentimente de regret, dar n-aveau nici o legătură cu întâlnirea ei cu Big Tim. Se întrebă în treacăt de unde porneau acele sentimente, dar nu își continuă gândul, care se destrămă de la sine, pe măsură ce deveni conștientă

de neliniștea care o încerca și de și mai puternicul sentiment de siguranță care plutea în aer.

Intrară într-o cafenea și Tyrone îl sună pe Big Tim, iar când ieși din cabină îi dădu lui Marion adresa. E chiar după colț. Ne vedem aici. Dacă nu suntem aici, așteaptă-ne. Ea dădu din cap, se întoarse și ieși bățoasă din cafenea. Harry o privi plecând, întrebându-se dacă ar fi trebui s-o sărute înainte să plece. Își terminară cafeaua și Tyrone sugeră să meargă la un film: E un cinema chiar la două străzi de-aici. Dar avem de așteptat *chiar* așa de mult timp ? Tyrone îl privi. Harry ridică din umeri și plecară.

Marion parcurse scurta distanță până la un bloc mare, privind înainte, cu spatele drept, nebăgând de seamă tăcerea blândă din jur. Blocul avea o cabină la intrare, dar nu mai exista portar de ani buni. Apăsă pe buton și se auzi soneria, apoi împinse ușa deschisă și rămase în fața ușii din interior, fără să observe camera de filmat îndreptată asupra ei. Soneria se auzi din nou și ea împinse ușa și luă liftul până la etajul douăzeci. Când deschise ușa și se dădu la o parte, făcându-i loc lui Marion să intre, Big Tim avea un zâmbet până la urechi. Trebui să se dea la o parte pentru că Big Tim chiar era mare, în toate sensurile cuvântului. Avea cam doi pe doi, era lat, uriaș, mare... corpul lui era mare, zâmbetul era mare, râsul lui era mare, chiar și apartamentul lui era mare. Sufrageria era uriașă și niște uși franțuzești nesfârșite se deschideau spre un balcon cu vedere spre Central Park, de unde vedeai la depărtare de câțiva kilometri. Panorama lui era mare. Îi luă haina și i-o agăță în cuier, îi spuse să se așeze, arătându-i o canapea mare. Se auzea un Coltrane mai vechi și el se mișcă în ritmul muzicii, în timp ce se duse spre bar și-și turnă un pahar mare de bourbon. Ce-ai vrea să bei? Marion scutură din cap: Nimic. A, ești strict toxicomană? Marion tresări la întrebarea lui. Nu se considerase niciodată toxicomană. Scutură din cap și simți nevoia să tragă de timp, fără să știe de ce. În cele din urmă, ceru puțină chartreuse. Galbenă sau verde? Fu din nou surprinsă și murmură

galbenă, încercând să se adune după un lung șir de surprize. Începu să observe locul, care erau cumva diametral opus față de ce se așteptase, deși nu-și dăduse seama că s-ar fi așteptat la ceva. Privi peste umăr la incredibila întindere a cerului și a orizontului, apoi prin cameră. Big Tim aduse băuturile, sticlele, și le puse pe masă, apoi deschise un sertar și scoase o pipă pentru hașiș, apoi puse o bucată zdravănă de hașiș în căuș. O aprinse și trase un fum lung, după care i-o dădu lui Marion. Ea o acceptă în mod automat și trase două fumuri, după care i-o pasă din nou lui. O poștiră până când se termină hașișul, iar Tim o goli în scrumieră. Cum te cheamă? Marion. Râsul lui era zgomotos și adânc și vesel... foarte vesel și relaxant. Ca să vezi, fecioară Marion, hahaha, eu sunt Little John. Marion sorbi din paharul cu chartreuse și-și fumă țigara, simțind cum combinația de heroină, hașiș și alcool îi topea toate grijile. Își termină băutura și, în timp ce Tim îi umplea paharul, Marion se lăsă pe spate și închise ochii, simțind cum o inundă căldura, pe măsură ce corpul și mintea i se relaxau, zâmbi și apoi începu să chicotească, gândindu-se ce ar face familia ei dacă ar putea-o vedea făcând-o cu un *schvartzer*[1]. Ce-i de râs? Marion scutură din cap: Nimic. O glumă de familie. Ești o femeie nemaipomenit de frumoasă, Marion, de ce vrei tu să strici totul cu heroina? Din nou Marion fu surprinsă de faptul că o considera dependentă și scutură din cap, trăgând încă un fum din țigară și din nou trăgând de timp. Îmi place să iau din când în când doar. Rahat, tu nu stai aici cu mine pen' că-ți place să iei din când în când, nțț. Marion ridică din umeri și încercă să spună ceva, dar în loc de asta mai sorbi o dată din pahar. Rahat, pentru mine nu contează asta. Atâta vreme cât io nu iau nimic din marfa pe care-o vând. Nici măcar n-am tras vreodată pe nas și nici n-am de gând, nțț. Luă o gură de alcool: Mie-mi ajung numa' bine un pic de băutură și un pic de haș. Umplu din nou pipa și o aprinse, trase un fum

1 Termen peiorativ pentru persoană de culoare (idiș).

lung și i-o dădu lui Marion: Mie-mi place să stau liniștit și să-mi văd de treaba mea și să-l ascult pe omu' meu Trane – rahat, zău c-aș vrea să mai trăiască bulangiu' ăla. Doamne, ce tare era. Umplu din nou paharele și luă pipa când ea i-o întinse, trase două fumuri, după care i-o pasă, vorbindu-i în timp ce-și ținea respirația: Tre' să te grăbești, păpușă, s-a cam dus. Marion vărsă scrumul în scrumieră și bău puțin din paharul de chartreuse, iar Tim își puse un braț în jurul ei și o trase aproape de el. El își puse picioarele pe masă și se întinse, iar Marion și le sui pe canapea. Îl știi pe omu' meu, pe Trane? Marion dădu din cap: Am toate discurile pe care le-a făcut vreodată. Tot de la vechiul cvintet Miles, Monk, tot. Nu mai spune? Ce frumos. Îmi place-o gagică care știe s-asculte muzică. Știi, majoritatea femeilor habar n-au s-asculte. Dar nu numai femeile. Poate. Da' majoritatea fraților știu s-asculte. Adică s-asculte ca lumea. Mai luă o gură, se linse pe buze și se lăsă pe spate, ținând ochii-nchiși pentru o clipă, ascultând. Marion închise ochii și se rezemă de pieptul lui, simțind greutatea și siguranța brațului său încolăcit în jurul ei, mișcându-și degetele de la picioare în ritmul muzicii. Ultima pipă de hașiș și paharele de chartreuse i-au pus capac. Se simțea bine. Îi era cald. Se simțea ca acasă. Trane tocmai terminase un refren și intră pianistul, iar Marion murmură ușor: Da. Tim deschise ochii și zâmbi, privind-o. Știi ce-mi place cel mai mult la gagicile albe? Că dai muie bine. Negresele – Marion se simți tulburată, deschise ochii, dar rămase nemișcată. Mâna uriașă a lui Tim îi mângâia sânul drept – habar n-au să ia o muie. Nu'ș de ce. Poate are vreo legătură cu niște vechi obiceiuri tribale. Marion îi auzi râsul și se întrebă de ce îi amintea de Moș Crăciun, dar era adevărat, era ca o reclamă pentru bătrânul și veselul Moș Crăciun. Își puse brațul în jurul ei și o trase înspre el, o sărută, pe măsură ce mâinile lui păreau să-i acopere întregul corp. Ea își puse brațele pe după gâtul lui și-l sărută cât putu de apăsat, agățându-se și mai tare de el. După un minut, se retrase ușor: Ar fi mai bine să-ți păstrezi energia. Râsul lui Tim o făcu

să zâmbească. Mâinile-i alunecară de pe gâtul lui și stătea culcată pe burta lui, când el îi întoarse capul și-și scoase mădularul. Toate reacțiile lui Marion erau încetinite din cauza heroinei și a alcoolului, iar ea nu făcu decât să privească, să se holbeze, dar pe dinăuntru tresări de uimire, de parcă ar fi trebuit să spună și să facă altceva decât să se uite pur și simplu la mădularul lui. Înăuntrul ei se ducea o luptă îngrozitoare. Știa ce trebuie să facă, dar întreaga ei ființă fu dintr-odată dezgustată de realitatea acestui fapt. Măruntaiele-i tremurau și i se strângeau. Știu că-i frumoasă, păpușă, da' nu mi-am scos-o să ia aer. O înghionti ușor. Marion reacționă și îl apucă cu mâna dreaptă, apoi începu să-l sărute și să-l frece cu buzele, când își dădu seama că i se făcea greață. Se ridică, cu ochii larg deschiși și mâna la gură. Tim o privi pentru o clipă, apoi începu să râdă și îi arătă o ușă: Pe-acolo, și continuă să râdă, având același aer de Moș Crăciun bătrân și jovial. Când Marion termină de vomitat, se spălă pe față cu apă rece, apoi se așeză pe marginea căzii, tremurând de frică. Pentru o secundă, panica îi îngheță corpul și mintea. Respiră adânc și închise ochii. Greața trecuse. Dar transpira. Tremura. Ce-o să-i facă? Trebuia să ia heroina aia. Trase din nou aer adânc în piept. Își mai dădu cu puțină apă rece pe față și se șterse și încercă să-și aranjeze părul cât putu de bine. Aproape că se ruga ca el să nu se fi supărat. Te rog, Doamne, să nu fie supărat. Acum sunt bine. *E totul la fel. Totul la fel.* Se întoarse în sufragerie și făcu tot ce-i stătea-n putință să zâmbească. Cred că a fost de la chartreuse. Big Tim râse. Își desfăcu picioarele, iar ea îngenunche în fața lui, închise ochii și-i scoase pantalonii, mângâindu-i fundul și sugându-i mădularul cu tot entuziasmul pe care i-l dădea gândul la heroină, ridicând din când în când ochii spre el și zâmbind. Big Tim se lăsă pe spate, luă o gură din pahar și râse: Da, Bo Beep micuța și-a găsit oița[1]...

1 Vers dintr-o carte pentru copii, al cărei personaj principal este o fetiță pe nume Bo Beep.

Harry nu-și găsea locul la film. Se fâțâia fără încetare, încercând să-și găsească o poziție confortabilă, dar de fiecare dată când credea c-o găsise, începea să-l doară spatele sau îi amorțea fundul sau i se punea un cârcel la picior, așa că își schimba încontinuu poziția, fumând țigară de la țigară. Nu putea rămâne în aceeași poziție pentru mai mult de câteva minute, așa că se ridică și se duse să-și ia ceva dulce: Tu vrei ceva, frate? Da, un Snickers. Cumpără două ciocolate și se întoarse, luând de la capăt vechea rutină. Primul film nu a fost foarte prost, era unul vechi cu Randy Scott, dar celălalt a fost o nenorocirea dracu', pana mea, o nenorocire. S-ar fi vrut o comedie romantică care trebuie c-a avut un buget de un dolar și nouășopt. Isuse, ce mai căcat. Din când în când îi mai arunca câte-o privire lui Tyrone, cu coada ochiului, iar el se uita la ecran, urmărind ce se-ntâmpla. Încercă să se concentreze la porcăria aia de film, dar mintea continua să i se împotrivească, spunându-i că era un dobitoc să-și aștepte femeia, că ea avea să stea ceva și c-ar trebui să uite de asta. E cu tipu-ăsta cu greutate, un munte de heroină și tu ai de gând s-o aștepți într-o cafenea de doi bani? Rahat, chiar c-ai luat-o razna. E-acolo, îl fute de nu se vede pe tipu-ăla, iar tu molfăi aici de zor la Chuckles până când ți se lipesc de toți dinții, uitându-te la o porcărie de film făcut de niște dobitoci. Se foi din nou și bombăni. Tyrone continua să se uite la ecran, dar întinse mâna și-l bătu pe spate: E-n regulă, frate. Totu' e-n regulă. Se întoarse și îi arătă un zâmbet larg și un șir de dinți albi și-l bătu din nou pe spate. Harry dădu din cap și-și mai îndesă câteva Chuckles în gură.

Big Tim se sprijinea de tocul ușii, gol, mângâindu-se pe piept, zâmbind și simțindu-se biiiiiine de tot în timp ce o privea pe Marion cum își peria părul. Într-o mână legăna pachetul cu zece bile. Știi, dacă renunți la rahatu-ăsta, po' să am grijă de tine și să scoți niște bani frumoși, păpușă. Marion zâmbi în oglindă și continuă să-și perie părul. Nu azi. Și eu chiar nu sunt *așa* prinsă. Big Tim râse din nou vesel

ca un bătrân Moș Crăciun: Da, știu, și-i aruncă pachetul când ea termină cu pieptănatul. Ce dracu' faci? Marion tresări și îl privi fix pentru o clipă, după care scutură din cap: Nimic. Eu... La dracu'! râse și râse, atât de fericit, că Marion începu să zâmbească fără să aibă nici cea mai vagă idee de ce. La dracu'! Hahahaha, cu ce virgină m-am pricopsit. Acum cred că glumești, bătrâne Tim, trebuie să glumești. Marion continua să zâmbească și să scuture din cap. Nu șt... Vrei să zici că n-o să numeri ce-ai acolo și-o să ți-o pui pur și simplu-n portofel și-o să pleci așa???? La dracu'! Chiar că nu ești de mult timp în meseri-asta, nu-i așa, păpușă? Iar zâmbetul i se lărgi, expresia feței și tonul vocii îi erau amuzate și blânde. Marion roși și ridică din umeri, începând să protesteze: Nu sunt tocmai o școlăriță naivă, agitând portofelul, în timp ce Big Tim continua să-i zâmbească; Eu... eu... dând din cap și din umeri, eu am fost prin toată Europa și... și... pur și simplu nu sunt... Big Tim dădea din cap și zâmbea: Rahat, păpușă, da' n-ai de ce să-ți fie rușine, cu toții luăm muie pentru prima oară. Eu nu-ți fac morală. Vreau doar să te pun la punct ca să nu ți se tragă clapa. Rahat, tu ai câștigat asta – Marion roși ușor și clipi – și pe bune că nu vrei s-o donezi vreunui ciorditor de poșete. El râse din nou, iar Marion zâmbi. Tu ești femeia lu' Tyrone? Păstrându-și vocea și chipul zâmbitoare, Marion scutură din cap. Atuncea-nseamnă c-o să te-aștepte vreo doi tipi, nu? Da. Chiar tre... Păi, uite la mine: Într-un singur loc po' s-ascunzi toată marf-aia fără să-ți faci griji c-ar începea pe mâini străine, mă-nțelegi? Acolo nu te caută nici un ciorditor de poșete și nici un tâlhar, păpușă. Marion roși, apoi zâmbi și scutură din cap. Când își dădu seama ce prostesc trebuie să i se pară lui Tim, roși chiar mai mult. Și dacă ești deșteaptă, faci două pachete-nțelegi? Și unu-l păstrezi pentru tine. Râse din nou și se întoarse-n sufragerie și-și turnă un pahar de bourbon. Marion desfăcu pachetul și puse două punguțe într-un pachețel separat pe care și-l vârî în vagin, după care și le vârî și pe celelalte. Când se întoarse în

sufragerie, Big Tim era încă dezbrăcat, stătea lângă combină, cu paharul într-o mână, cu o țigară spânzurându-i de buză, calm, dând din cap în ritmul muzicii. Îi aruncă o privire zâmbind: O clipă, vreau s-ascult asta. Ascultă până când nu se mai auzi saxofonul, apoi se îndreptă spre ușă: Ne auzim curând. Păi... eu nu... eu... Marion ridică din umeri și clipi fără să vrea. Big Tim continuă să zâmbească, deschise ușa: Ne-auzim mai încolo, păpușă.

Tyrone și Harry stăteau într-un separeu din fundul cafenelei când sosi Marion. Filmul fusese destul de prost, dar ultima oră sau așa, sau cât pana mea era, chiar că devenise criminal. Într-un fel, filmul se ocupa de o parte a ceea ce se întâmpla înăuntrul său, dar să stai într-o cafenea nenorocită, așteptând, îl făcea să-și piardă răbdarea. Isuse, îl scotea din minți. Continuă să-și caute poziția, să se maseze și să se scarpine până când Tyrone începu să chicotească: Ce-ți faci frate? Arăți de parcă ai vrea să ți-o scoți și să ștergi masa. Pun pariu cu tine pe cât vrei, iar Harry zâmbi fără să vrea și-și puse mâinile pe masă: Așa-i mai bine. Și continuă să se agite până când Marion intră în cafenea. Ea și Harry se priviră o clipă, fiecare dintre ei încercând nerăbdători să înceapă o conversație fără să spună la ce se gândeau. Apoi Tyrone întrebă cum a mers. Marion dădu din cap. Mi-a dat opt punguțe. Harry răsuflă ușurat în sinea lui. Nu-i o afacere proastă. Ce mai face frate-miu Tim? Marion dădu din cap. Da, el e gagiu de treabă. Pe bune de treabă. Harry se ridică: Hai să mergem. Ești nebun. Bun. Abia aștept s-ajung acasă.

Marion își ascunse cele două punguțe imediat ce prinse ocazia, iar când Harry plecă să vândă marfă și să cumpere alta, le așeză atent, mângâindu-le, dezmierdându-le, închizând din când în când ochii și suspinând, pipăind punguțele cu vârfurile degetelor, cuibărită la adăpost pe canapeaua ei, ascultând *Simfonia Reînvierii* a lui Mahler.

Sara tremura atât de îngrozită când auzi căruciorul cu mâncare venind, în ciuda dozelor masive de tranchilizante care îi fuseseră administrate, că au renunțat și ei s-o mai oblige să mănânce. O legară de un scaun cu rotile și-i băgară un furtun de cauciuc pe nas, până în stomac, în timp ce ea icnea și se zbătea, apoi îi imobilizară capul. Palidele ei încercări de a se apăra și de a vorbi erau imediat anihilate, pur și simplu o trânteau de spătarul scaunului și îi strângeau legăturile. Când terminară, ea ridică mâna să-și scoată furtunul din nas, îi spuseră să ia mâna de pe furtun și-i legară mâinile de brațele scaunului: Ne-ai făcut deja destule probleme. O să rămâi legată până când înveți să cooperezi și n-o să te mai crezi un fel de regină. Ea continuă să icnească până când simți că i s-a sfâșiat stomacul și se epuiză într-atât încât nu mai avu destulă energie să icnească și rămase mută și nemișcată de groază, holbându-se la lumea din jurul ei cu ochii înlăcrimați, chinuindu-se să străpungă ceața cauzată de lacrimi și medicamente și să înțeleagă ce se întâmpla. Încercă să-și țină capul ridicat, dar mereu îi cădea în piept și se chinuia să și-l îndrepte, însă nu mai avea deloc energie și nu reușea decât pentru o clipă, după care îi cădea iarăși, fiecare mișcare necesitând un efort monumental, fiecare înfrângere fiind o moarte. Cu fiecare respirație, lacrimile păreau să o inunde pe dinăuntru și le auzea clipocitul, simțind cum amenințau să o înece, timp în care plămânii deveneau un organ inert în pieptul ei. Voia să strige, măcar către sine, dar uita că exista cineva sau ceva către care să țipe. Părea să aibă un crâmpei de amintire undeva în adâncul minții și, când încerca să și-l aducă la suprafață, se simțea din nou epuizată, și, chiar dacă nu s-ar fi simțit, medicamentele și șocurile nu i-ar fi permis să recunoască substantivul Dumnezeu.

Legăturile păreau mai strânse, dar nu putea face nimic. Îi pătrundeau în încheieturi și o apăsau atât de tare pe piept, împiedicând-o să respire, dar nu putea nici să spună, nici să facă ceva. Voia cu disperare să meargă la toaletă, dar, când încerca să cheme pe cineva care s-o ducă la baie, se îneca

cu furtunul și saliva îi șiroia pe bărbie, încercând să țină piept durerii pe care i-o provoca în gât. De câteva ore bune se lupta împotriva vezicii și, când cineva venea să se uite la ea, ea spera că o vor vedea și își vor da seama că avea nevoie de ajutor, dar ei aruncau o privire, după care plecau mai departe, iar ei îi cădea încă o dată bărbia în piept, după care începea o lungă, lungă bătălie pentru a-și ridica ochii ca să ceară ajutor, dar ei treceau mai departe, iar ea se tot lupta, din ce în ce mai tare, dar până la urmă natura triumfă, ca întotdeauna, și vezica se goli, iar ea simți imediat o căldură și o umezeală, și ultima fărâmă de demnitate i se spulberă, odată cu lacrimile, pentru că mintea ei cerea ajutor... striga, cerșea, implora, după care intră o asistentă care se opri, o privi o clipă, se apropie, privi iar și își întoarse fața dezgustată: Ar trebui să-ți fie rușine. Nici măcar animalele nu fac așa. Păi n-ai decât să rămâi în continuare așezată acolo. Poate c-așa te-nveți minte. Două zile mai târziu, Sara stătea tot acolo, dar nu mai încerca să-și ridice capul, care-i atârna de rușine, cu lacrimile curgându-i pe față, pătându-i cămașa și inundând-i sufletul. Două zile mai târziu era în continuare legată de scaunul cu rotile și înlănțuită de lipsa ei de demnitate, până când veniră s-o pregătească pentru un nou tratament cu șocuri.

Marion îl sună pe Big Tim și se duse să se vadă din nou cu el. Harry era în oraș când l-a sunat, iar când se întoarse, el se uita la televizor. N-o întrebă unde fusese și nici ea nu-i spuse nimic. Harry cumpărase o pungă, o parte o vânduse pe mulți bani, și-avea și bani, și heroină. Marion își ascunse cele două pungi laolaltă cu celelalte și simți o lumină caldă atunci când le privi și le luă în mână, mângâindu-le. Îi dădu lui Harry celelalte opt punguțe, apoi o luă pe una dintre ele și-și făcu doza. Veni lângă el pe canapea. Cum a mers în sear-asta? Destul de bine. Am avut mare noroc. Am dat peste ceva aproape imediat. Bun. Ea își sui picioarele pe canapea. Asta chiar că e bună, nu? Da. Nu găsești d-asta

pe stradă. Hai să n-o vindem pe-asta, bine, Harry? Doar pe cealaltă. Doar nu mă vezi c-o dau, nu? Nu, dar... știi ce vreau să zic. Da. Nu-ți face griji. Marfa bună n-am de gând s-o dau. Marion se uită la televizor pentru câteva minute, fără să știe la ce anume și fără să-i pese, fără măcar să-ncerce, lăsând timpul să treacă și așteptând cuvintele... Harry? Da? Trebuie să-i spunem și lui Tyrone de punguțele-astea? El o privi, o voce interioară spunându-i: Clar că nu. Noi doi suntem apropiați. El a aranjat totul. Știu, știu, Marion îl privi pe Harry în ochi, dar eu sunt cea care a mers acolo. Harry simțea cum tot șuvoiul acela arzător se scurgea pe undeva dinăuntrul său și spera, pentru Dumnezeu, să nu se înroșească. Dădu din cap: OK. Bănuiesc că ceea ce nu știi nu-ți poate face rău.

Tyrone stătea întins pe canapea, singur, uitându-se la televizor. Alice plecase, se întorsese la familia ei dintr-un oraș de doi bani din Georgia. Nu suporta nici frigul, nici tensiunea. Era o femeie ca lumea, dar Tyrone era fericit și ușurat că nu mai avea încă o venă de hrănit. Da' ei nu-i era niciodată la fel de rău. Zic așa, ca s-o sperie rău. Rahaaat, io nu vreau să am parte de d-astea. Și nici de stres. Dar nu-i chiar așa de rău. Noaptea trecută am pus mâna pe niște marfă a-ntâia. O să fie bine, nu mai e mult. Acum nu s-ar mai zice că e la fel de mult stres. Tyrone C. Love se uită la televizor pentru o vreme, întrebându-se, anticipând, chicotind, folosindu-se de imaginile și sunetele de la televizor, ca și de heroina din organismul său, ca să-și calmeze acea neliniște creată de confuzia care-l făcea să-și pună întrebări și care îl zgândărea uneori. Își petrecuse multe ore în fiecare zi bătând străzile și îndurând frigul ăla nenorocit, și panic-aia-i nasoală, frate, nasoală rău. Da... nasoală, păpușă, și el e băgat până peste cap în toată asta. Bătrânul Ty era băgat în asta de atâta vreme, că nici nu i se mai părea un lucru rău. Părea că e din ce în ce mai puțin stresant. Dar ce pana mea, până la urmă nu-i un stres așa de mare. O obișnuință își creează

propriile obișnuințe. Și stătea întins pe canapea, holbându-se la televizor, pregătindu-și doza, iar când se întrebă de ce era fericit singur, renunță pur și simplu să se mai întrebe, întorcându-se la lingură și schimbând canalul. Lucrurile astea îl măcinau din când în când, dar el le alunga din conștiință prin dependența sa și prin televizor, și nu-și mai făcea probleme că nu mai avea deloc energia – dorința – să-și mai ia o femeie. Lasă, o să aibă grijă de el pentru o vreme, până se mai aranjează lucrurile. Pentru moment o să rămână pe poziții și-o să se ocupe de verzișorii pe care-i învârtea acum. Femeile, mai târziu, frate. Da, pă mine mă cheamă Tyrone C. Love și nu iubesc pă nimeni decât pă Tyrone C., și-o să am mare grijă de tine, păpușă.

Sara era legată în fiecare dimineață de scaunul cu rotile, unde stătea tăcută și docilă, privind cu ochii-nlăcrimați cum veneau și plecau oamenii, cum le dădeau medicația, le acordau îngrijiri, făcând paturile, spălând podelele, făcându-și treburile lor de fiecare zi. Vocile și zgomotele se amestecau și se încâlceau în salon, dar Sara nu le băga de seamă. Stătea tăcută. Ei continuau să treacă mai departe, în vreme ce ea aștepta... aștepta să vină cineva la ea să-i vorbească. Ei veneau s-o pregătească pentru un alt tratament cu șocuri. Sara plângea.

Harry și Tyrone păstrau cu fiecare zi din ce în ce mai multă pentru ei. Dar dacă unul spunea că e în criză și-i curgeau nasul și ochii, iar corpul îi tremura și-l ruga pe celălalt să-i dea o doză, celălalt se jura pe tot că nu avea nimic, că tocmai își injectase din tampoanele de vată, și începea să tremure, încercând să-și păcălească prietenul.

Băteau străzile prin zăpadă, prin lapoviță, împotrivindu-se vânturilor înghețate, uneori mergând dintr-un loc în altul toată noaptea, nereușind să-și mai prindă sursa, iar altă dată reușind să găsească în doar două ore. Oriunde s-ar fi dus, erau mii de drogați în criză, încercând să cumpere sau să

găsească bani ca să-și cumpere și care, de fiecare dată când puneau mâna pe câte ceva, plecau imediat să-și bage-n venă, dar nu reușeau de fiecare dată și unii mai mureau, iar cadavrele putrezeau în ganguri și printre ruinele clădirilor abandonate. La fel ca toți ceilalți, Harry și Tyrone ignorau cadavrele și continuau să se cuibărească în hainele și nevoile lor, fără să-și spună unul altuia nici un cuvânt, păstrându-și energia ca să găsească pe cineva care vindea. După care își injectau și diluau bilele, vindeau cât puteau, apoi își începeau din nou căutările.

Când Marion rămânea singură acasă, își scotea marfa ascunsă și se uita la punguțele ei, bucurându-se de sentimentul de putere și de siguranță pe care-l trăia. Se întâlnea cu Big Tim de două ori pe săptămână. Acum îi spunea lui Harry că primește numai șase punguțe și că din cauza asta mergea atât de des. Harry nici măcar nu se deranja să se întrebe dacă o credea sau nu, ci lua pur și simplu trei punguțe, fără să-i spună despre ele lui Tyrone și, de fiecare dată când cumpăra, își păstra câteva punguțe deoparte, iar când începeau să-l deranjeze mustrările de conștiință, le dizolva rapid cu heroină.

Din când în când, Marion își regăsea schițele și creioanele și planurile pentru cafenea, și alte amintiri încețoșate începeau să-și croiască drum prin conștiința ei, dar ea le alunga și se holba la televizor, gândindu-se la heroina ei. De câteva ori, mustrările de conștiință începură să o tulbure, de fiecare dată când privea scena cu însorita Italie din reclama la Cinzano, dar abia dacă-și mai aducea aminte să fi fost acolo, iar o punguță de heroină era mult mai bună decât o adunătură de italieni care duhnesc a usturoi.

Harry și Tyrone stăteau în zăpada udă, înghețând, așteptându-și legătura, din nou, și ascultându-i pe ceilalți tipi cum spuneau că toate legăturile serioase sunt în Florida, unde stau toată ziua cu burta la soare, în timp ce ei stăteau aici în zăpadă până la brâu. Da, și bulangii-ăia stau cu curu' pe marfă, doar ca să crească prețu', frate, ș-ăsta-i singuru' motiv

pentru care-o fac. Rahat, tre' să fie niște bulangii drogați, adică niște bulangii drogați rău, frate. Harry și Tyrone auziseră aceleași porcării de un milion de ori, la fel ca toți ceilalți, dar nu obosiseră să asculte sau să dea din cap, la fel ca toți ceilalți, înjurându-i pe nenorociți pentru c-au început toată panica doar ca să facă ei mai mulți bani, când ei erau deja multimilionari. Intensitatea furiei lor nu numai că făcea timpul să treacă mai repede, dar îi ajuta să-și creeze puțin mai multă căldură interioară, de care-aveau atâta nevoie. Când au reușit să cumpere ceva în seara aceea, erau deja amorțiți din cauza frigului și făcură o anevoioasă plimbare nocturnă. Harry se opri la Tyrone să-și injecteze ceva înainte de a-și continua drumul spre Marion. Se așezară să fumeze și să se relaxeze, când Harry începu să se gândească la toți bulangiii-ăia care stăteau cu burta la soare și să se întrebe cum ar fi să mergi chiar *acolo* ca să cumperi. Tyrone îl privi cu ochii mijiți: Ce tot zici acolo? Ce zic aici? Tocmai ce spuneam. Toată lumea aici se chinuie să supraviețuiască și e jefuită și omorâtă, dar nimănui nu i-a venit ideea să meargă direct la sursă, frate. Ce pana mea spui? Să mergi la recepție la vreun hotel și să-ntrebi de legături? Rahaaat. Haide, Ty, susține-mă, da? Tu-mi spui mie că nu simți când e rost de ceva prin preajmă? Da' asta se-ntâmplă aici. Orașu' ăsta e ograda mea. Ce pana mea știu io de Miami? Bulangii-ăia de italieni chiar pe mine m-așteaptă, frate. Mă ocup io de asta. Știu io cum operează bulangii-ăia. Cu asta nu-i greu. Tyrone îl privi pentru câteva secunde: E un drum al dracu' de lung, frate. Nu dacă conduci tu. Uite, frate, e frig de mori și străzile-s mai fierbinți ca niciodată. Oamenii primesc gloanțe-n cap ca și când s-ar primi timbre poștale cu fiecare toxicoman mort. Frate, n-avem nimic de pierdut, iar entuziasmul lui Harry creștea pe măsură ce vorbea despre asta. Tyrone se scărpină în cap: Dacă-i o idee-așa de bună, de ce nu s-a mai gândit nimeni niciodată la asta? Pentru că-s dobitoci. Harry stătea pe marginea scaunului, cu fața acoperită de sudoare. Exact, nimeni altcineva *nu* s-a gândit la asta. E clar. Tyrone

continuă să se scarpine și să dea din cap: Și, dac-ajungem înaintea tuturor, putem să ne punem prețul nostru și să stăm cu cracii-n sus, să ne vedem de treabă și să-i lăsăm pe fraierii-ăia să bată străzile pentru noi. Tyrone continua să se scarpine: Vara trecut-a fost mișto, frate, spuse încruntându-se și înclinându-și capul, parcă au trecut o mie de ani de astă-vară. Rahaaat. O să fie din nou așa dacă punem mâna pe o cantitate serioasă. De ce n-am lua noi avionu' pân-acolo? Ne-am duce și ne-am întoarce într-o zi. Harry scutură din cap: Nu, frate. Nu-i bine deloc. Când o să ne-ntoarcem aici o s-avem nevoie de un short, nu? Tyrone dădu din cap. Și-o putem vinde ușor într-o zi. Noi luăm suficientă cât să ne țină și putem să luăm și niște energizante de la Marion. Nici o problemă. Tyrone se scărpinase și acum privea în tavan. Gogit ne-ar putea face un short destul de ușor, dacă-i promitem niște heroină trăsnet. Bulangiu-ăla poa' să găsească orice, chiar și morți. Harry râse și continuă să dea din cap energic, disperarea făcându-i să li se pară totul simplu. Și-n Florida e cald, frate.

Harry îi spuse lui Marion că auziseră de o marfă trăsnet și-i ceru niște bani. Cu cât luăm mai multă, cu atât o să ne fie mai bine. De unde-o iei? Harry ridică din umeri: Nu prea pot să spun, dar e din alt stat. O să-mi ia vreo câteva zile sau așa. Marion se gândi pentru câteva secunde: Nu știu, Harry, tocmai am intrat și-n banii de chirie. Nu-ți face griji. În câteva zile o s-avem o plasă plină de marfă și o grămadă de bani. Marion se mai gândi un moment, știind că ar putea să dea o sută de dolari fără probleme și se gândi că ar fi minunat să aibă mai multă heroină decât avea deja. Și, de asemenea, ar fi complet liberă pentru câteva zile și ar fi putut să țină doar pentru ea ce lua de la Tim, iar dacă s-ar vedea cu el în fiecare zi, ar strânge niște provizii frumușele. OK, Harry, pot să-ți dau o sută de dolari, dar am nevoie de ei înainte de sfârșitul lunii, am nevoie de ei pentru chirie. Harry îi alungă îngrijorarea printr-o fluturare de mână: O să avem

mult de mers cu mașina, așa c-ar fi bine să ne dai niște energizante. Vrem să fie o călătorie rapidă.

Marion îl sună pe Big Tim după ce plecă Harry și-n scurt timp era deja în drum spre centru, gândindu-se la câte punguțe va avea până se-ntoarce Harry de care acum se simțea independentă.

Lui Gogit nu-i luă mult să le găsească o mașină. Nu era cine știe ce, dar mergea. Un văr era-nchis o vreme la Rickers, și el îi suflase mătușă-sii mașina, spunându-i că o să aibă el grijă de ea, să nu i se dezumfle roțile și să nu i se consume bateria sau să i-o spargă niște copii noaptea.

Harry și Tyrone își puseră marfa la un loc și își injectară chiar înainte de plecare, în jur de nouă seara. S-au gândit că așa vor evita traficul aglomerat și, cu energizante, vor putea să conducă toată noaptea fără probleme și să ajungă la Miami cât ai zice pește. Lui Harry îi era din ce în ce mai greu să-și găsească o venă și era nevoit să-și bage-n degete, dar nici ele nu erau bune. Zilele-astea, o punguță de marfă e foarte prețioasă. Așa că, din când în când, era nevoit să revină la o înțepătură de pe brat, care se infectase și în locul căreia se făcuse acum o gaură. De fiecare dată se hotăra să nu se mai atingă de ea, dar când trebuia să-și injecteze, nu putea să suporte tot stresul de a-și căuta un loc nou, așa că, mai devreme sau mai târziu, își înfingea acul în gaura de pe brat și își vărsa lichidul înăuntru. Tyrone scutură din cap: E nasoală rău chesti-aia, prietene, ar trebui să-nveți să-ți găsești venele ca mine. Asta-i problema cu voi, albii, sunteți prea blegi. E OK, frate, atâta vreme cât heroina intră unde trebe... și atâta vreme cât ajunge acolo unde trebe.

Când plecară, era frig și bătea vântul, dar era un aer uscat. Chiar sper să meargă radiatoru-ăsta, frate. Harry conducea, Tyrone se holba la butoanele de pe bord, dădea drumul la căldură, pe urmă, după câteva clipe dădea drumul la aerul rece care începea să-i vâjie pe lângă picioare. Aproape că intraseră pe autostrada New Jersey și aerul era dat la cald,

rahaaat, hai că ne-am pornit, cre' c-o să fie o excursie foarte tare, frate.

Radioul nu era chiar atât de rablagit, așa că în primele ceasuri degetele le dansară pe muzică, în vreme ce goneau cu toată viteza pe autostradă cu ochii-n patru la polițai, fiindcă nu voiau să-i oprească nimeni pentru nimic în lume. Noaptea era blândă. Și cumva neclintită. Luminile farurilor de la mașinile care mai treceau când și când îi încălziră și le dădură o stare de bine, cum stăteau ei așa, la adăpost, în mașina lor încălzită. Luminile caselor din depărtare sau de la fabricile de pe marginea șoselei clipeau în aerul înghețat, dar ei stăteau cu ochii la drum, socotind cât mai aveau pînă la Miami. Din când în când Harry își aducea aminte de durerea din braț, și-l mișca ușurel și-și mai ajusta cotiera. Din cînd în când Tyrone se uita la contorul de parcurs și anunța câte mile îi mai despărțeau de Miami și de soare și de marfa a-ntâia. Da, frate, și când ne-ntoarcem cu toată marfa-aia o să fie ca lumea. Păi da, păpușă. Da' n-o să spunem la nimeni c-avem marfă pură, decât o s-o amestecăm și-o dăm numai noaptea cu țârâita doar la câțiva și le zicem că de-abia am făcut rost de ea de la alții. Corect, frate. Io n-am nevoie să vină toți distrușii cu nasurile curgând să-mi bată la ușă. Tyrone se scărpină în creștet și se uită pe geam la zăpadă și la zloata cenușie înghețată stropită cu noroi, la rarele petice de zăpadă curată luminate de faruri, de pe care vântul suflase primul strat de nea. De cam cât crezi că facem rost? Știu și eu, frate, de vreo două bucăți? Pe bune, așa mult, au crescut prețurile ca dracu' să n-am parte! Știu, da' cre' că pentru o mie de parai luăm două bucăți, chiar și pe nebunia asta. Facem rost de marfă și ne și-ncălzim. Nu-i de ici, de colo. Cre' și io, Tyrone zâmbi și se lăsă pe spate, și o să fim OK până trece dracu' criza și iarna-asta. Păi poate că-mi iau un solar și stau cu burta-n sus să mă prăjesc ca voi, albiturilor, Tyrone își rânji fasolele. Harry se uită la el și începu să râdă cu sforăituri, chinuindu-se să se abțină și să stea cu ochii la drum. Stai potolit, păpușă, că mai avem o groază de mers.

După ce mai merseră vreo câteva ore se opriră la un Howard-Johnson și se dădură jos din mașină strângându-și hainele pe lângă ei. Comandară apă minerală și plăcintă și pe urmă se duseră la toaletă. Harry își scoase ușurel haina și-și suflecă mânecile cămășii. Gaura din braț îl durea așa de tare, că nu mai era în stare nici să râdă sau să vorbească despre toată marfa aia pe care aveau să pună mâna. Se uitară amândoi la gaura aia și Tyrone clătină din cap: Arată naspa, frate. Nasol rău. Harry ridică din umeri: Pizda mă-sii, o să văd care-i treaba când ne-om întoarce. Da, da' mai bine să nu mai bagi în gaura aia. Găsește-ți alt loc. Ăhă. Intrară fiecare în câte o cabină să-și injecteze. Și Harry încercă să găsească o venă în brațul drept, dar oricît s-a chinuit n-a reușit să dea de nici una pe gustul lui, așa că se întoarse la vechea gaură din brațul stâng, ca să nu strice o doză aiurea. Îl duru ca dracu' în primul minut, dar merită pentru că în curând durerea se mai domoli. Băură cîteva pahare de apă minerală după ce-și mâncară plăcinta și se înveseliră din pricina drogului și a chelneriței și se hlizîră și se scărpinară și mai băgară o amfetamină și se aprovizionară cu cafea și o luară din loc spre Miami și sursele de-acolo. Pentru o vreme nimeni nu mai spuse vreun cuvânt, ascultară muzică și le era cald și bine gândindu-se la marfă și la viitor, și zâmbiră în sinea lor că de-acum s-a terminat cu stresul și cu panica. Și pe urmă amfetaminele le dezlegară limbile și începură să dea din cap în ritmul muzicii, și să fredoneze și să răpăie de nu se mai opreau, și Tyrone începu iar să anunțe câte mile îi mai despărțeau de Miami și de marfă.

Când începu să răsară soarele, tot Harry conducea. Drace, noi am condus toată noaptea și tot mai e zăpadă pe jos, prietene. Oare cât tre' să mergi spre sud ca să nu mai găsești zăpadă? Foarte departe, frate. Blestemu-ăsta al panicii și-al frigului se-ntinde până în Florida. Se opriră să bea o cafea și mai luară vreo două energizante, mai luară cu ei două cafele și plecară. Tyrone se așeză la volan, iar Harry își întinse scaunul, încercând să-și odihnească brațul și să-și oprească

durerea. Acum, că tocmai își injectase, nu mai era așa rău, tot îl mai sfredelea din când în când.

Tyrone continua să se uite la bornele kilometrice, anunțând cât mai aveau până la Miami, când, dintr-odată, își dădu seama cât de departe erau de New York. Mai luară niște energizante și mai băură niște cafea și se gândiră la distanța dintre ei și casa lor. Conduseseră toată noaptea și-și dădeau seama că nu mai puteau pur și simplu să ia metroul sau taxiul și să ajungă unde voiau. Oricum s-ar fi simțit, când își dădură seama că acum erau deja angajați în ceva, trecuseră de punctul de unde nu mai exista întoarcere.

Radioul mergea în continuare, dar în mașină era liniște, iar Harry își masa în continuare brațul, încercând să-și calmeze durerea. Tyrone își sprijini cotul stâng de portieră și se mângâia pe bărbie. Nici unul dintre ei nu mai părăsise niciodată statul New York și, singura dată când Harry ieșise vreodată din oraș a fost când era mic și a mers în tabăra pentru cercetași. Erau din ce în ce mai copleșiți de imaginea peisajului. Deveneau din ce în ce mai tăcuți. Zona din jurul autostrăzii părea să se apropie cumva. Se agitau, încercând să-și găsească o poziție comodă pe scaune. Se uitau amândoi prin parbriz. Încercau să-și amorțească mințile cu energizante și heroină, dar disperarea situației continua să-i apese. Fiecare simțea din ce în ce mai mult în sinea lui că ceea ce făceau era nebunie curată. Se aflau foarte departe de cartier. Erau terminați, gând care le dădea târcoale de multă vreme, dar pe care acum îl simțeau fix în stomac. Erau terminați și mergeau cu mașina pe o stradă nenorocită, încercând s-ajungă la Miami și să-i găsească pe marii distribuitori. I-ar putea mirosi. Știau că urmau legăturile. Dar ce pana mea o să facă ei când vor ajunge acolo? Ce pana mea se-ntâmpla? Se agitară. Își schimbară poziția. Harry își masa brațul. Durere-aia nenorocită era așa de puternică dintr-odată, încât îl orbea. Făceau pe ei de frică. Dar le era și mai frică să cedeze în fața celuilalt. Nu voiau decât să vireze și să se-ntoarcă. Să bați străzile-alea nenorocite pe panic-asta generală era moarte

curată, frate, dar era mai bine decât asta. Unde pana mea se duceau, pentru Dumnezeu? Ce-avea să se întâmple? Și dacă rămâneau fără marfă până la-ntoarcere? Și dacă-i prindea poliția aici, în sud? Fiecare aproape că se ruga sau măcar încerca să se roage, atât cât știa, ca celălat să sugereze că ar fi mai bine să se-ntoarcă, dar continuau să se uite prin parbriz și să se agite pe măsură ce mașina înainta. Tyrone nici nu se mai uita la borne. Harry nu reușea să stea nemișcat mai mult de câteva minute. Din când în când durerea îl copleșea. Își masa brațul, încercând să-și calmeze durerea. Nu cred c-o să reușesc, frate. Brațu-ăsta mă omoară. Își scoase geaca și-și suflecă mâneca și clipi de câteva ori. Tyrone îi mai aruncă o privire, încruntându-se: Rahat, chiar c-arată nasol, păpușă. În jurul găurii se formase o umflătură alb-verzuie, cu niște fire roșiatice care se întindeau spre braț și încheietură. Abia dacă mai pot să-l mișc. Tre' să fac ceva, frate.

Big Tim îi spuse lui Marion că-i va aranja să facă rost de o cantitate ca lumea de marfă pentru câteva ore de muncă: Deși e mai mult o joacă, păpușă. Ce-nțelegi prin cantitate ca lumea? Big Tim râse ca un Moș Crăciun: Drace, da' știu că te lăcomești când vine vorba de heroină. Marion zâmbi și ridică din umeri. O să fiți șase care-o să-mpărțiți o bucată. Și e bună, zâmbi pe măsură ce ochii lui Marion deveneau din ce în ce mai mari și mai scânteietori. Când? Zâmbetul lui se lărgi: Mâine-noapte. Așteptă un moment, întrebându-se dacă ea va vrea să știe ce trebuia să facă, dar nu era prea sigur că-l va întreba. E vorba de-o mică petrecere pentru niște cunoscuți. Am să te duc eu acolo. Cine-o să-mpartă bucata cu mine? Alte cinci gagici. O să fiți animatoare... știi, adică să vă bucurați una de alta, înțelegi? Și zâmbi, apoi râse ca un Moș Crăciun, când văzu cum efectele a ceea ce spusese apăreau pe fața lui Marion. Și bărbații? Ei vin mai târziu, iar Tim râse atât de tare, că începu și Marion să chicotească. La ce oră? Tu să vii aici la opt. Marion zâmbi și dădu din cap, iar Tim râse ca un Moș Crăciun.

Harry și Tyrone opriră la o benzinărie și ieșiră din mașină să-și întindă oasele. Vânzătorul era în spate, vorbind cu mecanicul. Îi priviră pe Harry și pe Tyrone pentru o clipă, după care vânzătorul își lăsă sticla de Cola și se îndreptă spre ei. Harry se sprijinea de mașină, masându-și brațul stâng: Ne faci plinul cu benzină normală? Unde-i toaleta pentru bărbați? Nu mai avem benzină. O, rahat. E-n regulă, prietene, ne-ajunge pentr-o vreme. Harry îi făcu semn din cap lui Tyrone: Eu trebuie să ajung la baie. Vânzătorul îl țintui pe Harry cu privirea: E defectă. Harry îl privi o clipă, apoi observă expresia ostilă de pe fața tipului. O mașină opri la cealaltă pompă, iar vânzătorul se duse la ea: Bună dimineața, Fred, plinul? Da. Vânzătorul începu să alimenteze mașina cu benzină, iar mecanicul ieși din spate, se sprijini de perete și îl privi sfidător pe Harry, după care scuipă. Durerea și confuzia lui Harry se transformară în furie, iar Tyrone deschise portiera: Hai să ne calmăm, păpușă. Harry îl privi pe Tyrone pentru o clipă, după care urcă în mașină. Mecanicul continua să-i privească și să scuipe până plecară. Ce pana mea a fost tot rahatu-ăla, frate? Suntem în plin sud, păpușă. Isuse Kristoase, parcă suntem într-un film prost. Credeam că s-a terminat Războiul Civil. Rahat, pentru bulangii-ăștia, nici vorbă. Amândoi se uitară la indicatorul de benzină. Ce pana mea ne facem, frate? Ce pana mea știu io? Ne calmăm și găsim niște benzină nenorocită, ce putem să facem? Harry dădu din cap și-și strânse și mai mult brațul și continuară să conducă în tăcere, fiecare ținându-se bine, nevrând să se dea de gol, dorindu-și, pentru Dumnezeu, să fi fost în cu totul altă parte. Timpul părea că trece din ce în ce mai greu, foarte greu pe măsură ce continuau să privească înainte, fără să observe copacii și stâlpii pe lângă care treceau. Continuau să privească indicatorul de benzină, după care din nou înainte, spre orizont, unde marginile drumului se întâlneau și le rămâneau inaccesibile. Harry își masa brațul și, din când în când, Tyrone ridica mâna și se scărpina în cap, apoi își sprijinea brațul stâng pe portieră și-și rezema bărbia-n palmă.

Uite una. Da. Deveneau din ce în ce mai conștienți de sudoarea care le șiroia pe spate și pe brațe pe măsură ce se apropiau de benzinărie. Rămaseră în mașină, iar Harry se aplecă ușor pe geam și-i spuse tipului să facă plinul. Normală. Tipul se sprijini de pompă, ignorându-i, în timp ce rezervorul se umplea cu benzină. Când se umplu, Harry îi plăti și plecară, rămânând tăcuți câteva minute lungi, după care Tyrone dădu drumul la radio. Tensiunea începu să le mai iasă din pori, odată cu transpirația. Drace, da' barem știu că mi-ar prinde bine-o doză. Da, nu zici rău. Da' tre' să fie vreun restaurant pe undeva.

Se opriră într-un local mic de la marginea drumului și unul se duse la toaletă în vreme ce celălalt rămase lângă tejghea, cu ochii-n patru. După ce și-au injectat, s-au liniștit și s-au gândit să-și ia ceva de mâncare, poate chiar și o cafea, iar Harry o chemă pe chelnerița care stătea de cealaltă parte a tejghelei, vorbind cu un client, dar ea îl ignoră. El o chema din nou, iar bucătarul scoase capul și-i spuse să tacă din gură. Harry închise ochii pentru o clipă, inspiră adânc, apoi expiră, privindu-l pe Tyrone și scuturând din cap. Tyrone ridică din umeri și se ridicară amândoi, după care plecară.

Sara își termină seria de tratamente cu șocuri. Se așeză pe marginea patului și se uită pe geamul cenușiu la cerul cenușiu, pământul cenușiu și copacii dezgoliți. Uneori se dădea jos din pat și mergea împleticindu-se la biroul asistentelor și se sprijinea pe peretele din fața ușii și se uita. Vreți ceva, doamnă Goldfarb? Sara se strâmba ușor și aproape că zâmbea, după care clipea de câteva ori și se uita iar în gol. Asistenta ridica din umeri și se întorcea la treaba ei. Sara aluneca pe perete și se ghemuia pe podea, încercând să-și păstreze zâmbetul. Mușchii feței i se convulsionau, colțurile gurii îi tremurau. În cele din urmă, fața i se contorsiona într-un rânjet crispat, chinuitor, deschizându-i larg ochii. Reușea cu greu să se ridice și se târa până la ușa biroului asistentelor și continua să rânjească până când una dintre

ele o vedea. Foarte bine, acum duceți-vă în pat, și îi întorcea din nou spatele, reluându-și munca. Sara se târa până la pat, se așeza pe marginea lui și începea să privească pe fereastra cenușie.

Sara fu așezată pe un scaun cu rotile și scoasă din salon, dusă la lift, apoi pe un coridor lung și întunecat, până la o sală de așteptare unde erau alți pacienți docili, cu însoțitorii lor care stăteau într-un colț fumând, glumind, mai aruncând câte-o privire pacienților. Sara se uită la cei din fața ei și clipi de câteva ori, privi mai întâi cu coada ochiului, după care se uită fără reținere. Din când în când, cineva deschidea ușa și striga un nume și unul dintre însoțitori ducea înăuntru câte un pacient, după care păreau să dispară, deși Sarei i se părea că sunt mereu atâția oameni înaintea ei. Timpul își văzu de mersul lui și numele Sarei fu strigat. Însoțitorul ei o conduse pe ușă și ea încercă să zâmbească. În fața ei stătea un om la birou. Mai erau și alții în cabinet. Omului din spatele biroului i se spunea domnule judecător. Cineva se ridică și deschise un dosar din care îi citi câteva lucruri judecătorului. El o privi pe Sara. Ea încercă să zâmbească și fața începu să i se schimonosească, iar saliva i se scurse pe bărbie. El semnă o hârtie pe care i-o întinse bărbatului. Era încredințată Spitalului de Boli Mintale.

Sara fu trezită devreme și sculată din pat, dusă în subsolul spitalului, unde fu așezată pe o bancă și lăsată să aștepte. Și aștepta. Întrebă dacă putea primi ceva de mâncare, dar era prea devreme. Când întrebă din nou, i se spuse că e prea târziu. În cele din urmă, fu aliniată la o coadă și lăsată să aștepte. Stătea pe bancă și privea în gol. Se așeză la următoarea coadă. Și aștepta. I s-au dat hainele. Le privi îndelung. Îi spuseră să se-mbrace. Ea privea în gol. O îmbrăcară ei cu ceva. Ea se zbătea, vrând să scape. O conduseră spre altă bancă. Aștepta. O suiră într-un autobuz și ea rămase acolo, privind cum erau așezați ceilalți la locurile lor. Merseră pe străzile cu atâtea imagini și sunete cunoscute de-o viață, dar Sara privea înainte.

Coborâră din autobuz, le verificară numele pe o listă, după care îi conduseră printr-un tunel cenușiu, umed și înghețat care lega celelalte tunele, până ajunseră în cele din urmă într-o aripă îndepărtată a clădirii și îi închiseră într-un salon înțesat cu oameni care se târau, stăteau așezați, se lăsau pe vine, se ridicau, priveau în gol. Sara rămase nemișcată cu privirea țintă la pereții cenușii.

Ada și Rae îi făcură o vizită. Stăteau într-un colț al salonului de vizite și se uitau la Sara care înainta târându-și picioarele. Știau că era Sara, dar nu o recunoșteau. Oasele-i ieșeau de peste tot. Părul îi atârna mort. Avea ochii încețoșați și nu vedea. Pielea cenușie. Sara se așeză, iar Ada începu să scoată mâncare dintr-o pungă mare de cumpărături. Ți-am adus niște file de somon și cremă de brânză, și bageluri și blintz[1] cu smântână și niște pateuri cu cașcaval, pastramă și pâine de secară cu ficat și muștar și ceapă și un termos cu ceai cald... Cum te mai simți, dulceață?

Sara continua să privească în gol: Da, și încercă să zâmbească și luă o mușcătură zdravănă din sendviș și, în timp ce mesteca, bombănea și plescăia, iar muștarul i se scurgea pe la colțurile gurii. Ada clipea des, iar Rae o șterse atent de muștar și salivă. O priviră pe prietena lor de atâția ani, încercând să înțeleagă. Rămaseră o oră care părea să nu se mai sfârșească, după care, șovăind, dar răsuflând ușurate, plecară. Priviră atent pereții cenușii și copacii lipsiți de viață și nu ridicară ochii din pământ până când nu urcară în autobuz, cu ochii plini de lacrimi. Se îmbrățișară.

Harry și Tyrone priveau tăcut prin parbriz, teama și neliniștea crescându-le cu fiecare milă. Harry se chircise ca un fetus. Durerea și panica aproape că-l sufocaseră. Cu cât se apropiau mai mult de Miami, cu atât li se întipărea mai adânc în minte distanța dintre ei și cartier. Mai aveau o grămadă de heroină și de energizante, dar frica era atât de

1 Clătită subțire (idiș).

puternică, încât aproape căpătase substanță. Harry încerca să-nchidă ochii și să uite tot, în afară de faptul că oamenii de legătură se aflau la Miami, dar imediat cum își văzu brațul, roșu ca focul, apoi verde, și auzi pe cineva cum i-l tăia cu fierăstrăul, îl apucară spasmele și-și apucă imediat brațul și încercă să se legene cât putea. Frate, nu mai rezist. Tre' să iau niște penicilină sau ceva pentru brațu-ăsta nenorocit.

Parcară mașina după colț, lângă un dispensar și se duseră la primul cabinet pe care-l văzură. În sala de așteptare erau câțiva oameni, iar Tyrone se duse la asistentă să-i spună despre Harry. Aveți programare? Tyrone scuturã din cap, Nu. E o urgență. Și de ce nu vă duceți la spital? Nu știu unde e și el e... Harry se apropie: Mi s-a infectat rău brațul și mi-e teamă c-o să-l pierd. Nu mă poate vedea un doctor? Vă rog. Harry își întinse brațul și ea îi aruncă o privire, după care se uită la ei: Luați loc. După câteva minute, asistenta se întoarse și deschise ușa de la cabinetul de consultații și-l strigă pe Harry: Pe aici.

Harry păși înainte, ținându-se de braț, încercând, din când în când, să se așeze, dar nereușind să stea nemișcat mai mult de un minut. În cele din urmă doctorul veni și se uită scurt la Harry: Care-i problema dumneavoastră? Brațul; mă omoară. Doctorul îi apucă brațul cu putere, iar Harry gemu de durere, îi aruncă o privire și-i dădu drumul: Mă-ntorc imediat. Doctorul ieși din cabinet și se duse la el în birou, închise ușa și sună la poliție: Bună ziua, sunt dr. Waltham. O mașină pe Russell Street? Am un tânăr aici pe care cred c-ar trebui să-l vedeți. Are o infecție la braț care mie mi se pare că provine de la un ac și are pupilele dilatate. Cred că e dependent de droguri. Are accent de vagabond din New York, da' mai e c-un cioroi. Închise, după care își sună asistenta și-i spuse că în câteva minute va veni poliția, așa că ar fi bine să fie cu ochii pe cioroiu-ăla din New York. Doctorul mai așteptă câteva minute înainte să se întoarcă la Harry. Îi apucă din nou brațul, cu violență, i-l întoarse, în timp ce Harry se sufoca și genunchii i se îndoiau de durere.

O să-mi ia ceva timp ca să-l curăț. Mai am un pacient de tratat, după care mă voi putea ocupa de tine. Plecă înainte ca Harry să apuce să mai spună ceva sau să-și tragă măcar sufletul.

Tyrone încercă să se uite pe o revistă, dar îi tot venea să se ridice și să o ia la goană din cabinet. Ceva nu era în regulă, dar nu-și dădea seama ce anume. O privea din când în când pe asistentă cu coada ochiului, iar ea părea că se holbează tot timpul la el de parcă tocmai și-ar fi omorât mama sau așa ceva. Îl făcea să se simtă dubios. Se întoarse la revistă și întoarse capul ca să n-o mai vadă, privind în gol la poze, uneori mai aruncând câte-o privire textului și dorindu-și să fi fost în cartier, cu sau fără panică, pe frig sau nu. Aici era mult prea cald și nu-i plăcea. Se întrebă ce se întâmplă cu Harry. Avea impresia că Harry, odată intrat pe acea ușă, pătrunsese în altă lume. Pe bune că nu-i plăcea deloc cum se simțea și nici cum se uita gagic-aia la el. Drace, cât și-ar fi dorit să fie din nou la New York. Dac-ar fi acolo, s-ar tăvăli bucuros și-n zăpadă. Și la urma urmei ce căuta aici? Rahaaat, el n-a vrut niciodată s-ajungă în nenorocitu-ăsta de sud. La dracu', ar fi vrut ca Harry să se grăbească și să-și rezolve brațul odată, ca să se care mai repede de-aici și să se-ntoarcă – își dădu dintr-odată seama că stătea cineva lângă el și imediat ceva din stomac îi coborî în genunchi. Înainte să întoarcă ochii știu că e polițist. Ce faci aici, *băiete*? Tyrone întoarse încet capul și îl privi pe polițist în față.

Colegul lui intră în încăperea unde aștepta Harry. Auzind sunete de pași, Harry avu un sentiment de ușurare și, când ușa se deschise, aproape că zâmbi – polițistul apăru în ușă, îl privi și intră în încăpere. Harry muri. De unde ești? Harry clipi, scuturând din cap fără să se poată controla: Hă? Hă, ce???? Ce-ați pățit cu toții? Nu poți să vorbești? și-l apucă pe Harry de bărbie și-l privi drept în ochi, după care-l lăsă să cadă. Te-am întrebat de unde ești. Din Bronx... ă, New York. New York, zici? Îl împunse pe Hary cu degetul în piept, proptindu-se de masa de consultații: Vrei să știi ceva?

Nouă nu ne prea plac toxicomanii de New York. Mai ales toxicomanii care se înhăitează cu negrii. Harry dădu să spună ceva, dar polițistul îl lovi puternic peste față și-l puse la pământ, iar Harry căzu pe brațul bolnav. Se apucă de braț și gemu de durere, încercând cu disperare să-și regleze respirația și să-și înghită lacrimile. Să nu-ți mai aud piuitul, *iubitorule de cioroi*. Polițistul îl înșfăcă pe Harry de brațul rănit și-l târî, pe jumătate leșinat, până la mașină, îi puse cătușele și-l împinse înăuntru, unde se afla deja Tyrone, și el încătușat.

Când ajunseră la secție, Harry îl întrebă pe ofițerul care îi lua în primire dacă putea să consulte un doctor, iar el râse: Vrei și room service? Brațul meu. Trebuie să-l rezolv. Ai timp berechet. Și-n orice caz, pentru o vreme n-o să-ți mai folosească la nimic brațul ăla. Probabil c-o să vină un doctor aici luni. Poate că o să te vadă și pe tine.

Tyrone se așeză într-un colț al celulei, cu ochii la Harry care se plimba de colo-colo și amintindu-și de toxicomanul ăla bătrân cu care fusese închis atunci, cel care și-a injectat ce ascunsese în umerii sacoului. Ei nu aveau nimic. Decât pe ei înșiși și dependențele lor. La milioane de kilometri de cartier. Ce dracu' căuta el acolo? Era vina nenorocitului de Harry. El și cu ideile lui nenorocite. Hai să urmărim legăturile. Hai să mergem la Miami. Facem rost de-o bucată ca lumea și până dă căldura nu ne mai doare capul. Chiar și dacă au dreptul la un telefon, pe cine să sune? Bulangiu-ăla de Harry! Din cauza lui am pus-o io aicea într-un orășel vai de curu' lui. Rahat! Îl vedea pe Harry cum își ținea brațul și încerca să se-așeze. Câțiva bețivi zăceau întinși pe jos. WC-ul din colț era acoperit cu vomă. Putea. Rahaaat! Vineri. N-o să ia rahatul până luni. Pân-atunci murim. Tyrone își lăsă capul pe genunchi și și-l acoperi cu mâinile. Ce s-a-ntâmplat, frate? Ce pana mea s-a-ntâmplat?

Harry se legăna de durere. Trecuseră vreo două ore de la ultima doză și asta i-a pus capac. Măcar dac-ar fi știut că avea să fie ultima lui doză. Ar fi aruncat vreo două bile-n lingură și s-ar fi făcut muci. Dac-ar fi avut măcar un tampon de vată.

Căcat! Corpul i se încordă de la cele mai bine de douăzeci și patru de ore fără somn și de la combinația de energizante și heroină și de la durerea copleșitoare din braț. Acum, că știa că nu mai avea de unde să ia heroină, răul se instală și mai rapid. Se holbă la pereții de oțel până când ochii începură să-l ardă și să se-nchidă, dar și-i deschise imediat, invadat de coșmaruri chiar dinainte de a adormi. Îi ardea capul. Avea limba așa de uscată, că i se lipea de cerul gurii. Încercă să rămână în picioare ca să mai facă câțiva pași, dar era amețit și genunchii îl lăsară. Se sprijini de un perete și alunecă ușor pe podea, cu capul între genunchi, legănându-se, închizând și deschizându-și ochii usturători, cu brațul cangrenat atârnându-i ca o pendulă.

Din când în când mai aruncau câte un bețiv înăuntru, dar Harry și Tyrone rămâneau singuri în celula lor mică, învăluiți în singurătatea și durerea lor, în timp ce Harry se afunda încet, dar sigur, din ce în ce mai adânc, în delir, iar Tyrone încerca să se-ncălzească prin furie. Vreo doi bețivi se încăierară pentru toaletă, unul aplecându-se deasupra vasului, vomitând, celălalt vomitând peste el, până când în cele din urmă leșinară amândoi și rămaseră lați în vomă. Duhoarea umplu toată celula. Tyrone începu să aibă crampe la stomac și diaree și încercă să curețe nenorocitul ăla de WC, ca să-l folosească, dar în timp ce-l ștergea cu hârtie igienică, din cauza mirosului i se făcu atât de rău, încât începu să vomite și, cum se opri, trebui să se întoarcă, aproape alunecând în voma de pe jos, și se așeză deasupra vasului, lăsând lichidul urât mirositor să i se scurgă din corpul dureros, și chiar și când stătea așa aplecat, simți cum îl apuca greața și trebui să-și încleștеze gura, în timp ce un spasm îi contorsiona tot corpul. În cele din urmă termină și se retrase imediat la locul lui pe podea și se sprijini de metalul rece, fiori înghețați îl străbătură gata să-i sfărâme oasele, apoi se chirci de durere și transpirația i se scurgea prin fiecare por, arzându-i nările cu acel miros dat de folosirea îndelungată a heroinei, un miros grețos care-i încețoșă mintea cu senzația morții.

Harry încercă să se retragă în el însuși, strângându-și picioarele, dar nu putea să folosească decât de un braț, în timp ce transpirația cauzată de heroină și febra îi inundau corpul și tremura, dârdâia tot, străbătut de frisoane înghețate și durere agonizantă. Din când în când, durerea devenea așa de puternică, încât leșina pentru o vreme, iar pe urmă mintea și corpul îl târau cu greu înapoi la starea de conștiență, iar el se făcea ghem, încercând să se-ncălzească, încercând cu disperare să găsească o soluție pentru braț ca să oprească durerea, iar febra îl ardea și-l răcea, făcându-l să cadă uneori într-un delir reconfortant.

La un moment dat, luni dimineață, celula a fost golită. Primii ieșiră bețivii, apoi Tyrone și Harry. Brațul lui Harry începu să se-nverzească și să miroasă. Gardianul îl apucă de brațul rănit și i-l suci la spate ca să-i pună cătușele, iar Harry urlă de durere și leșină, căzând în genunchi, iar gardianul îi tot suci brațul până când reuși să-i lege mâinile la spate. Când Harry urlă, Tyrone întinse mâna să-l prindă și un alt gardian îl pocni în cap cu un baston, după care-l lovi în coaste și în stomac până-l lăsă lat: Să nu ridici niciodată mâna la mine, cioară. Îi legară mâinile la spate și-l ridicară-n picioare și-i puseră un plasture pe frunte, înainte să-l ducă pe el și pe Harry în sala de judecată. Fură împinși pe niște scaune, iar Harry continua să geamă și căzu, polițistul îi spuse să tacă din gură și-l trânti la loc pe scaun. Un tip îmbrăcat la costum se așeză lângă Tyrone și începu să explice că era numit din oficiu să-i reprezinte și citi apoi capetele de acuzare, iar corpul lui Tyrone începu să se convulsioneze de durere și greață și din cauza crampelor, iar sudoarea îi ardea ochii, iar el încerca să-și șteargă transpirația din ochi cu umărul, dar la fiecare mișcare gardianul îl lovea în cap și ochii lui Tyrone se încețoșau, iar capul îi cădea în față, apoi tipul acesta îi spuse: Dacă vei pleda vinovat pentru vagabondaj, vei sta doar câteva săptămâni în tabăra de muncă. Când vei ieși, îți vor da un bilet de autobuz până la New York. Unde-s banii noștri? Aveați ceva? Tyrone îl privi o

secundă, clipind des, încercând să-l vadă mai bine: Aveam peste o mie de dolari, frate. Nu reiese asta din procesul-verbal. Tyrone îl privi încă o clipă, după care ridică din umeri. Și cum rămâne cu Harry ? E bolnav. O, amândoi veți fi examinați de către un medic înainte de a fi trimiși în tabără. O, rahaaat, cât și-ar fi dorit să fie încă vara trecută. Fără nici un stres. Când toate mergeau bine și fiecare zi părea o sărbătoare. Rahaaat!

Marion se așează la ea pe canapea, singură, să se uite la televizor. Când se terminase în sfârșit distracția, când plecase în cele din urmă spre casă, trebui să se lupte din greu ca să nege ceea ce simțea. Fusese naivă. Nu a avut nici cea mai vagă idee despre ceea ce trebuia să facă cu celelalte fete. Cu bărbații știa ce să facă, dar fetele veniră ca un șoc. Aproape că vomită. Dar știa de ce făcea ceea ce făcea, iar ăsta era motivul pentru care totul era posibil. Doar după ce începuse treaba își aminti de puținele cărți pe care le citise și de fotografiile la care se hlizise. Nu o deranja numai ceea ce făcuse, ci și ușurința cu care o făcuse. Iar când își primi partea, își dădu seama că a meritat. Când ajunse acasă își injectă, și heroina dizolvă imediat orice sentiment neliniștitor, nici măcar nu se mai obosi să facă baie, putea s-aștepte până dimineață. Se întinse pur și simplu pe canapea, în fața televizorului, ignorând mirosul corpului și al buzelor, gândindu-se încontinuu că Big Tim avea dreptate, chiar e bună marfa. Proviziile-astea o să mă țină multă vreme. Zâmbi în sinea ei. Și acolo de unde-am luat-o mai e și nici nu trebuie s-o împart. Pot să iau când vreau cât de mult vreau. Se cuprinse cu brațele și zâmbi: Voi putea să mă simt mereu așa.

Harry și Tyrone așteptau la rând cu alți douăzeci într-o încăpere dosnică din închisoare. Primiseră trei luni în tabăra de muncă, în loc de câteva săptămâni. Autobuzul către tabără era parcat în fața ușii deschise. Prizonierii se târau, unul după altul, până la gardian, care stătea lângă doctor, cu un dosar

și o foaie pe care erau tipărite numele lor. Doctorul și gardienii făceau glume între ei, râdeau și beau Coca Cola, în timp ce prizonierii se târau legați cu lanțuri. Își spuneau numele și numărul gardianului, el îi căuta pe listă, iar doctorul se uita la ei și le punea aceeași întrebare: Mă auzi? Mă vezi? Ei dădeau din cap, iar doctorul le dădea câte o palmă pe spate și le dădea permisiunea să meargă în tabără. Ca de obicei, Harry și Tyrone erau ultimii. Harry delira aproape continuu și se tot împiedica, iar de fiecare dată când Tyrone încerca să-l sprijine, era lovit sau împins. Când Tyrone ajunse în fața doctorului, acesta se uită la bandajul de pe fruntea lui, la umflături și la vânătăi și zâmbi: Ai intrat în vreo belea, *băiete*? Gardienii râseră. Mă auzi, *băiete*? Mă vezi, *băiete*? Tyrone dădu din cap și doctorul îl plesni în față, în timp ce gardianul îl împunse în burtă cu bastonul: Spune domnule, cioară ce ești. Ciorile-astea drogate din New York n-au pic de maniere. Râseră. Lasă că-i învățăm noi acușica. În timp ce se târa spre autobuz, corpul lui Tyrone se contorsionă de furie, de frustrare și de abstinență. Voia să le piseze capetele bulangiilor ăstora, dar știa că ei abia așteptau să-ncerce, ca să-i vină de hac și chiar nu voia să înrăutățească lucrurile, avea de gând să-și execute pedeapsa și să se-ntoarcă acasă, iar răul provocat de abstinență îl ajuta să nu facă nimic... abia dacă putea să se miște.

Pe Harry îl aduseră pe brațe în fața doctorului. Ăsta-i alt toxicoman, tot din New York. E un iubitor ce cioroi, nu-i așa, *băiete*? Harry mormăi ceva, iar genunchii i se îndoiră, așa că îl ridică gardianul: Zice c-a pățit ceva la braț. Da? Doctorul îi suflecă mâneca, iar Harry urlă și se prăbuși, iar ei îl ridicară din nou: Nu poți măcar să te comporți ca un om și să stai pe picioarele tale? Doctorul aruncă o privire brațului, după care chicoti: Nu cred c-o să mai bagi multă heroină-n brațu-ăsta, băiete. Le făcu semn celorlalți gardieni, Ia uitați aici, nu-i așa că e nasol? Gardienii priviră și-și întoarseră capetele scârbiți. Drace, pute mai rău ca el. Da, pute mai rău ca o cioară, și izbucniră cu toții-n râs. Duceți-l

mai bine la spital, înainte să-mpută toată închisoarea. Alte râsete. Nu cred că apucă săptămâna viitoare. Alții? Nu, ăștia-au fost, doctore. Bun. Trebuie s-ajung la cabinet. Ne vedem săptămâna viitoare.

Sara se târa la coada pentru medicamente laolaltă cu ceilalți. Stătea nemișcată o clipă, după care mai înainta câțiva pași, stătea iar nemișcată puțin, apoi înainta iar până când ajunse în fața unui însoțitor care îi puse Thorazinul în gură și o privi cum îl înghite înainte s-o lase să plece. Se așeză într-un colț, cu brațele încrucișate, privindu-i pe ceilalți cum se târau și-și luau tranchilizantele. Apoi zona fu evacuată. Goală. Ea continua să privească înainte, apoi întoarse încet capul și se uită în toate direcțiile, după care plecă și ea. În vreme ce își târșâia picioarele în papucii ei de hârtie, rămase cu brațele încrucișate și se îndreptă spre camera cu televizor. Câțiva dintre ceilalți stăteau cu bărbia în piept, simțind deja efectele medicamentelor. Unii râdeau, alții plângeau. Sara privea în gol ecranul.

Când îl duseră în scaunul cu rotile la sala de operații, Harry era inconștient. Îi amputară brațul de la umăr și imediat începură terapia cu antibiotice, încercând să-i salveze viața. Îl hrăneau intravenos prin brațul drept și prin ambele glezne și fusese legat de pat, pentru ca acele să nu-i sfâșie venele în cazul în care ar fi început să aibă convulsii. Avea un furtun în nas, pentru ca plămânii săi să poate primi constant oxigen. Avea atașate două drene, conectate la o mică pompă de sub pat, în efortul de a-i elimina lichidele otrăvitoare din corp. Din când în când, Harry se mișca și gemea, încercând să se elibereze din ghearele vreunui coșmar, iar asistenta care stătea la căpătâiul său îi tampona fruntea cu o cârpă rece, umedă, și-i vorbea liniștitor, iar Harry se calma și rămânea iar nemișcat, părând aproape mort, pe măsură ce se lăsa purtat de un vis și avea o senzație de imponderabilitate... apoi era înconjurat de lumină, o lumină așa

desăvârșită și de strălucitoare, încât o trăia cu toată ființa lui, făcându-l să se simtă așa cum nu se mai simțise niciodată, de parcă el ar fi fost ceva deosebit, ceva cu adevărat deosebit. Harry simți căldura luminii și zâmbi așa de larg, aproape că râse, pe măsură ce simțea cum bucuria îi invada întreaga ființă. De parcă lumina ar fi spus te iubesc, iar Harry știa că era bine, că totul era în regulă și începu să păsească fără să știe de ce. Apoi își dădu încet seama că pornise în căutarea locului de unde izvora lumina. Știa că nu putea veni de pretutindeni. De undeva tot trebuia să vină, așa că încercă să caute sursa, știind că, pe măsură ce se apropia și mai mult, se va simți din ce în ce mai bine, așa că merse și merse, dar lumina nu se schimba. Rămânea la fel. Nici mai strălucitoare, nici mai blândă, așa că se opri să se gândească, dar parcă nu putea gândi... nu prea. Simțea cum încearcă să se încrunte, dar zâmbetul rămânea neschimbat și bucuria continua să-i inunde toată ființa. Apoi avu o vagă senzație de disconfort și deveni dintr-odată conștient de faptul că se încrunta și că lumina pălea și, deși nu putea vedea, simțea cum se îndrepta spre el un monstru hidos, venit dintr-un nor întunecat care se forma undeva în spatele lui, dar oricum s-ar fi mișcat, tot nu găsea norul. Încercă disperat să-și dea seama unde se află ca să poate fugi de el și căută să rămână în lumină, dar cu cât se întorcea mai mult și fugea, cu atât rămânea pe loc; încercă să-și regleze respirația ca să poată prinde viteză și să fugă, să fugă, să tot fugă... dar rămânea în același loc și acum pământul de sub el părea să devină din ce în ce mai amorf, iar el începu să se scufunde din ce în ce mai adânc și întreaga lui luptă nu părea decât să-i accelereze viteza coborârii, iar acum deveni înfricoșător de conștient de faptul că lumina se îndepărta și, deși nu putea vedea acel nor negru, știa fără îndoială că se scufunda din ce în ce mai adânc în el, din ce în ce mai aproape de mosntrul care-ncerca să-l facă să urle îngrozit, dar el nu reușea să scoată nici un cuvânt. Simțea și, într-un fel chiar vedea, cum își mișca buzele, fără să rostească însă nici un cuvânt, iar acum simțea gustul atât

de intens al întunericului și simțea ghearele monstrului nevăzut și nemișcat, în timp ce se chinuia să dea glas groazei sale, iar monstrul îi sfâșia carnea și oasele, așa că se chinui să deschidă și mai mult gura și simți cum i se strâmbau și i se întindeau buzele, după care auzi, în cele din urmă, un sunet ușor, și cenușiul străpunse o parte a întunericului, iar el își dădu seama că se chinuia să-și deschidă ochii, așa cum se luptase de nenumărate ori să-i deschidă înainte ca ghearele monstrului să i-i sfâșie... lumina se afla dintr-odată acolo, nu era aceeași lumină, dar era lumină, iar el încercă să se miște, fără să izbutească, încercă să vorbească, dar nu reuși decât să scuipe câteva sunete de neînțeles. Asistenta văzu frica și panica din ochii lui și-i zâmbi: E-n regulă, băiete, ești la spital. Îi luă mult timp să prelucreze informația... Un timp nesfârșit... Harry încercă să-și miște buzele. Totul i se părea atât de apăsător. Nu putea mișca nimic. Asistenta îi plimbă ușor un cub de gheață pe buze. Te simți mai bine așa? Harry încercă să dea din cap, dar nu reuși. Clipi. Ea îi șterse fața cu o cârpă rece, umedă. Vedea cum teama și panica se risipesc. Îi zâmbi cu blândețe în timp ce îi umezi buzele. Ești la spital, băiete. E totul în regulă. Încet, dureros, mintea lui Harry procesă realitatea stării sale și dădu din cap ca să-i transmită că a înțeles. Apoi gemu: Brațul meu, brațul meu – aproape că plângea –, mă doare ca dracu'. Nici măcar nu pot să-l mișc. Asistenta continua să-i șteargă fața cu cârpa aia rece și umedă: Încearcă să te liniștești, băiete, durerea va trece curând. Harry o privi pentru o clipă, simțind cârpa rece pe frunte, apoi simți cum i se închid ochii și se împotrivi din toate puterile ca să evadeze din întunericul și din ghearele monstrului și să se întoarcă la visul de lumină, pe măsură ce se afunda în inconștiență.

Timp de câteva săptămâni, Tyrone crezu că va muri dintr-o clipă-ntr-alta, și uneori i se făcea teamă că, dimpotrivă, nu va muri. În nopțile reci tremura, oasele îl dureau și i se sfărâmau, avea crampe musculare, durerea îl punea la pământ,

iar durerile din picioare îl trezeau aproape instantaneu din scurtele și vrednicele de milă momente de somn, și rămânea chircit în patul său de campanie, clănțănind din dinți, implorând în sinea lui să primească puțină căldură, sperând că nu va veni niciodată ora cinci, iar el nu va mai trebui să petreacă douăsprezece ore pe autostradă alături de colegii de muncă. Gardianul îl privea mereu cum tremura, după care izbucnea în râs în timp ce-l împingea pe Tyrone jos din pat: Mișcă-ți curu', *băiete*, ai treabă, și începea din nou să râdă, îndreptându-se spre barăci ca să le dea prizonierilor trezirea.

Tyrone își petrecu prima săptămână îngenuncheat de dureri și slăbit din cauza diareei și a spasmelor pe care le avea când icnea, fără să mai scuipe nimic altceva în afară de câteva picături de bilă amară. Când se prăbuși din pricina epuizării și a crampelor, gardianul râse: Ce-ai pățit, *băiete*, nu mai suporți? Ciorile-astălalte se descurcă foarte bine, *băiete*, tu ce-ai pățit? Și râdea împingându-i bărbia cu piciorul, terminându-și sticla de Coca Cola și aruncând apoi sticla goală în jgheab, după care-l scula pe Tyrone în picioare și-l apucă de bărbie, aproape ridicându-l de la pământ: Știi ceva, *băiete*, nouă nu prea ne plac cioroii din New York care fac pe deșteptii, știi asta, nu? Știi? Tyrone atârna în mâinile lui, în vreme ce trupul îi era cutremurat de spasme. Și nu vrem să mai vină nici unu' ca tine pe-aici, ne-am înțeles, *băiete*? Ne-am înțeles? Nu ne place neamu' vostru și, dacă te mai întorci vreodată la New York, spune-le și celorlalți cioroi că nouă nu ne place neamu' vostru. M-auzi, *băiete*? Ai? M-auzi? Noi ne ocupăm de ciorile noastre, nu-i așa – le aruncă o privire celorlalți prizonieri –, avem grijă cum trebuie de ei, dar nu ne place să vină de-ăștia ca tine și să ne facă probleme, m-auzi, *băiete*? Ai? M-auzi? Îl îmbrânci pe Tyrone la pământ, scuipă și apoi râse: Pun pariu c-ai vrea să mă omori, nu-i așa, *băiete*, nu? Scuipă și râse și mai tare: Să-ți zic io, *băiete*, ce-am să fac. Am să mă-ntorc cu spatele și-am să-ți dau o șansă. Ce zici de-asta, *băiete*? Ai? Hai, *băiete*, nu sta acolo ca un cioroi drogat de doi bani, hai,

ridică-ți curul și lovește-m-aici – arătă spre moalele capului –, asta-i șansa ta, *băiete*, și se întoarse, privindu-și umbra prelungă de pe jos și, văzând că în urma lui nu mai apărea nici una, râse și se îndepărtă. Hai, hai, puneți-vă cururile negre la muncă, că aici nu suntem la bâlci. Tyrone rămase întins în șanț, chinuindu-se să se ridice în genunchi, capul îi vuia, îi venea să-i smulgă limba din gură jigodiei și să i-o vâre pe gât, dar neputându-se mișca pe măsură ce îngenunchea, sprijinindu-se de lopată, cu capul atârnându-i și corpul zguduindu-se spasmotic. Un alt deținut veni să-l ajute: Ușor, frate. Tyrone respira cu greu în timp ce-l înjura pe bulangiu-ăla de alb, dar toate aceste cuvinte îi rămâneau în gât odată cu convulsiile. Celălalt deținut îl ajută să se ridice după ce convulsiile încetară: Să nu crezi că glumește, frate, o să-ți zboare creierii cu pușca automată. Tu stai calm și până la urmă o să se mai dea pe brazdă. Tyrone se chinui să mai reziste o zi cu ajutorul câtorva dintre deținuți, apoi se prăbuși în pat imediat ce se întoarseră în tabără, după apusul soarelui. Din când în când, cădea într-un somn epuizant și, chiar și atunci, corpul continua să-l tortureze, apoi se liniștea și visa că era din nou copil la mama acasă și îl durea burtica, iar mami îl ținea la piept, încât îi simțea răsuflarea caldă pe față; se simțea așa de bine, era ca o atingere care-i gâdila nasul, doar așa puțin, dar îl făcea să uite de durerea de burtică, iar ea îi dădea o lingură dintr-un medicament nesuferit, iar el scutura din cap, nu, nu, nu, și întorcea capul, dar ea îi vorbea așa de frumos și de liniștitor și-i spunea că era băiatul cel mare al mamei și că e așa de mândră de el și-i zâmbea așa de larg și de cald, de parcă toată lumina soarelui s-ar fi strâns în privirile ei, iar el închise ochii și înghiți medicamentul și zâmbetul mamei iar acum chipul ei era strălucitor, iar ea-l îmbrățișă pe băiatul ei și-l legănă și-i cântă, iar el o cuprinse cu brațele, atât cât ajungea, iar ea îi cânta încetișor, cu o voce ca a îngerilor despre care îi povestise, și îi era așa de bine ascultându-o cum cântă, atât de cald și în siguranță, simțind cum înainta plutind spre lumea

viselor și, dintr-odată, burtica începea să-l doară rău, rău de tot, iar el începea să plângă din nou, mami, mami, iar mami îl strângea și mai tare în brațe, iar rochia ei era stropită cu lacrimi de copil, iar Tyrone se zvârcolea și se contorsiona fără să vrea, fiind târât din lumea somnului și-a viselor de durere și lacrimi. Deschise ochii aproape dorindu-și... sperând... dar nu era decât întuneric. Pentru o fracțiune de secundă, mintea lui fu încă înflăcărată de imaginea mamei care-l îmbrățișa și-i cânta, apoi întunericul devoră visul și nu mai auzi decât propriile lacrimi scăldându-i obrajii.

În cele din urmă, spasmele și stările de vomă încetară, iar el reuși să treacă de o nouă zi de muncă, ajutat de deținuți, iar în scurtă vreme pentru gardieni devenise un cioroi ca toți ceilalți, așa că-l lăsară în pace să-și vadă de munca și de treaba lui, și noaptea se întindea în patul lui de garnizoană, gândindu-se la mami a lui și la dulceața caldă a respirației sale.

BIBLIOTECA PUBLICĂ
"AL. ODOBESCU"
Str. Oborul Nou 13
Sector 2

Ecranizarea din 2000 a romanului-cult *Recviem pentru un vis*, în regia lui Darren Aronofsky, cu Ellen Burstyn, Jennifer Connely și Jared Leto în rolurile principale, a primit două nominalizări la premiile Oscar și Globul de Aur.

Visul American a murit de ceva vreme. Dar fiecare are propriul drog care-l ajută să viseze mai departe: heroina, televiziunea, mâncarea – modalități de a nu privi în față realitatea crudă și neîndurătoare. ***Recviem pentru un vis*** e povestea supraviețuirii a patru oameni dependenți de iluziile care le dau forța de a continua încă o zi, înainte de a se prăbuși inevitabil în infernul din ei înșiși. Privirea naratorului pătrunde până în adâncul sufletului omenesc pentru a aduce la lumină slăbiciunile lor, nevoia de a iubi și de a crede, speranța că poate mai există scăpare și mântuire.

„Selby își are locul între giganții literaturii americane. Scrierile lui emană o forță, o viziune morală și o intimitate cu suferința care amintesc de Dostoievski. A-l înțelege pe Hubert Selby Jr. înseamnă a înțelege marea angoasă a Americii."

New York Times Book Review

„Acesta este marele roman al unui scriitor de calibrul lui William Burroughs și Joseph Heller."

Los Angeles Times

ISBN 978-973-689-184-7

Foto copertă © Adrianna Williams/zefa/
CORBIS/PHOTOLAND